

m a c t h ụ y

độc thoại
hai mươi

Mục Lục

Lời tựa
Xê dịch
Nhớ con sông quê hương
Nắng trời Nhật Bản
Người tình Sài Gòn
Đừng e dè Hà Nội
Độc thoại
Chân tình
Triết lí trái chanh
Cô đơn
Chuyện nói năng
Hàm ơn
Chuyện chia li
Tiễn anh - Chuyện chia li (2)
Đường đi
Đổi thay
Lòng người
Nỗi nhớ và thói quen
Ghen
Im lặng
Nhẫn nhịn và cam chịu
Lắng nghe và thấu hiểu
Thành công và thất bại
Xao xuyến
Tình yêu
“Có nghe đời nghiêng?”
Má...
Ba ơi, mình đi đâu?
Hai mươi năm tình cũ
Những ngày thứ Bảy trong năm
Nghe những tàn phai
Cho đời chút ơn

Mấy thú vui vật vãnh
Mối tình đầu
Con người không có bạn, chính hạnh phúc mới có
Nhật kí cà phê
Mùa thu yêu đương
Ngày đó, thì thầm...
Khi người ta yêu
Thức giấc nghe tiếng dương cầm
Lời anh nói
Lạc trong đêm vắng lặng
Gói ghém và hơi men nồng
Nước mắt trong mưa
Còn nợ gì nhau?
Đêm có lạnh không anh?
Trên nỗi đau muộn màng
Mấy vần thơ thơ
Những hoàng hôn dốc ngủ quên
Không đề số 1
Sông
Vòng nhẩn của anh
Cơn mưa giả dối
Em đến thăm anh ngày tàn đông
Anh còn nợ em một nụ hôn
Màu của đêm xa nhau
Ru em tình buồn
Không đề số 2
Hờ hững
Yêu một người thờ ơ
Đưa tay níu nắng vàng
Nắm lấy tay nhau
Sài Gòn mùa khô
Mùa hè trong thung lũng
“Còn tuổi nào cho em?”
MỤC LỤC

“Thằng Thụy sến, nhưng cái sến của nó mang cả một bầu trời của hoài niệm về những ngày xưa cũ. Văn thằng Thụy cũng như con người nó, đầy chất tự sự, đầy chất hoài niệm và đầy chất thơ. Thằng Thụy viết ngày hai mươi, nhưng đọc của nó, lại cứ thấy giống của một người ngoài năm mươi đang ngồi ấm trà, nhớ về kỉ niệm xưa. Mà kỉ niệm, thì lúc nào chẳng đẹp, vì người ta không bao giờ tìm lại được cảm giác như kỉ niệm lần nào nữa trong đời. Vì vậy, đọc văn thằng Thụy cũng thấy cái vẻ đẹp phảng phất mùi kỉ niệm đó”.

Nguyễn Ngọc Thạch

Lời tựa

Tôi gọi đây là tập biên chép của những kỉ niệm.

Là hành trình và những chuyến đi.

Là bản ngã tự vấn tự đáp, như một tiếng kêu.

Là một mối trăn trở kể về chuyện xưa, chuyện nay.

Là một mảnh hồn say đắm trong yêu đương.

Là một người rong ruổi ngời sắp những con chữ.

Tôi nghĩ, đời sống có nhiều thứ diễm lệ và khí chất hơn việc chỉ khư khư sầu đau mối chuyện ái tình.

Từ đó, tôi viết **Độc thoại hai mươi**.

Mạc Thụ

Xê dịch

Khi người ta trẻ, cái trẻ không chỉ về thể xác, người ta thích đi lại.

Thời các vị như Nguyễn Tuân, sự đi lại đạt thành đỉnh cao đến mức tạo thành chủ nghĩa xê dịch. Xê dịch như một cách thoát li thời cuộc, để tìm kiếm và khám phá những điều mới và đẹp.

Người trẻ hôm nay cũng ham mê sự xê dịch.

Chưa bao giờ người ta chứng kiến phong trào đi lại mạnh mẽ gọi nên tên thành “phượt” như hiện nay.

Người trẻ ngày nay có cách đi riêng của họ. Với họ, đi là để trải nghiệm và mở mang. Đi không phải để trốn tránh. Đi là để lớn lên.

*Cho **Độc thoại hai mươi**, tôi viết **Xê dịch** từ những thứ nhất nhận đó đây trong từng góc hẻm, nơi những miền đất tôi được dịp đặt chân đến và vấn vương nhiều mối tình cảm.*

*Với **Xê dịch**, tôi muốn ghi dấu sự xê dịch như một gam màu sắc ấm nóng và hiện hữu của đời sống.*

Nhớ con sông quê hương

Trong dòng đời sống của mỗi con người, ai cũng có một thứ gắn liền với mảnh đất nơi họ từ đó bước ra đi, để nhớ nhung về, để thương yêu và thổn thức về.

Với mảnh đất ấy, trong tôi là một con sông.

Có những đêm Sài Gòn sương xuống trở lạnh, việc của đời, tôi tạm gác lại, và ngồi thở khó nhọc vì sự ngột ngạt của căn gác trọ. Những lúc ấy, tôi thường mở toang cửa sổ, mong tìm kiếm một cơn gió đi lạc vào chốn nhà len chặt nhà, mong tìm thấy một ánh trăng bàng bạc lọt qua khung trời dần kín mít những tầng là tầng cao. Những lúc vận may mỉm cười, tôi vẫn tìm được sự cứu rỗi trong phút chốc.

Có đôi khi, tiếng rao lạc lõng giữa đêm hun hút, lại cồn cào trong tôi nỗi nhớ: về con sông quê hương. Về những đêm bên này bờ nhìn bên kia bờ dưới ánh đèn vàng vọt. Về những người xa và vài mảnh tình con con êm ái.

Dân vùng gọi nó là Cà Ty. Tôi gọi nó là sông Mong. Mong chờ.

Một điều lí thú là, có khá ít những con sông chảy bằng ngang qua giữa trung tâm thành phố. Nhưng, hễ có con sông nào ngạo nghễ cắt thành phố ra đôi bờ bên này bên kia thì hẳn thế nào cũng nên thơ, nên văn.

Có thể kể ra trên đầu ngón tay sơ sơ vài cái tên nổi tiếng, được vào thi ca. Bên Tây có dòng La Seine, đầm thắm dạo chơi qua Paris, êm ái và kiêu kì như một nàng tiểu thư đài các. Giữa những đêm huyền diệu bên dòng La Seine, nhạc sĩ tài danh Matthieu Chedid đã cảm tác nên bài *La Seine* làm rung động con tim bao thế hệ. Bản này, nàng “chanteuse” Bạch Yến của Việt Nam cũng từng ca qua và nhận được nhiều sự yêu mến từ cả dân Paris lẫn dân Việt. Nhiều thi sĩ, nhạc sĩ của Việt Nam khi sang đây du học hoặc định cư đều không thoát khỏi vẻ đẹp mê đắm của dòng

sông Seine, để rồi viết nên những lời thơ, ý nhạc trở thành bất hủ, như Cung Trầm Tưởng, Nguyễn Sa, Anh Bằng, Lam Phương...

Rồi nhiều nữa những dòng Thames của Anh Quốc sương mù vương vấn, hay dòng Danube với nhạc phẩm huyền thoại *Le Beau Danube Bleu* (tên tiếng Việt là *Dòng sông Xanh* gắn liền với tiếng hát của đại danh ca Thái Thanh).

Ở ta thì không thể không nhắc đến dòng Hương Giang. Nàng Hương Giang sâu mộng đi vào không biết bao nhiêu lời văn, ý thơ, tứ nhạc của các tài danh xứ Việt. Biết bao cuộc tình thơ mộng và biến động thời cuộc bên dòng xanh thắm này. Ấy vậy mà người ta vẫn ngheu ngao hoài: “*Hát nữa đi Hương, hát điệu nhạc buồn, điệu nhạc quê hương...*” (*Hương ca vô tận* - Trầm Tử Thiêng), rồi thì: “*Dòng sông Hương vẫn mơ, thời gian trôi chưa xóa màu xanh mơ hồ...*” (*Trở về Huế* - Văn Phụng), để rồi tự vấn hoài câu hỏi mãi chẳng có lời đáp: Ai đã đặt tên cho dòng sông? (Hoàng Phủ Ngọc Tường).

Dòng Cà Ty của Phan Thiết - dòng Mong Chờ của tôi - thì chẳng chảy dài trong từng áng thi văn như thế. Dòng Mong Chờ chỉ tuôn mãi trong hoài niệm và kí ức của những con người dung dị nơi phố biển này mà thôi, trong đó có cả tôi, qua những câu chuyện má kể, qua những sớm tối rong ruổi dưới ánh đèn màu...

Dòng sông chảy dài qua Phan Thiết êm êm một màu phù sa từ thượng nguồn. Mạn đầu lúc mới vào thành phố, hai bên bờ len lén những nhà là nhà của bà con làng chài. Từng manh lưới, cái thúng đến nong khô cá được dân chài phơi phóng giữa ngày ngư nhàn tạo nên một bức tranh miền biển rộn rã, yên bình và mận mòi. Nhà cửa hai bên bờ thường xây theo kiểu dã chiến, nửa nhà sàn vươn ra phía sông, hoặc ai khăm khá thì đôn nền thật cao để tránh khi nước lớn.

Ở mạn cuối trước khi dòng sông đổ ra cửa biển, và cũng là trung tâm thành phố, hai bên bờ dần được cải tạo thành hành lang ven sông, khá tươi mát và đẹp mắt. Đoạn gần cảng biển, tàu bè đậu nhiều lắm. Những con tàu đánh cá bằng gỗ ván, dày dặn sóng gió.

Ngày ấy, tôi thường cưỡi trên chiếc xe đạp sườn ngang của mình, đi dọc con sông đến cảng biển. Những chiều lộng gió, tôi đứng dưới ngọn hải đăng, nhìn theo dòng Mong Chờ chảy trôi, ra đi, hòa nhịp vào con sóng ngoài xa khơi kia, lòng thầm tiếc như tiễn đưa một cái gì thân thuộc. Nhưng thừa ấy, đầu óc non nớt của tôi còn chưa kịp định hình nên cái gì thật rõ ràng.

Đi ngang qua phố biển nắng gió chỉ một đoạn ngắn ngủi mà Cà Ty có tới ba cây cầu. Dục Thanh là cây cầu cao nhất, sát cạnh là mái trường cùng tên, nơi năm nào cùng phong trào chấn hưng dân trí, nguyện lời thể cải cách giống nòi. Tiếp theo là Lê Hồng Phong, cây cầu dây văng thứ hai của Việt Nam. Xưa kia, nó vốn là một cây cầu được làm từ gỗ và sắt, tôi vẫn hay gọi đùa là “cầu Long Biên của Phan Thiết”. Ngày còn nhỏ, tôi sợ lắm mỗi khi được ba má chở qua cây cầu này. Tiếng rít liên hồi của kim loại chịu lực cộng với cảm giác bập bả bênh làm tôi nổi hết da gà, bất cứ lúc nào cũng tưởng như cầu sẽ đổ sập xuống dòng nước đục ngầu phù sa dưới kia.

Trần Hưng Đạo là cây cầu cuối cùng trên khúc Cà Ty chảy qua phố, nằm sát cảng biển, cạnh bên là tượng của ngài Hưng Đạo Vương uy dũng chỉ tay xuống dòng sông đang nhẹ nhõm trôi xuôi ra cửa biển.

Kể về những cây cầu, tôi lại nhớ nhiều mẩu chuyện được nghe về một thời người ta thương nhau bằng nụ cười và nước mắt, vượt nắng, vượt gió, vượt mưa sa. Tôi đã từng suýt xoa ngưỡng mộ người con gái năm nào bụng dạ trĩu nặng trong lúc đợi chờ con triều xuống để lội qua dòng nước tưởng chừng êm ái, sang bên kia bờ, tìm bóng người thương đang cuốn mình vào cuộc mưu sinh. Tôi đã từng buồn hui tiếc hoài cho đôi bóng muôn đời lẻ bóng, người bên này sông khóc kẻ bên kia sông, cách một dòng mà tình xa xôi bởi đời thăm thẳm. Có những con chiều xập xệ, người đàn bà hai màu tóc ngồi đan lưới khắc khoải, đành đoạn tặc lưỡi rồi nhìn hun hút vào dòng sông mà mong chờ điều gì xa xăm không nói nên thành lời.

Dòng sông tưởng chừng êm đềm...

Có mùa nước lớn năm nào, nhà tôi không còn bóng đàn ông trưởng thành, chỉ có má, nội và cô út của tôi. Năm đó, nước dòng Mong Chờ lên lớn lắm. Lớn gấp nhiều, nhiều lần những chiều chiều bánh xe tôi lăn tròn, lăn tròn rong ruổi. Dân chài ven sông lục tục rời bỏ căn nhà gỗ ván ọp ẹp của mình, gói ghém mấy thứ quý giá, cột chặt mấy món nội thất trong nhà rồi kéo nhau lên chỗ cao ráo mà chính quyền đã xếp sẵn cho họ tá túc qua cơn lũ chực chờ.

Nhà tôi, đúng ra là nhà nội tôi, cách con sông ba phút đi bộ. Tôi men theo người lớn đi ra phía bờ sông, hoang mang nhìn con nước lớn dần, lớn dần. Mấy người đàn bà trong nhà tôi tất tưởi về gói ghém đồ đạc quan trọng cất lên căn gác gỗ, mệt nhọc nhất là mấy bao gạo to và nặng trình trịch (nội tôi buôn bán thứ này). Lúc ấy, tôi ước ao mình lớn thật nhanh để khỏi phải lú lú nhìn những con người tay yếu, chân mềm mà tôi yêu hết mực này phải lấm tấm mồ hôi, khuôn vác trong lo âu.

Lúc bao gạo cuối cùng yên ắng trên căn gác, cũng là khi nước lũ lấp xấp trước cửa nhà. Vài cành cây khô gãy va vấp theo sóng nước, ì oạp vỗ vào thêm gạch nghe chộn rộn. Lúc này, mẹ tôi phải lội con nước hầy còn ngang gối, sang nhà hàng xóm để nhờ một anh thanh niên cắt giúp đoạn dây điện trước khi cả nhà dời hết lên gác, trú ẩn qua con nước lớn này.

Năm đó, tôi chép lại trong nhật kí của mình một “sự kiện” - dòng Mong Chờ tự mình phá bỏ cách biệt đôi bờ. Chẳng còn bờ bên này hay bờ bên kia để ai ngóng trông ai, ai buồn thương ai cả. Mọi thứ đều chìm sâu dưới lòng nước êm êm kia.

Ngay cả lũ lụt, cái dòng Mong Chờ này cũng kì quái lạ thường. Chẳng ào ạt, dữ tợn như thường thấy ở những con lũ khác, Mong Chờ cứ nhẹ nhàng, từ tốn và khoan thai dâng nước như người ta xả nước đầy bồn chứa vậy.

Trong đám người lúp xúp tí nạn đêm đó, bà già đan lưới nức nở nắm lấy tay ông già còm cõi chiều chiều ngồi thối sáo bên kia sông. Tôi tự hỏi, và chắc Mong Chờ cũng tự hỏi, ba cây cầu mà điều chi ngăn cách?

Rồi, cũng chính Mong Chờ cho tôi câu trả lời...

Nước nhẹ nhõm lan dần khắp thành phố. Như gột rửa điếu chi, kéo theo điếu chi ra biển khơi cuộn sóng.

Sáng hôm sau, lũ rút. Một lớp phù sa mới tinh ẩm ướt vương khắp nền nhà tôi và các con đường trong thành phố. Người ta tươi cười dọn dẹp và bông đùa cùng nhau. Giống như chưa từng có cơn lũ nào đi qua vậy.

Chẳng có sự trừng phạt nào xảy ra. Chỉ có sự chữa lành và gột rửa. Mong Chờ nhẹ nhàng xoa dịu những nỗi đau của đời sống từ tội hai bên bờ.

Năm đó, là lần thứ hai dòng Mong Chờ trở mình. Lần đầu là năm tôi sinh ra, như lời mẹ kể.

Nắng trời Nhật Bản

Tôi đáp chuyến bay đến Tokyo vào những ngày tháng Tám.

Đây là chuyến xuất ngoại đầu tiên của tôi: đầy hồi hộp và bồn loạn. Phải nói thêm là, tôi sống cách Sài Gòn khoảng hai trăm cây số về phía Bắc. Bởi vậy, hành trình từ nhà đến phi trường Tân Sơn Nhất khiến tôi mệt lả đi và làm hao mòn không ít hào khí “*Cố lên Nhật Bản!*” đang hừng hực. Đã thế, tôi còn bị “hăm dọa” về nhiều thứ, đại loại như “sốc mây”. Bây giờ, khi không còn mấy xa lạ với phương tiện hàng không, ngẫm nghĩ lại tôi không khỏi phì cười.

Rốt cuộc thì tôi cũng ngủ ngon lành trên máy bay, bên cạnh một người đàn ông Mỹ tốt tính vừa kịp chuyện trò vài câu lúc máy bay cất cánh.

Từ trên cao nhìn xuống, Tokyo gọn gàng và xanh mướt thành từng mảng vuông vắn. Khí quyển của vùng này trong lành. Trong vắt, đến nỗi có thể thấy rõ từng chiếc xe tải của nông dân đi thăm đồng đang chuyển động, nom bé xíu. Tôi hồi hộp dán mắt qua khung cửa máy bay, nhìn mây trôi lững lờ, mỏng tang và nắng vàng óng, dịu nhẹ phủ khắp dải đất phía dưới.

Sắp rồi!

Lòng tôi chộn rộn bởi cảm giác sắp hòa vào dòng người ở xứ sở mộng ước trong từng thước phim, trang truyện. Đến nỗi, quên mất cảm giác hồi hộp, lo lắng. Đến nỗi, quên mất đang một mình giữa một xứ người lạ hoắc. Đến nỗi, quên mất năm ấy tôi mười bảy.

Tôi cảm thấy mình nhỏ xíu giữa phi trường Narita rộng lớn và chật ních người. Ông chú người Mỹ vẫy tay chào tôi triu mến rồi vội vã sang chuyển bay chuyển tiếp để về nhà.

Tôi bắt đầu thấy hơi run. Run tới nỗi xếp nhâm vào hàng trình hộ chiếu của dân Nhật. Anh nhân viên hải quan từ tốn đưa hộ chiếu lại cho

tôi bằng hai tay, rồi đưa bàn tay hướng về phía bàn cách đó vài hàng người và nói thứ tiếng gì đó nghe dễ thương như trong những bộ phim hoạt hình Nhật tôi từng xem. Anh hải quan mới, sau khi đóng cho tôi vài dấu mộc cũng trịnh trọng trao trả hộ chiếu và không quên cúi đầu chào mừng tôi đến với đất nước của anh. Tôi tự hỏi, rất ngô nghê, cả ngày, cả tháng, cả năm đều cúi chào như thế với nhiều thật nhiều người, anh có mệt hay phát chán không nhỉ? Nhưng rồi, tôi cũng có câu trả lời. Cúi chào là thói quen, và là nét văn hóa đẹp của dân Nhật rồi. Họ thấy trân quý và hãnh diện khi thực hành nếp văn hóa trang nhã này của xứ sở mình.

Người của đoàn đón tôi với ánh nhìn trìu mến và nụ cười rất Nhật Bản. Người Nhật, họ cười cả bằng môi và mắt. Lắm khi môi chưa kịp nhô lên thì mắt đã ánh lên nụ cười. Nắng trời Nhật Bản vàng óng ban này cũng chỉ ấm áp đến chừng này mà thôi.

Đợi chờ một lát, chuyến bay của vài người bạn đến từ các nước lân cận cũng đáp tới, chúng tôi hồ hởi leo lên chuyến xe buýt về khách sạn: không gì trọn vẹn, thú vị bằng ngắm nhìn cuộc sống của một nơi chốn qua cửa kính xe.

Tokyo vắng người quá, sao không sầm uất như tôi vẫn hằng tưởng nhỉ? Hỏi han cô bạn bản xứ, được biết, thì ra đang là giờ hành chính, mà dân Nhật thì cực kì nghiêm túc khi làm việc, nên đại đa số đang ở trong các cao ốc công sở cả. Đó là một lí do vì sao lúc này lại ít thấy người trên đường. Lí do khác nữa là vì người ta đang... ở dưới lòng đất cả rồi. Là xe điện ngầm. Chằng chịt và đầy bí ẩn với tôi.

Khi tôi nói rằng mình đến Nhật, ai cũng định ninh về việc được ngắm hoa anh đào. Than ôi, nhưng vào mùa hè thì làm gì có hoa anh đào để mà ngắm. Song, bù lại, tôi được chìm đắm trong một thứ “đặc sản” quý hiếm khác của xứ sở này. Là nắng, nắng trời Nhật Bản.

Nắng ngày hè ở đây hãy còn dịu dịu, và đặc biệt là nắng rất trong. Dưới ánh nắng trời, những đôi mắt lúng liếng đầy tình ý, những miêng cười e ấp, những tiếng riu rít trong trẻo của thiếu nữ như cùng hòa điệu với vẻ trong của nắng. Đắm mình. Say sưa. Phải các cô gái nhà mình thì sẽ che chắn rất kĩ càng, để tránh cái nắng nhiệt đới chói chang thiêu đốt.

Cũng phải thôi. Mùa đông của Nhật lạnh lẽo và kéo dài, nắng ấm và trong veo thế này hiếm hoi lắm mới chịu lộ mặt, chẳng trách nó làm say lòng những thiếu nữ thanh xuân rời rợi kia. Và nhất lại là nắng trong. Trong và tinh sạch lắm.

Đêm buông xuống. Ngồi thừ bên bàn, tôi ngóng ra phía cửa sổ áp kính lộng thình, nhìn khoảng trời cao vút vằng vặc trăng soi. Hãy còn vương một mối sau chuyến bay thẳng dài năm tiếng, mà cảm giác nhớ nhung bất giác vồ vập.

Lúc ấy, thưở mười bảy, tôi không nghĩ rằng mình có thể hoàn toàn thấu cảm hết thấy những giai điệu của Trịnh Công Sơn. Nhưng thực sự rung động trong thời khắc ấy là có thật. Là *Chiếc lá thu phai*.

“Về đây đứng ngồi

Đường xa quá ngại

Để lòng theo chút nắng bên ngoài

Mùa xuân quá vội

Mười năm tắm gội

Giật mình ôi chiếc lá thu phai...”

Cái tâm tư của một người lặn lội nơi đất khách quê người, kì diệu thay, qua từng con chữ mà Lệ Thu hát lại thấm rõ mồn một trong tâm thức của tôi. Trần trở, mỗi mệt, bồn chồn. Và cả những mong ngóng, hoài vọng. Thoáng rùng mình, tôi áp má vào khoảng trời bên ngoài, miên viễn dõi theo từng chiếc máy bay cất cánh cao vút. Đời người là những chuyến đi. Thôi thì, cứ đi đi, đến khi nào ta vẫn còn có thể dẫn bước.

Tôi thiếp đi trong tiếng nhạc êm đềm và ánh trăng se sắt qua rèm cửa.

Sáng hôm sau, cùng những người bạn mới quen, tôi di chuyển từ sớm ra sân bay Haneda, một sân bay nội địa của Nhật, để bay sang tỉnh Okinawa, nơi hiện đang có quân đội Mỹ đóng quân. Vùng đất này thời tiết

từ tựa như miền Nam của Việt Nam, là một địa danh du lịch đẹp của Nhật. Tôi chủ yếu ở đây trong suốt thời gian lưu lại Nhật.

Mảnh đất Okinawa tràn đầy nắng ấm, bãi biển trải dài xanh ngát. Những cơn mưa chợt đến rồi chợt đi, trả lại khung trời hửng nắng. Cầu vồng là thứ tôi gặp thường xuyên trên bãi biển nơi đây.

Tuần đầu tiên, chúng tôi dừng chân tại Itoman Youth House. Tại đây, chúng tôi tập làm quen với cuộc sống tập thể, dần dà thích nghi với sự khác biệt về văn hóa, những điều cấm kỵ về tôn giáo, sắc tộc. Ví dụ, bạn không được chạm vào người một cô gái đạo Hồi, thay vì bắt tay thì chỉ được chấp tay chào. Hay, người Lào thường dùng muống và nĩa, họ chỉ dùng đũa khi ăn mì. Ở đây, chúng tôi học theo kiểu *practice to learn* (làm để hiểu), nhờ vậy mà nhớ rất lâu và dai.

Tuần thứ hai, chúng tôi đi thuyền ra đảo Tokashiki, một thắng cảnh đẹp của Okinawa. Khu chúng tôi ở lại là một trung tâm dã ngoại dành cho học sinh, sinh viên. Các tòa nhà cách nhau khá xa nhưng việc đi lại giữa những thảm cỏ xanh rì và hai hàng cây được tía cắt gọn gàng, dưới ánh chiều tà đỏ tía một góc trời lại chẳng làm tôi mấy khó chịu hay mệt mỏi. Từ tầng thượng của tòa nhà hội trường, có thể phóng một góc nhìn xa xăm ra biển Tokashiki và chân trời xanh mượt một màu mây trắng xóa. Tôi vẫn thường cùng ngắm nghía từng ấy thứ với cô bạn Phillipino.

Phần thời gian còn lại, chúng tôi được chuyển sang ở những nơi có không gian riêng hơn sau khi trải qua giai đoạn huấn luyện đời sống tập thể. Lần lượt là Yumeya Resort và Okinawa Hotel. Trên đường đi từ bến tàu về resort, chúng tôi có đi ngang một chỗ đóng quân của quân đội Mỹ. Yên ắng và vắng lặng. Nhác thấy bóng một hay hai anh binh sĩ Mỹ đang rảo bước đi ở hành lang bên ngoài, nom có vẻ đang đi dạo hơn là đi hành quân hay thi hành một nhiệm vụ nào đó. Trừ khi, thông dong đón gió cũng là một nhiệm vụ.

Tôi nghe kể, dân chúng Okinawa đã và đang đấu tranh về việc di dời căn cứ quân sự Mỹ khỏi vùng đất này, vì nhiều lẽ. Chẳng hạn như, tiếng máy bay quân sự gây ồn ào, hay các vụ rơi máy bay liên tục xảy ra khiến cho nguy hiểm lúc nào cũng rập rình.

Trước khi về Yumeya Resort chuẩn bị cho bài báo cáo cuối khóa, chúng tôi được ra đảo Ie để tham gia hoạt động “homestay”. So với lần ra đảo Tokashiki, lần này tôi có vẻ quen hơn với việc đi lại trên tàu, không còn cảm thấy nhờn nhợn, chóng mặt vì say sóng nữa.

Nhớ lần trước, tôi phải vạ vật trong khoang toilet để “chạy đi” nhanh nhất có thể. Hết vạ vật ở đấy, tôi lại ngồi bệt trên sàn tàu, đón cái nắng ấm ấm và nghe sóng biển tạt nhẹ lớp hơi muối lên da lạnh buốt. Giá mà có vài con hải âu chồn vờn bên cạnh cơn mệt lúc ấy, chắc tôi đã tự huyễn tưởng mình là gã Robinson Crusoe mất rồi.

Lần ra đảo Ie này, tôi khăm khá hơn, có thể bỏ chỗ ngồi trong khoang hành khách mà tung tăng đi lại vòng quanh, lên boong tàu chơi đùa, tận hưởng và chụp thật nhiều hình ảnh với các bạn. Thi thoảng, vài ngọn sóng bạc đầu ham vui ào lên sàn tàu làm cả bọn la lên đầy thích thú và khoái chí với cảm giác lạnh tê buốt và ẩm ướt của nước biển. Tôi và cô bạn người Úc vẫn kịp hài hước diễn lại hình ảnh huyễn thoại của nàng Rose và chàng Jack trong kinh điển *Titanic*. Tình yêu và điện ảnh là một cây cầu nối kết những trái tim, bất kể dân tộc, tôn giáo.

Chúng tôi mãi mê chơi đùa, nghịch sóng, nghịch nắng cùng nhau cho đến lúc tiếng còi tàu rúc từng hồi dài rền vang và đất liền hiện ra ngay trong tầm mắt. Tất cả vội vã quay lại khoang hành khách, chuẩn bị chờ tàu cập cảng.

Tôi quay lại chỗ ngồi của mình, cạnh bên các vị khách bản xứ, thay vì ngồi theo cả nhóm với các bạn trong đoàn. Một phụ nữ trung niên ngồi bên tay trái vừa nhác thấy dáng tôi, đôi mắt đã sáng lên ánh mừng rỡ với nụ cười ái ngại. Cô chỉ tay vào cái ba lô bên cạnh tôi và cúi đầu ra hiệu rằng: “*Này, của cậu này*”.

Tôi hoàn toàn bất ngờ với hành động và cử chỉ của cô ấy. Thực ra, trong ba lô chỉ toàn giấy tờ học tập, nên tôi đã chẳng mấy may để ý hay lo lắng khi để lại ghế ngồi và bỏ đi tung tăng cùng các bạn. Vậy mà, một phụ nữ Nhật Bản chẳng quen biết lại tự nguyện coi chừng nó mãi cho đến lúc tôi quay trở lại để dùng ánh mắt trao tận tay. Bất ngờ và cảm động, tôi chỉ còn biết cúi chào cô thật sâu theo những gì đã học được. Cô

cũng tươi cười cúi chào tôi và lắc lắc hai bàn tay tỏ ý “không có gì đâu”. Dù không lời nói nào được cất lên, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự vui vẻ và nhiệt tình của cô.

Ở chung một nhà với tôi là một bạn người Brunei và một bạn người Nhật, dân vùng Aichi. Một bà mẹ Nhật dáng người thâm thấp, phốp pháp và gương mặt phúc hậu đón chúng tôi. Chúng tôi gọi bà là “mama”.

Mama chở cả ba đưa tôi đi thăm đồng trên chiếc Toyota của bà.

Cánh đồng ở đây trải dài và rộng, ít bị chia cắt thành mảnh nhỏ, hệ thống tưới tiêu rất vững chãi và dồi dào. Rải rác trên cánh đồng là các máy bán nước tự động nạp tiền xu. Mama chậm rãi chỉ trở khắp nơi về các dự án mới mẻ của Ie, còn cậu bạn đến từ Aichi liên tục dịch lại cho tôi và Baddhi (cậu bạn Brunei). Tiếng máy lạnh của xe Toyota phả ra đều đều, và con đường trải nhựa phẳng lì phía trước làm tôi thoát nghĩ đến nụ cười móm mém của ông ngoại mỗi lần đi thăm đồng về trên đường bờ ruộng nhỏ hẹp.

Mama đưa chúng tôi đi mua đồ ăn sau chuyến thăm đồng. Trong cửa hàng tiện ích, bà hào hứng chỉ tay vào khu mì ăn liền, cười toe với tôi: “*Betonamu Pho!*” (Phở Việt Nam nè con!). Tôi cũng phì cười và gật đầu thích thú. Mama giơ ngón tay cái và nói bập bẹ: “*Delicious!*” (Ngon lắm!). Tôi cười vang thành tiếng: “*Arigatou, mama*” (Con cảm ơn mama!). Lòng thầm nghĩ, giá mà mama có dịp ăn phở - là phở tươi - thì hẳn bà sẽ phải khen, trên cả “delicious” nữa kìa.

Ngủ với gia đình mama được hai đêm, chúng tôi phải quay lại Yumeya Resort cho bài báo cáo.

Ngày chia tay, ba đưa con trai cứ dính lấy mama chẳng rời. Người ta khóc khi buồn, có đôi khi vui quá cũng rơi nước mắt. Hôm ấy, mama khóc nhưng miệng thì vẫn nhoẻn cười. Tàu bắt đầu rời cảng nhưng mama vẫn đứng ngay cầu tàu mà vẫy tay hoài về phía ba đưa tôi cho đến khi bà chỉ còn là một chấm nhỏ trong mắt tôi.

Những ngày cuối ở Yumeya Resort và Okinawa Hotel, mấy cô em Nhật Bản đã bắt đầu tíu tít đi xin chữ kí lên áo thun, thật giống với học trò nhà mình mỗi năm hè đến. Vài cô còn dễ thương hơn: viết thiệp gửi trao.

Ngày chia tay, cả đám học sinh quốc tế và học sinh Nhật ôm nhau sụt sùi. Mấy anh trai người Nhật trong nhóm lần lượt đi cúi chào từng bạn quốc tế, cảm ơn và tạ từ. Một phong thái rất chững chạc và khí phách.

Đoàn học sinh quốc tế chúng tôi lại trở về Tokyo, ở trong khách sạn cũ. Nghỉ ngơi một đêm, hôm sau, ai nấy sẽ lại theo những chuyến bay khác nhau trở về đất nước của mình.

Đó là một đêm trắng. Tất cả cùng ngồi bên nhau quanh một căn phòng, trò chuyện rôm rả chẳng rời.

Đến sáng, lần lượt, hễ ai phải ra sân bay là cả bọn đều ra trước cổng khách sạn tiễn chân. Lại là những lưu luyến chẳng nói thành lời.

Chỉ còn lại năm người nằm trong tốp cuối cùng ra sân bay. Và trong số ấy, tôi là người bay cuối cùng. Tiễn đưa các bạn chán chê, tôi lại một mình quây quần với nỗi buồn người ở lại. Cảm giác tiễn đưa thật không dễ chịu gì.

Hai người đàn ông người Nhật, cũng là hai người trong đoàn đã đón tôi ở sân bay ngày tới, tiễn tôi lên máy bay. Họ ân cần đưa tôi đi làm thủ tục và dẫn tôi đến cửa hải quan. Trước khi từ giã, tôi không quên từ tốn cúi chào họ, “*Arigatou gozaimasu*”(Xin cảm ơn rất nhiều). Họ đứng thẳng người lại rồi cùng chào tôi, “*Please be back to Japan*” (Xin mời trở lại Nhật Bản).

Tôi lẫn vào dòng người đi qua khu cách li, hai người đàn ông kia vẫn dõi theo cho đến lúc tôi vẫy tay lần cuối cùng và nhận được cái cúi chào đầy thân ái.

Tôi lặng đi giữa sảnh sân bay thênh thang, nghe sao buồn trên hai mi mắt. Tâm trí đầy ắp những hình ảnh trong suốt một tháng qua, tôi đã thực sự sống và hòa nhập trên mảnh đất dễ mến này. Từng ánh mắt, môi

cười, cái ôm, cái siết tay, cái cúi chào, giọng nói thỏ thẻ. Niềm vui và nước mắt. Nỗi buồn và nụ cười...

Bây giờ là đang buổi tối mà sao tôi vẫn thấy ánh nắng quanh mình.

Nắng trời Nhật Bản thật ấm áp.

Người tình Sài Gòn

Sài Gòn, có quá nhiều lí do khiến người ta cùng tìm đến. Vì sinh nhai. Vì mê đắm chốn phồn hoa đô hội. Vì nặng nợ nhân sinh. Hay nỗi lưu luyến vì bị bủa vây bởi những kỉ niệm chưa phai dấu một thửa nào. Và, không ít người gắn bó, coi nó như quê hương thứ hai của mình. Viết về Sài Gòn, người ta viết nhiều lắm. Từ nhiều góc độ, nhiều khía cạnh, nhất là xúc cảm thì không ai giống ai.

Tôi đặt chân đến chốn phồn hoa này được bốn năm. Bốn năm không phải là khoảng thời gian quá ngắn cho việc tìm hiểu một nơi chốn, cũng không quá dài để cảm thấy chán chường một điều gì. Ấy vậy mà, tôi không chắc mình đã hiểu và biết hết về Sài Gòn. Đôi khi Sài Gòn sẽ trở lạnh, yêu kiều và lộng lẫy như một nàng tiểu thư từ đèn đuốc của Paris. Đôi khi Sài Gòn lại trần trụi, tan nát dưới cơn mưa trái mùa với những phận người tù tội được phơi bày. Không quá bí ẩn, nhưng luôn tràn ngập những điều mới mẻ và biến đổi vô chừng. Tôi gọi nàng là người tình Sài Gòn. Đây trù mến và thiết tha.

Có đôi khi, trong đời xuất hiện vài nốt thăng đầy ngẫu hứng. Thật sự thì, người ta sống qua chuỗi ngày lặn lội cũng nhờ bám víu vào những nốt thăng bất ngờ ấy.

Lạ lùng thay, nhân một ngày làm hết mọi việc tồn đọng mà tôi vẫn tưởng chẳng bao giờ xong nổi, cộng với trời trở gió lạnh đầy ngỡ ngàng, tôi, trong tôi, đầy bất ngờ, trào dâng cái ham muốn mãnh liệt được ngồi cà phê sáng.

Cà phê sáng Sài Gòn, hãy còn xuýt xoa trong sương mỏng tang. Cà phê sáng Sài Gòn, thoảng mùi cà phê mới rang, còn ấm sức, thơm phức và đằm dịu. Cà phê sáng Sài Gòn, văng vẳng tiếng hát Khánh Ly du ca những bản nhạc Trịnh xưa cũ. Cà phê sáng Sài Gòn, vĩa hè thôi, chỉ li cà phê và li trà đá. Vậy đó, mà ám ảnh khôn cùng. Chú xe ôm ra ngõ sớm. Bác Việt Kiều tha hương chộn rộn lòng nhớ đất nhớ người ngày đặt chân quay về quê nhà. Anh tài xế xe tải tranh thủ. Gã công chức đi sớm

né kẹt xe... Ai cũng bị cái không khí ấy làm cho mê mẩn - cà phê sớm Sài Gòn.

Nói là làm, tôi thức dậy từ sớm, chưa kịp để giọt nắng đi hoang qua khe cửa khép hờ. Quán thân thuộc. Mấy cô nhân viên tươi cười nhận ra khách quen. Cái nét tươi cười và đon đả dường như là thứ “đặc sản” của dịch vụ ở Sài Gòn, đi thêm vài nơi nữa, cũng chẳng tìm được mấy nơi giống nơi này.

Cách đây hai năm, cũng tại một quán cà phê vỉa hè ở Thị Nghè, Sài Gòn đón tôi bằng sương mù giăng mờ mịt một khúc sông. Sương mù của những ngày chớm thu. Năm ấy Sài Gòn lạnh. Khi cà phê vừa kịp đề mê trên đầu lưỡi thì loa phát thanh ở thảo cầm viên đối diện bất giác vang vang. “*Em còn nhớ hay em đã quên*”. Giọng hát của Khánh Ly. Tôi thương Sài Gòn ngay tắp lự kể từ phút giây ấy.

Sáng nay, không phải Thị Nghè, cũng chẳng loa phát thanh, mà tiếng hát Khánh Ly vẫn văng vẳng bên tai đầy thích thú. Máy phát nhạc chuyển ngẫu nhiên tới một bản rất quen.

“Hôm nay trời nhẹ lên cao

Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn”

(Xuân Diệu)

Là *Một khúc*, mang lại cho một sớm triền miên là sự bình an, nhẹ nhõm và thoáng, thoáng thôi, tê tái.

Mấy cái vách rêu xa xa lên màu trong nắng sớm dần chớm xanh ngát. Vài cô thiếu nữ Sài Gòn diện những bộ robe đáng yêu từ bộ sưu tập thu - đông của hãng thiết kế nào đó, bước đi tha thướt với nụ cười đầy mê đắm. Dưới nắng trời rạng rỡ, chẳng khuôn mặt ủ dột nào không rạng lên, đâu là đôi chút.

Khi nắng tràn con phố vừa ráo sương trước mắt, cũng là lúc các tín đồ cà phê khác ngồi kín quán. Để thưởng thức cà phê, đây là lúc tôi ít thích nhất, nhưng lại là lúc ưa thích nhất để nhìn nghe đời sống xung quanh.

Có đôi khi, tôi tự huyển hoặc về một Paris thương lưu giữa lòng Sài Gòn. Là những khi tôi đi lạc giữa sầm uất và náo nhiệt của nhiều tiệm hàng xa xỉ phẩm, nhiều nhà hàng bày tràn trên vỉa hè. Là những khi qua bên này sông, sơ sài đèn đuốc và nghèo nàn, bầu bạn với tối tăm, nhìn về những ánh đèn sáng choang và hoa lệ bên kia sông.

Cà phê sáng Sài Gòn về tầm này cũng vậy.

Người hung lụa thì cà phê ngồi. Người xơ xác buồn thì đứng, đi, mộp mộp theo cà phê. Cậu trai con con mời mọc từng ông anh để cậu đánh giúp cho đôi giày. Bà già hom hem đưa tay xin xô cho qua bữa qua ngày, rồi bà chị thương tình bố thí. Chị không quên lấy cái máy vuông vức, phẳng lì ra để chộp lại vài tấm đăng lên mạng xã hội.

Đôi khi, phải tự giạt mình, tỉnh nhớ ra rằng, đời sống không thể chỉ mang một màu ảo diệu của sự lãng mạn đầy huyền hoặc được. Đời sống, bởi đa sắc, đa diện nên nó mới là chính nó. Tôi mỉm cười và nhấp thêm một ngụm cà phê đang dần loãng ra vì nước đá tan chảy.

Không phải là nụ cười thách thức mà chàng trai Rastignac dành cho xã hội thượng lưu Paris sau khi đau đớn vì sự ra đi trong ghê lạnh và đơn chiếc của lão Goriot (*Lão Goriot* - Honoré de Balzac), tôi mỉm cười vì nghĩ suy về những thứ hiển hòa khác. Sự giàu sự nghèo thì rõ ràng luôn tồn tại trong đời sống, bất kể xã hội nào. Có chăng, bởi Sài Gòn mang một sức hấp dẫn đắm say nào đó. Thứ mê đắm đầy ma mị ấy khiến biết bao người bất chấp những khoảng cách và những hố sâu thân phận con người mà tìm đến và bám lấy mảnh đất này. Phải chăng chính điều ấy làm nên vẻ đẹp muôn hình muôn vẻ của Sài Gòn. Và cũng bởi thế mà ai rồi cũng tìm thấy niềm vui và sự cảm thông riêng với mảnh đất này. Tôi sùng lụy từng góc cũ kĩ của Sài Thành, tôi đắm say từng con phố vang vang những bản tình ca gọi mời. Người mưu sinh thì yêu quá vì Sài Gòn bao dung cho tất cả những toan tính tồn sinh, những vất vả nhọc nhằn và lấm lem của kiếp người. Có lẽ vì chút ít đẹp đẽ ấy mà người ta sống với niềm yêu khắp khởi. Chẳng ai nỡ áp cho Sài Gòn một chuẩn mực về sự đẹp. Tự Sài Gòn ánh lên những sắc màu thỏa mãn góc tâm tư riêng tây của từng con người.

Thứ sắc đẹp lạ lắm ấy khiến bao kẻ mộ điệu từ xa xôi tìm đến phải nặng nợ, nặng tình. Mà vắng những con người ấy, vắng những bàn tay vun vén yêu mến ấy thì Sài Gòn vắng vẻ vô cùng, cũng khó lòng thêm đẹp để như bây giờ.

Thứ tình yêu dành cho mảnh đất này đôi khi cũng thoáng hơi hướm cực đoan, cũng dễ hiểu như tình con đối với mẹ mình. Những điều tiếng không hay về Sài Gòn, chắc chắn sẽ bị người ta lật tẩy và công kích cho đến hết mới thôi.

Người ta nói Sài Gòn đẹp, về bản chất là đẹp. Nét đẹp hơn ba trăm năm từ thửa nào. Nét đẹp của thành đô rục rĩ, nét đẹp của hiện đại tân thời, nét đẹp khỏe khoắn và năng động, nét đẹp ở từng góc, từng cảnh.

Sài Gòn: nắng đẹp miền Nam.

Và Sài Gòn vì đẹp, nên kéo theo nhiều đam mê. Người đam mê, cũng nắm lòng bầy dạ. Cũng có kẻ cơ hội, ăn lận theo đẹp để chốn này.

Nhưng rồi, không còn cố gì làm tình làm tội được Sài Gòn.

“Em còn nhớ hay em đã quên?”

Nhớ Sài Gòn những chiều ngợp gió

Lá hát như mưa suốt con đường đi

Có mặt đường vàng hoa như gấm

Có không gian màu áo bay lên”

(Trịnh Công Sơn)

Nắng lên đầy khoảng sân trước mặt. Một cơn gió phù phiếm thổi tung mớ lá cây lìa cành lác đác dưới chân tôi.

Tôi lại mỉm cười, nụ cười tình tứ, sẵn khoái với người tình Sài Gòn. Ắ là người tình của muôn người, nhưng ắ lại đẹp một cách riêng biệt

trong tim tôi, trong tim mỗi người chúng ta.

Đừng e dè Hà Nội

Một chuyến bay bão táp.

Tôi đến Hà Nội giữa những ngày thời tiết thật khó chịu. Nhà đài liên tục đưa tin bão về. Máy bay liên tục rơi vào vùng nhiễu động không khí, khiến tôi và mọi hành khách cùng chuyến bay đều hoảng hốt, khổ sở và mệt mỏi.

Mỗi khi đi lại trên mây, tôi thường thích thú ngắm nhìn qua khung cửa tròn vo của máy bay. Lần này thì thú vui chẳng được thỏa mãn khi khung cảnh ngoài trời len chặt mây là mây. Trắng xóa và chói sáng. Đến lúc sắp đến Nội Bài cũng chẳng khá khẩm hơn.

Lần đầu tiên tôi đặt chân đến Hà Nội có vẻ không mấy suôn sẻ.

Trước lúc đi đến vùng đất cổ kính nhân văn giai thoại này, tôi nhận được rất nhiều lời dăn dò, lẫn hăm dọa. Dăn dò gì hay hăm dọa gì thì tôi chắc hẳn ai cũng quá rành rẽ vì đã nghe nhiều câu chuyện truyền miệng và thông tin lan đầy trên các mạng xã hội. Vậy mà, bỗng dưng một lúc lại nghe tổng hợp li kì chuyện về Hà Nội làm tôi hơi hoảng. Chẳng lẽ rồi Hà Nội không còn gì hay, vui nữa sao?

Ngày trước, một người cô tên Thụy từng kể cho tôi nghe về giai thoại rí tai nhau rằng, văn nhân ai chưa ra đến đất Bắc Hà thì chưa thành danh. Cụ Nguyễn Du chẳng phải cũng đặt chân đến đây rồi mới viết nên *Truyện Kiều* hay sao. Chẳng rõ thực hư ra làm sao. Nhưng tâm ý người ta vẫn muốn nói Hà Nội là một vùng đất của thi ca và mộng mị. Của những thốn thức thời cuộc một thời mà dẫu xa, dẫu vắng người ta vẫn hướng về, nhớ mong về mà rung cảm với từng kí ức và hoài niệm.

Từ trên cao nhìn xuống, qua lớp mây mờ lãng đãng trôi là những cánh đồng rộng thênh thang và hoang sơ. Cảm giác vắng vẻ và điều hiu. Những dải núi sườn thoải, thấp và xanh mướt nối tiếp dựa vào nhau. Rồi thì, phi trường Nội Bài cũng hiện ra giữa một vùng xa và heo hút. Có vẻ

là một vùng đang được xây dựng và quy hoạch thành một khu đô thị tích hợp trong tương lai.

Một người anh của tôi đột nhiên chuyển sang nói giọng Bắc khi vừa đặt chân xuống đất này đầu tôi chắc mắt tay này dân Sài Gòn chánh hiệu. Cũng may phước, nhờ ảnh khéo léo, chúng tôi sau cùng lên được một chiếc taxi, với giá chấp nhận, để vào nội đô.

Nhà cửa và khung cảnh hai bên đường vào nội đô khá là thôn dã và rất... Bắc. Tôi sinh ra và lớn lên ở miền thôn quê phương Nam, bởi thế, khi nhìn con trâu, con bò, mái nhà, và người dân quê bên đường đang ung dung đi lại, tôi nhìn nhận được sự khác biệt và lạ lẫm rõ rệt giữa hai vùng miền. Bất giác, những hình ảnh về thôn quê trong *Tắt đèn*, *Đồng hào có ma* hay *Vợ nhặt* hiện lên trong tôi thật sống động và sắc nét. Có khóc, có thương cho nhân vật một thời cách mấy, tôi cũng chẳng ngờ những cảm xúc ấy lại trở nên sống động trong khoảnh khắc tôi mục sở thị mảnh đất này. Rồi, lại phì cười nhớ lại một mẫu chuyện truyền miệng trước đó về cánh nhà văn và thôn quê Bắc Bộ. Chuyện là, giữa lúc Vũ Trọng Phụng đang được khen ngợi hết mực với các tác phẩm viết về thôn quê miền Bắc, Ngô Tất Tố, sau đó, lên tiếng: “Vũ Trọng Phụng ấy à, tay ấy thì biết gì về nhà quê Bắc Kì! Tôi sẽ viết một cuốn về nhà quê Bắc Kì!”. Sau đấy, chúng ta có *Tắt đèn*. Chợt nghĩ, thỉnh thoảng, văn chương cũng phát tiết từ những cái tôi va vào nhau loảng xoảng.

Chiếc taxi thông dong đưa chúng tôi len qua từng con phố nhỏ nhỏ. Nắng lúc này hãy còn chói chang và hanh vàng lẫm. Trời thì xanh và nín bật gió. Tôi lăm bắm giai điệu của *Hà Nội mùa vắng những cơn mưa* và tựa vào cửa kính xe, ngó băng quơ dòng xe cộ chầm chậm ngoài kia. Hà Nội, kì lạ thay, vẫn còn giữ được nét rất mộc mạc của vùng thôn quê Bắc Bộ rất rõ rệt. Chẳng hạn như, ở những góc công viên, thay vì là cô hàng xén răng đen “cười như mùa thu tỏa nắng” thì sẽ là các cô với ấm nước to và liên tục rót ra mấy cái li nhỏ nhỏ cho khách tránh khát. Và khách đi đường thì vô tư ngồi thưởng thức cơn khát được giải tan đi bởi li trà vừa đón từ tay cô hàng nước và hớn hờ trò chuyện cùng những người xung quanh.

Tôi mỉm cười nhìn. Hà Nội vẫn vậy, chẳng khác gì mấy so với thời *Một người Hà Nội*, làm tôi phát tiết sự cuồng loạn của tuổi trẻ hăm hở và ham thích những giá trị truyền thống đấu tranh trong mòn mỏi trước cuộc xâm lăng của văn hóa ngoại lai vào đời sống trẻ.

Ngày hôm sau, bão vào Hà Nội. Ngay từ sáng, mưa đã âm ỉ thác lũ xuống nơi đây. Tôi bước vào phòng tắm và mở tung cửa sổ cạnh buồng tắm hương sen để đón gió và mưa lạnh buốt ào ạt ghé thăm. Rồi, tưởng rằng, mình đang trần trụi ngoài kia dưới cơn mưa của đất Bắc Hà. Tôi chợt nhớ đến lời người anh Hà Nội vừa gặp hôm qua: “Hà Nội là đất văn vật, cổ kính nên sống chỗ này cảm giác cũng cũ kĩ, thiêng liêng. Không thiêng làm sao được khi mà dưới mỗi bước chân là mỗi lớp đất đá của nhiều lớp di tích, di chỉ, trải qua mấy nghìn năm lịch sử vẫn chưa được khám phá hết...”.

Nghe anh nói vậy, tôi gật gù nghĩ cũng phải. Rồi nhìn đâu cũng tự huyền hoặc ra một cái tuồng tích xưa cũ, về những ông hoàng, bà chúa xa xăm. Biết đâu, mưa Hà Nội cũng khác với mưa chốn khác. Mà hẳn là khác thật, vì ít nhất, dễ thấy nhất là nó đã làm dậy lên trong tim bao tài tử xứ này những xúc cảm bật thành thơ, thành nhạc. Tôi tin là Văn Cao cũng ngồi trong một đêm mưa tầm tã để viết nên *Buồn tàn thu* cho những buổi đầu của tân nhạc Việt Nam.

Mưa cứ thế tầm tã hoài, trắng xóa cả một lớp nhà nơi phố cổ. Các bà, các cô bán hàng nhìn nhau ngán ngẩm. Tôi nghe trong mưa tiếng ai cất lên vài câu hát xẩm giải khuây. Tiếng ca không đàn, không nhịp, cứ vậy mà âm ỉ, day dứt xuyên qua màn mưa. Mặc cho mưa trút, tiếng hát vẫn văng vẳng. Kệ cho gió lạnh, tôi vẫn đứng tựa bên hiên mà nghe như uống lấy từng lời xẩm từ tiếng ai đó đâu đây. Bỗng chốc, quanh tôi như tự hóa, hoặc chính tôi đang tự huyền hoặc về một không gian thăm thẳm, nơi những lời ca ý nhạc của cội nguồn phát xuất, mà trù mẩn, mà đọng đưa.

Hà Nội, đến mưa cũng thanh nhã ý nhạc, ý thơ.

Đến sập tối, sau khi xong việc ở gần đấy, bầu trời vẫn đang mưa rỉ rả, tôi và một người bạn vẫn quyết định đi dùng thử món cà phê trứng như lời truyền tụng. Món này thì vẫn còn ngồi yên ở đất Bắc, chưa được

du nhập vào Sài Gòn. Trong một lần đọc bài viết về thức này, tôi đã nhủ dạ, phải thử thôi, vào một ngày có dịp.

Chúng tôi tìm đến một quán ở Yên Phụ. Mưa ướn nhẹp. Chúng tôi hí húi chui ra khỏi xe, vừa lò dò tìm địa chỉ, vừa nép vào mái hiên trên vỉa hè để đỡ ướt. Lúc này, tôi phì cười khi nhớ lại bài *Lá đổ muôn chiều*: “*Bên nhau cùng đội mưa mà đi...*”. Chỉ vậy thôi mà cũng cảm nên thơ nên nhạc.

Quán vắng, chỉ có hai bàn. Một cặp tình nhân đang âu yếm và đôi ông bạn già có vẻ là đang bàn chính sự.

Anh chủ quán trẻ có vẻ thích thú khi biết hai thằng tôi là dân miền Nam lò dò đến đây tìm thưởng thức món uống nổi tiếng của quán nhà anh. Anh hồ hởi hỏi han đủ thứ. Vừa hỏi vừa pha hai cốc cà phê thơm phưng phức và quyến rũ lạ thường.

Đầu tiên là mùi thơm của lòng đỏ trứng, quyện lấy mùi thơm tỏa ra từ cà phê cứ thế mà xộc vào khứu giác của ẩm khách. Tôi dùng muống từ từ tách lớp trứng keo dính bên trên, cho hòa quyện vào thứ chất nước màu đen sâu lắng phía dưới. Lạ lùng. Hai kẻ có vẻ chẳng dính dáng gì cuộc đời nhau lại kết hợp với nhau thật ăn ý. Vị béo và ngòn ngọt của trứng cộng hưởng cùng cái đắng thẩm thía của cà phê, làm mê mẩn và thỏa mãn vô cùng đầu lưỡi của kẻ thèm muốn là tôi.

Dùng được một li thì anh bạn tôi có hẹn riêng phải đi. Tôi gọi thêm một li nữa cho thỏa thích mà ngắm đời sống Hà Nội về đêm trong một góc thật riêng, đó là Hà Nội chỉ của mình tôi.

Anh chủ quán lễ mễ bê mâm cơm chiều lên một bàn gần đấy. Cả gia đình quây quần ấm áp, anh nhìn quanh quất rồi nói lên với tôi, “Ăn cơm nhá”. Tôi phì cười, gật đầu với anh. Đâu phải hiếu khách và cởi mở là đặc sản của riêng một vùng miền nào. Người Hà Nội vẫn có cách thân tình của riêng mình. Rất riêng biệt và rất đậm màu. Và, còn nữa, giọng Hà Nội thì ngọt, mềm, thanh, lịch thiệp và ân cần lắm.

Tôi nghe về những con người dị dạng tấm lòng và những đối xử xập xệ với nhau. Rồi ở đây, tôi gặp những con người của sự tử tế và ấm áp. Tôi gặp những anh chàng tài xế hào hoa và khéo lời nói. Anh nào cũng hồ hởi cảm xúc khi biết tôi từ phương Nam ra đây. Tôi gặp bà cụ làm tôi liên tưởng tới cô Hiền của Nguyễn Khải, người nhiệt tình chỉ đường cho tôi. Và nhiều nữa những người bạn, người anh, chị, em ấm áp giữa những ngày bão Hà Nội, mưa như trút.

Dẫu Chúa có ước nguyện chia thiên và đê thành hai bầy rõ rệt, thì trong thế giới rộng lớn này, thiên và đê vẫn chung sống cùng dưới một bầu trời. Cũng chẳng nên vì thế mà mang những chú đê lạc bầy làm thành biểu tượng cho cả đàn thiên tốt lành.

Nếu cứ không chịu trải lòng, không dám thử nghiệm và khám phá, chỉ ôm khư một mối hoài nghi và mách bảo đầy định kiến, áp đặt thì bạn mãi mãi chẳng khám phá ra được nhiều điều mới mẻ, hấp dẫn và đầy bất ngờ, thú vị đang đợi chờ ở cuộc sống ngoài kia.

Tối hôm ấy, tôi đi dạo trên cầu Long Biên cùng bè bạn đất này. Mưa đã thôi rả rả. Chỉ có gió lồng lộng thổi, như ngàn năm vẫn thế, trên cây cầu xưa cũ này.

Đêm Hà Nội nhẹ nhàng và lãng đãng trôi.

Độc thoại

Tôi viết **Độc thoại** như những chuỗi suy nghĩ bất chợt, thoắt đến, thoắt đi trong tâm óc của con người trong đời sống. Tuy vậy, lại đầy ám ảnh và đeo bám.

Không phải ngẫu nhiên mà độc thoại.

Độc thoại nảy sinh từ những tâm tình lẫn khuất trong đời sống, có thể chỉ là vô tình gặp, va chạm, rồi đi qua; cũng có thể ở lại như một thứ hành trang bất di bất dịch.

Những câu chữ ngẩn. Những dòng suy tưởng, triết lí và tự huấn.

Chân tình

Sẽ có lúc, càng bước đi, càng ít cười. Có phải vì đời sống ngày càng bớt đi, ít đi những chuyện tươi vui, hay chỉ bởi đã qua rồi tháng năm vô tư, để chẳng màng đến chút chuyện sầu úa thoáng qua trong đời? Nhiều lí lẽ biện minh cho sự thiếu vắng bóng dáng nụ cười giữa đời sống.

Mỗi người sẽ chọn lấy cho mình một sự biện bạch riêng tư. Rồi lại tự co ro trong cái vỏ bọc ấy. Rồi, người ta bắt đầu sáng tạo ra cái gọi là “nụ cười công nghiệp”. Để đáp trả lẫn nhau. Để ban tặng cho kẻ xa lạ. Để làm thứ áo giáp bó bọc lấy vết thương rứt rở sâu thẳm bên trong.

Vậy đó, trong những nụ cười hiếm hoi, lại càng ít nụ cười chân thật.

Tự khi nào, đã có những ý thức khác về cái gọi là cuộc sống và có những mơ ước rất đời thực. Tự khi nào, đã chạm trán nhiều trạng thái dị dạng của lòng người và tình người trong cuộc sống. Nhưng, cũng tự khi nào, đã bắt đầu hiểu cứ cười đi dù là lúc tuyệt vọng nhất, vậy mới có sức mà bước chân qua.

Đã chìm khuất rồi một thời mà ta thương ai, ghét ai, hờn giận ai thì nồng nhiệt mà bày tỏ cảm xúc ấy ra trên từng cơ mặt, từng cử chỉ. Xa khuất rồi. Thực nhiều lúc, có thể thương mến ai nhưng phải lặng thinh mà giấu giếm vì nhiều lẽ ngậm ngùi. Có nhiều lúc, dẫu ghét cay đắng tình đời một vài kẻ nào nhưng vẫn nuốt nguồn cơn mà tươi cười, xởi lởi, vì nhiều căn nguyên. Rồi, đến lúc, ta thẳng thốt nhìn lại.

Lúc nào mình cười là cười thật vậy?

Sau nhiều va vấp trong đời sống, sau nhiều huyễn hoặc và phũ phàng, người ta dần e dè hơn với sự đến và đi. Sẽ thấy sợ hãi, nản lòng hay e ngại khi bắt đầu một mối quan hệ, một chuyện yêu đương. Người ta sợ đau nên cứ thích tìm cho mình một chốn trú ẩn an toàn. Sự dè chừng ở mức độ nào ấy là tốt, nhưng quá dè dặt và lẩn tránh, lại dễ dàng đi vào bi

kịch của sự quẩn quanh và trơ trọi. Rồi, người ta tự thở than sao tìm hoài chẳng được. Sự thực là đâu có ai đi tìm ai. Vì ai cũng bận bịu với cái vỏ bọc trú ẩn riêng và ném cho nhau những cái dè chừng, những câu rũ bỏ.

Vậy nên, biết trân trọng phút giây an bình, cười hồn nhiên. Vậy nên, biết trân trọng bạn thật, tình thật (cũng bởi tìm kiếm đâu dễ). Tôi yêu chân-tình.

“Em không nghe mùa thu

Lá thu rơi xào xạc

Con nai vàng ngơ ngác

Đạp trên lá vàng khô”

(Lưu Trọng Lư)

Chân tình sẽ diệu kì làm rũ bỏ mọi lớp áo xống rườm rà và giả tạo mà bạn buộc phải mang vác khi ào ra ngoài xa kia. Chân tình sẽ hồ hởi kéo bạn vào chuỗi cảm giác bình yên lạ thường và tha hồ thỏa thuê với từng chuỗi cảm xúc được bộc lộ, chẳng chút e dè, nấn ná, ngượng ngập. Với chân tình, bạn được khóc là khóc, cười là cười, âu yếm chúm chím môi vì vui, và lúng liếng mắt vì hờn giận.

Bên đời, vẫn hãy tin và yêu chân tình. Bên đời, tôi yêu ai làm mình cười thật.

Triết lí trái chanh

Bên đời, ta chẳng thể nhớ nổi tự lúc nào, đã bắt đầu làm quen và vật lộn với những suy nghĩ được đời ướm vào con tim và khối óc. Có thể dịu dàng và êm ái. Có thể thô bạo và đầy bất ngờ. Tự lúc nào, người ta bắt đầu hoang mang và hoài nghi với nhiều dòng suy nghĩ, dù vẫn vơ hay ám ảnh trong đầu.

Ta tự hỏi, điều gì làm mình trần trở nhất trên đường đời cho đến ngày này? Là tình yêu, tìm kiếm một mảnh tình vắt vai ư? Là sự nghiệp, vì một tương lai ướm đầy tham vọng ư? Là chiêm nghiệm, sống, cảm nhận và thấu nhận thật nhiều trải nghiệm cuộc sống ư? Thực tế, ta đã từng là mỗi thứ một ít.

Tuổi trẻ tràn trề và hào sảng, người ta ấp ủ đến tham lam, để một lúc ôm chầm lấy nhiều khát khao và niềm mê mẩn. Sống mà, ngại gì chẳng thử một lần cho hay đời. Có gánh gồng, mới hé lộ cho người ta hay sức mình đến đâu giữa đường xa vạn dặm. Có gánh gồng, mới thấu mình có giới chịu đựng chẳng trước sóng gió của đời sống, dù sóng đôi hay một mình.

Rồi từ đó, sẽ có người than vãn, sẽ có kẻ mỉm cười, sẽ có người òa khóc, và có người mím môi.

Cuộc sống luôn ẩn chứa nhiều bất ngờ thú vị. Đâu đó nói, nếu đời quẳng cho bạn một quả chanh, hãy biến nó thành thứ có thể dùng được và tận hưởng được, chẳng hạn như nước chanh, hay bánh tart chanh, hay một thức gì đó làm cho thứ tưởng chua nhất hóa ra lại thành thơm lành nhất. Thay vì ngồi lì khổ sở và than vãn vì sao chanh quá chua và đời quá bạc bẽo khi quẳng cho bạn từng ấy thứ từ trong vô vọng. Ấu cũng là một triết lí hay, kiểu như, hôm nay cái gì đến hãy hòa nhịp với nó. Đừng đi ngược chiều cuộc sống mà chuốc lấy mỗi mệt.

“Em về, hãy về đi, ta phiêu du một đời

Hương trầm có còn đây, ta thả nốt chiều nay

Xin ngủ trong vòng nôi, ta ru ta ngậm ngùi,

Xin ngủ dưới vòm cây...”

(Trịnh Công Sơn)

Tôi coi việc sống giữa đời sống này, giống như việc leo núi, từng bước đi đến những miền ước mơ như việc chinh phục từng đỉnh núi. Hãy tìm cho mình một người bạn đồng hành, theo nghĩa này hoặc nghĩa khác. Để, mỉm cười rằng bên đời, dần quen với việc leo núi; bên đời, vui vì không phải leo núi một mình.

Cô đơn

Càng bước đi, tôi càng nghe được nhiều người than cô đơn quá. Và câu than cô đơn là câu cầu khiến vô cùng mãnh liệt khi người ta muốn kiếm... người thương. Lại lắm với tôi, khi nhận ra, người ta quanh đây đang đồng nhất việc không có người thương, không có ai bên cạnh với việc cô đơn. Không đâu, thực ra, con người ta cũng dễ dàng cô đơn dữ dội, và cảm thấy lẻ loi trào dâng mãnh liệt đâu đang ở giữa nhiều những con người gọi là bạn bè.

Với tôi, “cô đơn” không chỉ đơn giản là bạn không có lấy một người để thương nhớ, âu yếm, mà “cô đơn” chính là bởi không được thấu hiểu.

Nhiều lần bị cảm giác lạc lõng vây chiếm, cảm giác ngột ngạt khi bản thân không được là bản thân. Thành ra, đôi khi vui đó, cười đó mà cũng rầu ngay đó. Thật khó đoán. Người ta gọi đó là tuổi ẩm ương, ủy mị. Bạn bè thương yêu dí dỏm thì đùa phiếm “người em sầu mộng”.

Nhưng mà, cô đơn như vậy nào có gì hay. Đâu phải tỏ ra như vậy là nghệ sĩ, là lãng mạn, là thi vị hóa đời sống. Đó thực chất là sự vật vã, và nhọc nhằn của những lúc chênh vênh giữa đời mà thôi.

Tôi có quen một cô dạy Pháp ngữ. Cô sống độc thân. Ban ngày cô dành cho công sở, chiều tối cô dành cho học viên ở mọi lứa tuổi, lĩnh vực và cả các em bé nhỏ. Cuối tuần, cô đến một mái ấm ở Bình Triệu để nấu ăn cho các em - cô gọi đó là đi- chơi (cô chúa ghét gọi là từ thiện hay cái gì tương tự vậy). Tôi mến phục cô vô cùng. Đối với cô, làm gì có tồn tại chữ cô đơn, cũng chẳng tạo cơ hội nào cho “đồ quý” này gặp được mình. Độc thân, hãy sống theo cách của độc thân: mở cửa cuộc sống đến nhiều con người khác khi cuộc sống của bạn không dành cho riêng một người.

“Hãy yêu ngày tới dù quá mệt mỏi kiếp người

Còn cuộc đời ta cứ vui

Dù vắng bóng ai, dù vắng bóng ai”

(Trịnh Công Sơn)

Tôi thích ngắm nhìn để cảm nhận và chiêm nghiệm những thứ quanh mình. Cô đơn chỉ mãi là vỏ bọc đè nén bản thân.

Chuyện nói năng

Hồi nhỏ, thường nghe dạy, “học ăn, học nói, học gói, học mở”. Lớn lên thấy khuôn miệng, bên cạnh khuôn mặt, là cái dễ dàng gây ấn tượng với người khác trước tiên. Những ngày lang thang vào đời, càng ý thức được tầm quan trọng của nói năng. Cũng một câu nói, nhưng lời cay đắng chưa chắc đã làm nhau đau, đôi khi một lời ngọt ngào lại có thể làm nhau khóc.

Nói năng ở đây không chỉ đơn giản là ăn nói dịu dàng, dễ nghe, khéo léo, tinh tế, hoạt ngôn, cũng không chỉ là giỏi ăn giỏi nói trước đám đông công chúng, hay thuyết phục đối phương. Chuyện nói năng ở đây phải là nói cái gì và không nói cái gì. Đỉnh cao của nghệ thuật ăn nói là ở đó.

Tính tôi vốn thẳng, thích hay ghét, vừa lòng hay khó ưa đều sẽ nói, không nói thì sẽ thể hiện. Dần dà, nhờ vậy mà nhận được nhiều sự ghét bỏ. Sau, tôi nhận ra rằng, không phải cái gì mình nói người ta cũng thích nghe, dấu ý của mình muốn tốt cho họ.

Bên đời, nhận thức rằng có nhiều chuyện đúng đấy nhưng không được nói ra đâu!

Bên đời, khắc khoải nhận ra rằng, mấy lời hoa mỹ không bằng một câu thật lòng. Đời sống tù tội làm người ta sống quy lụy quá mức cái câu “lời nói không mất tiền mua”. Thành thử, khi ai đó ngọt ngào cùng mình, mình cũng tự hoang mang không hay biết là tình thương mến thật hay là kiểu cách xã giao, hay âu cũng chỉ là trò đùa ghẹo thoáng chốc.

“Này em hãy đến tìm tôi

Vì những con sông đã cạn nguồn rồi

Vì gió đêm nay hát lời tù tội bên đời

Về cùng tôi đứng bên âu lo này”

(Trịnh Công Sơn)

Tôi thích dùng tiếng nói rất miệt Nam Kỳ vì yêu cái tình, cái chất mộc mạc, và phong thái toát lên từ nó. Hình như qua rồi cái thời rắng trau chuốt phát âm cho “chuẩn”, cho chẵn chu đầy gượng gạo. Tôi hay đùa cợt với bạn bè như vậy: “Giữ gìn và bảo vệ sự trong sáng của tiếng Nam Kỳ” - nghe tếu táo quá chừng.

Hàm ơn

Bên đời, tôi hàm ơn quá nhiều từ cuộc sống.

Hàm ơn má một cuộc đời trên nắng dưới nóng, nụ cười và nước mắt nuôi lớn con.

Ngày Sài Gòn mưa buồn rả rích, con chạy xe trên phố lướt qua hàng trăm con người, lạnh tanh và tẻ nhạt. Mưa làm lòng con thêm lạnh... Con chỉ ước, khi chạy về căn gác trọ nhỏ bé, có má ở đó để con được sà vào lòng, ôm thật chặt cho thoả những tháng ngày không có người cạnh bên.

Con có thể thiếu thốn nhiều thứ, nhưng con tự hào vì rất giàu có tình cảm của má dành cho con. Con cảm ơn má đã cho con thứ quý báu nhất ấy.

Hàm ơn ba một cái nắm tay, cái nắm tay không đơn thuần, hoa mỹ là sự dịu dặt mà còn là sự giữ gìn, nâng niu, bảo bọc.

Con quá non nớt và vô tâm để không hiểu được hết những tình cảm đó và giờ đây con thấy hối hận tột cùng giữa đất Sài Gòn trơ trọi và lạnh lùng. Con chỉ ước, được bé lại và ôm ba thật chặt, rồi hai ba con mình lại rong ruổi trên những cuộc hành trình bất tận. Những cuộc hành trình xuyên suốt tuổi thơ con. Những kí ức mãi mãi con chẳng thể nào quên....

Dẫu, bệ phóng của mình có thể thấp hơn nhiều bạn đồng lứa, nhưng nếu được chọn, tôi vẫn chọn đi giữa tình thân mà mình đã từng có, đang được có.

“Ta nợ mẹ hiền lời ru dưới mưa

Ta nợ người tình bài ca tiễn đưa

Gấm hoa phai rồi, lối xưa ta về

Cha già bạc đầu vì bao nắng mưa

Ta nợ cuộc đời áo cơm bao mùa”

(Nguyễn Nhật Huy)

Bên đời, thấy thương ba má nhiều mà không biết nói làm sao và chật vật vô cùng với câu chữ. Nói ra thì ngượng nghịu mà thấy sao câu chữ sáo rỗng quá, thích làm gì đó hữu hình hơn cho ba và má.

Cảm ơn ba má cho con sinh ra và tồn tại, dạ, là tồn tại theo đúng nghĩa của nó, trên cuộc đời này. Con sẽ đi và con sẽ nhớ. Con sẽ làm và con sẽ hoài niệm.

Chuyện chia li

Trong đời sống, có quá nhiều cuộc chia li hay na ná giống chia li. Có cái thì đau đớn, buồn tênh, có cái lại quá nhẹ nhàng, thoáng qua khiến ta còn chưa kịp gọi tên nó là chia li.

Có những cuộc chia li chỉ là tạm cách xa.

Có những cuộc chia li lại là nỗi mất mát.

Và dù, đó là cuộc chia li theo cách gì đi nữa, nếu chia li ấy có ý nghĩa, nó vẫn mang lại một niềm đau đớn và xót xa nhất định.

Với tôi, chia li đã đau và xót xa, nhưng cảm giác sau khi chia li còn đớn đau và buồn thương hơn nhiều.

“Và ngày em đi, anh đưa môi tìm lên mùi son cũ.

Dấu vết ái ân tan theo như lời nói khi chia lìa nhau...”

(Hoàng Trọng Thụy)

Tôi từng để tang một mối tình.

Tôi từng chứng kiến hai người yêu thương ra đi, từ giã cõi tạm.

Tôi từng khóc vì chia li.

Tôi thấy mừng vì còn khóc được. Còn khóc là còn cảm xúc thật, là chia li thật.

Đâu đó nói, “đời người là những chuyến đi. Ra đi là để trở lại”. Thực tế là có nhiều thứ đi mãi chẳng quay về, duy chỉ có hồi ức và kỉ niệm là ở lại cùng người đợi mong, tiếc nhớ.

Dù là gì, hãy cứ đến và hãy cứ đi. Như định mệnh.

“Vì đời còn những nhánh sông xa dần thác nguồn
Vì người còn những bước chân miệt mài ngõ hoang
Để rồi mình ta âm thầm từng chiều vắng
Nghe tim mãi mơ màng chuyện hợp tan”

(Quốc Dũng)

Tiến anh - Chuyện chia li (2)

Gìờ này, chắc anh cũng sắp lên máy bay rồi, nhỉ. Anh nói, thôi đừng ra tiễn đưa làm gì, em buồn rồi chẳng có ai ở đó dỗ dành. Mà, đúng ra là vì, nhìn mắt em buồn, anh chẳng nỡ bước đi đâu.

Anh nói, anh thích đôi mắt của em lắm. Lúng liếng tình đưa.

Dù biết nhau đã lâu nhưng anh chỉ dám đứng nhìn ngắm em từ một nơi thật khuất. Mỉm cười khi em vui, và xót xa khi em tự hành hạ mình giữa những cơn cô đơn triền miên của tháng ngày bên đời sống này.

Anh cũng nghĩ đến việc cùng ngồi với em trong một bữa tối. Nhưng, nó cũng chỉ dừng ở ý nghĩ mà thôi. Anh vẫn chẳng thể làm được điều ấy, mà chẳng thể giải thích tại sao. Hay là anh chỉ thích nhìn ngắm em từ một phía thật xa, thật khuất? Chắc là không phải vậy đâu. Khi yêu là chẳng ai muốn lặng yên. Dầu nói ra hay chỉ đơn thuần là cử chỉ, vẫn luôn tha thiết rằng người ta sẽ biết được lòng mình.

Vậy rồi, cũng đến lúc, anh thu hết can đảm viết cho em vài dòng mời em đi dùng bữa tối. Vì, anh sắp ra đi...

Anh chở em đi êm êm qua từng con phố trôi lãng đãng khi màn đêm dần len đầy từng góc nhỏ. Em e ấp lấy mấy ngón tay thon khe khẽ chạm vào vai anh từ phía sau, kề má anh mà hỏi, “tính chở em đi đâu vậy”. Anh nói, đi đến nơi em sẽ thích, chắc chắn sẽ thích. Cảm giác lạ lắm lắm. Non hẹn hò mà già gặp gỡ...

Và rồi, đúng thật là em đã mê đắm. Tiếng vĩ cầm tha thẩn dìu em vào không gian tình tứ, nơi có sẵn bạch lạp thấp sáng và li vang trắng dầy hương chờ đợi.

Em gọi nó là đêm-màu-hồng.

Anh nói, hẹn nhau giữa Paris, nghe em. Em cười. Thôi anh đi đi, trời Âu châu đang chờ anh phía trước. Hãy cứ thở khi khí quyển này tràn ngập

quanh anh. Tù túng sẽ khép và mộng ước dài sẽ mở. Chỉ là một bước ngoặt mà ai cũng phải kinh qua. Sự không trọn vẹn làm cho nó thêm đẹp mà, anh.

“Thu Paris, anh ngồi yên quán nhỏ

Li rượu vang trước mặt, chỉ anh say!”

(Đông Hương)

Ít ra, cũng đã có chút gì đẹp cho nhau.

Chia li là nỗi ám ảnh muôn thủa của đời người. Đối với người ra đi, sự chia li chỉ đơn giản là rời bỏ. Nhưng với người ở lại, chia li là nỗi mất mát. To lớn và đớn đau. Ở lại cùng nỗi rạo hoảnh và trơ trọi thì nước mắt nào cũng chẳng tìm nguôi nỗi.

Đường đi

Lỗ Tấn từng nói, trên đời này làm gì có đường, người ta đi mãi mới thành đường đấy thôi.

Kì thực vậy, lối đi là thứ nằm ngoài quy luật vật chất có trước ý thức, tồn tại khách quan rồi con người mới cảm nhận, tư duy, ý thức về nó. Rõ ràng, lối đi là một sản phẩm nhân tạo.

Lối đi nào đến con tim? Phải chăng là chân tình.

Lối đi nào đến ước mơ? Phải chăng là đam mê, là nỗ lực.

Lối đi nào đến nhớ nhung? Phải chăng là yêu thương hết mực.

Lối đi nào qua gian khó? Phải chăng là quyết tâm, lòng kiên trì và nhẫn nại.

Chuyến là lối đi ta tạo ra. Vậy sao vẫn hoài nghe hai tiếng bế tắc? Đường là do ta tạo ra kia mà.

Bế tắc là khi ta mệt mỏi, và hi vọng dường lại tắt, là im lìm và xanh xao, là tuyệt vọng và u uất, chỉ muốn tìm buông xuôi.

Kì thực, không tránh khỏi những lúc cảm giác tiêu cực vậy đâu. Giống như phượng hoàng trong truyền thuyết: chết đi để rồi hồi sinh trong rực rỡ, từ đống tro tàn của chính mình vươn lên.

Hãy cứ buồn, cứ khóc, xem đấy là phút lặng, phút ẩn mình, để tìm kiếm chút soi sáng, cho con đường khác tươi mới hơn.

“Con đường trời mưa êm chiếc dù che màu tím

Môi tìm làn môi ngon nhưng còn thẹn thùng

Con đường về ban trưa tới nhà hay vào lớp

Con đường của đôi mình ôi chuyện tình thơ sinh!”

(Phạm Duy)

Cái gì cũng vậy, quá mức sẽ dẫn đến phản tác dụng. Có một câu hát trong bài *Diễm xưa* của Trịnh mà mãi về sau này, những năm tháng hai mươi, tôi mới thấm thía và ngẫm ra.

“Đường dài hun hút cho mắt thêm sâu...”.

Đường dài và mắt sâu. Đường dài vì người đã đi về miền xa xăm, tít tắp. Mắt sâu vì mắt vẫn hoài đợi chờ, ngóng trông. Nếu đoạn đường phải đi quá dài, tôi sẽ... tìm con đường khác mau đến đích hơn. Đúng, không mong con đường êm ái thảm hoa, nhưng nhất quyết không phí hoài thời gian và công sức của bản thân.

Đổi thay

Người ta hay trách nhau vì sự đổi thay và tôn thờ sự vẹn nguyên, trước sau như một. Cái tôi đang nói đến là tính cách, hành xử, góc nhìn đời, chứ chẳng phải sự “trước nhau như một” trong tình yêu.

Thực tế, đời sống làm con người ta bị thay đổi khá nhiều. Kiểu như thoát một cái, khi bước vào chân trời đại học, bạn phải đối diện với nhiều thứ từ cuộc sống tự lập. Bạn phải vừa lo chu toàn việc học tập, vừa cáng đáng chuyện ăn ở, sinh hoạt, rồi quan hệ bạn bè, xã hội, chuyện đi làm thêm, chuyện yêu đương, và còn bao nhiêu thứ vô danh mà cuộc sống vẽ ra cho bạn...

Cuộc sống đâu có đơn giản trôi đi, bạn sẽ phải đối mặt với nhiều khó khăn nảy sinh: nào mâu thuẫn bạn bè, nào bị lừa lọc, nào mệt mỏi vì cạnh tranh khi mới tiếp xúc với những chặng đường đua đầu tiên.

Nhưng, cũng có thực tế rằng, đời chỉ đổi thay khi ta chịu thay đổi. Bạn thay đổi một tí từ cách nhìn cuộc sống, chịu khó cười nhiều hơn, bắt chuyện nhiều hơn, dành thời gian học thêm một ngoại ngữ, quay lại chơi một nhạc cụ từng bỏ dở, viết lách và đọc sách thường xuyên hơn...

Rõ ràng là thói quen tích cực sẽ tạo ra những thay đổi trong bạn, và theo một cách nào đó, thay đổi các cơ hội đến với bạn. Một cách tích cực. Đây tích cực.

Vậy, thay đổi là tốt hay là xấu?

Thực tế là, bất cứ điều chi, muốn tồn tại phải thay đổi, thay đổi để thích ứng với cuộc sống muôn màu.

Làm sao tồn tại mà không thay đổi được. Mỗi ngày chúng ta chịu ảnh hưởng bởi chỗ này một ít, chỗ kia một chút. Vì sống là để trải nghiệm và hấp thụ. Chẳng có gì chắc chắn rằng, bạn của ngày ngày hôm nay là chính bạn của ngày hôm qua, cho đến khi bạn kinh qua đủ những trải

nghiệm để nhận ra đâu là cái mình cần, mình muốn, mình có, chứ chẳng phải vì mình bị, mình phải, mình buộc như vậy. Có hề chi mà ái ngại nếu ai trách ta thay đổi. Đời sống như dòng nước, không tiến, ắt lùi.

“Dường như là vẫn thế em không trở lại

và mãi là như thế anh không trở lại

Dòng thời gian trôi như ánh sao băng

trong khoảng khắc của chúng ta

Nhiều năm xa hạnh phúc anh muốn bên em

Cuộc đời này dù ngắn, nỗi nhớ quá dài

Và cũng đã đủ lớn để mong bé lại

như ngày hôm qua“

(Trần Lê Quỳnh)

Tôi thích, khá thích sự tự thay đổi và làm mới bản thân. Mỗi thứ một tí chút thôi, nhưng ai biết được vì những biến đổi lớn thường bắt nguồn từ những đổi thay nho nhỏ. Ai đó nói: đời đổi thay khi ta thay đổi kia mà.

Tự cứu vãn bản thân trước khi trở nên nhàm chán và tẻ ngắt là một ý không tồi.

Lòng người

Sự gì cũng không tránh khỏi những biến chuyển không ngừng theo thời gian. Nhưng, suy cho cùng, chúng cũng vẫn nằm trong một quy luật nào đó dễ dàng cảm thấy và tiện thích nghi hơn hẳn. Duy chỉ có “lòng người” là thứ biến chuyển - ôi là sâu - không chỉ làm ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, cú sốc này đến cú sốc khác mà còn là cả một nỗi đau đớn, sự tổn thương đến xé lòng.

Bên đời, quá nhiều cú sốc bởi lòng dạ con người, thân tình có, bè bạn có, người thương có. Đùng một cái, người ta “trở quẻ” với mình, dẫu một thời thương yêu, giúp đỡ, dẫu một thời ngọt ngào nói năng, dẫu một thời âu yếm, nâng niu... Mất mát một mối quan hệ chỉ là thứ mất mát nhất thời. Thứ mất mát to lớn hơn, lâu dài hơn lại chính là lòng tin. Vì sợ tin lầm mà phải chằng lòng ta có đôi lần khép cửa, rồi vô tình bỏ qua mất một tình cảm đẹp.

Tây có “chớ nhìn bì mà phán sách” thì ta cũng có “chớ trông mặt mà bắt hình dong”. Đừng ngạc nhiên vì sao những người có tuổi thường có quyền tự hào vì khả năng đánh giá và nhìn nhận con người. Bởi họ, cũng từng một thời non trẻ, từng chạm trán từng ấy thứ về lòng người. Đối lại là, con tim vững vàng và niềm tin nội tâm mạnh mẽ.

Điều quan trọng là ta biết đứng lên từ cú sốc đớn đau đó, học được cách nhìn nhận con người, cách đối nhân xử thế sau quá nhiều nỗi đau mang tên “lòng người”. Và chuyện phụ bạc, xem tựa như khói mây.

“Ta đâu có để phòng từ phía những người yêu

Cây đổ về nơi không có vết rìu

Ôi, hoa tặng chiều nay ai giẫm nát

Mưa dập vỡ trên đường em trở gót”

(Hữu Thỉnh)

Đừng dè dặt trao đi tin yêu khi lỡ va vấp đôi ba lần. Cuộc sống muôn màu, hãy chọn thật nhiều gam màu nóng và tươi sáng, những gam màu đượm lạc quan, hi vọng, những gam màu ta ưa thích, những gam màu đầy sắc thái hứa hẹn!

Cớ sao ta lại u buồn và chọn sắc thái xanh xao cho cuộc đời vốn đã tù tị, co ro?

Nỗi nhớ và thói quen

Nhớ nhưng là một cung bậc cảm xúc rất người. Nhớ, chẳng phải vì cố tình ghi nhớ. Nhớ, là bởi đã trót lòng gắn bó và yêu thương. Nhớ, bởi thiếu vắng dáng hình. Nhớ, đôi khi, cũng đau đớn, khi ở bên cạnh một người, một cảnh lại làm ta nhớ mong khắc khoải đến người khác, cảnh khác.

Nỗi nhớ có một mê lực to lớn, đủ làm cồn cào một trái tim, dày vò một tâm hồn và hao mòn một thân xác.

“Anh bỗng nhớ em như đông về nhớ rét,

Tình yêu ta như cánh kiến hoa vàng”

(Chế Lan Viên)

“Anh nhớ bóng. Anh nhớ hình. Anh nhớ ảnh.

Anh nhớ em, anh nhớ lắm! Em ơi!”

(Xuân Diệu)

“Ôi nhớ gì hơn nhớ người yêu”

(Hoàng Hoa)

Nhớ, đủ cung bậc, đủ thể thức.

Ai đó nói, nỗi nhớ là thước đo của tình yêu. Tôi nghĩ, còn hơn thế nữa, yêu là nhớ nhưng, nhớ nhưng là yêu.

Thói quen là kiểu cách ta gặp hoài, làm hoài hóa thành quen. Có thể thích, có thể không nhưng sắp đặt cuộc sống buộc ta phải quen với ai đó, cái gì đó. Và, khi dừng lại, thói quen có thể mất đi, một cách vô tình hoặc hữu ý.

Nỗi nhớ và thói quen song hành với nhau. Đôi khi, vì có vẻ giống nhau nên dễ gây ra lầm tưởng. Và vì lầm tưởng là nhớ nên thường lầm tưởng là thương, là yêu.

Ta có thể gác lại thói quen bên ai đó, nhưng khó có thể buộc con tim thôi thao thức vì ai đó, khối óc thôi nghĩ suy vì ai đó và thân xác thôi cồn cào, khát khao vì ai đó.

Thói quen và nỗi nhớ ấy vậy mà cách xa nhau và khác xa nhau nhiều lắm.

Chẳng hạn, tình yêu và thứ tương tự tình yêu.

“Vì mình thương nhau nên mới giận hờn

Vì mình xa nhau nên nhớ nhau hoài”

(Anh Việt Thu)

Bên đời, xúc động vì ai đó có nhớ mình, còn nhớ nhưng mình. Được nhớ, là được thương, được yêu, được quan tâm.

Bên đời, nỗi nhớ dày vò, nhưng nhận ra rằng, nhiều thứ chỉ đẹp khi ở trong miền kí ức. Cố gắng mang kí ức quay trở lại, là đã vô tình đánh mất luôn vẻ đẹp để của nó.

Sống hết mình và đẹp ở thực tại để gìn giữ kí ức đẹp một mai phải đi.

Ghen

Tôi có một người cô rất đáng yêu và sâu sắc. Tôi mến cô tới nỗi, chỉ muốn khư khư một cuốn sổ tay để ghi chép lại mọi lời cô nói.

Thật vậy, đôi khi cao hứng, cô lại thốt lên những câu cảm thán vừa đủ cho một quãng dài triết lí. Trong một lần chuyện trò nọ, cô nói với tôi: “Nếu nỗi nhớ là thước đo của tình yêu thì ghen lại là biểu hiện của tình yêu”. Tôi ám ảnh dài lâu với câu nói này.

Ghen, cũng có nhiều sắc thái. Ghen tuông của yêu đương. Ghen tị của đua tranh. Ghen tức của giành giật...

Ghen, cũng có nhiều cung bậc: ghen ngấm ngấm, ghen âm ỉ, ghen lồng lộn, ghen bóng gió...

Trong tình yêu, người ta ghen vì không muốn chia sẻ tình yêu của mình với ai khác. Cũng dễ hiểu thôi, một nửa của người ta mà, đâu phải muốn đừng thì đừng, muốn tranh lấy thì tranh lấy. Nhưng rồi, ghen thái quá, thì ghen lại thành ham muốn chiếm hữu cực đoan. Ghen có chừng có mực là nêm nếm gia vị cho tình yêu thêm thắm nồng.

Trong đời sống, người ta ghen với nhau vì cuộc đua tranh giữa người với người. Một tí ghen làm động lực để ta chạy nhanh hơn. Quá nhiều sự ghen làm ta mù quáng. Rồi sau ta còn gì ngoài đánh mất. Tình người. Tình cảm. Nhân tâm.

“Nghĩa là ghen quá đấy mà thôi!

Thế nghĩa là yêu quá mất rồi!

Và nghĩa là cô là tất cả

Cô là tất cả của riêng tôi!”

(Nguyễn Bính)

Ghen, ở góc độ nào đó, phần là bởi tin tưởng không đủ vững, phần là vì nỗi sợ mất đi điều mình trân quý. Madame dạy Pháp ngữ của tôi từng thốt lên:

“Lòng mến thương tràn đầy nhưng không tin tưởng. Mọi việc khó thành tựu...”.

Bởi vậy, cho nên yêu là tin và tin là yêu, người ta mới gọi là tin yêu.

Đôi lúc, giả bộ ghen một chút cho có hương vị. Ghen mà làm tình, làm tội nhau thì thôi thôi, còn đâu con đường tình ta chung đi.

Đôi lúc, miệng khen đấy mà lòng ngấm ngấm dấy lên chút ghen, thôi thì ghen để mà ráng được bằng, được hơn.

Ghen mà mù quáng, bất chấp. Khi ấy, ta chẳng phải là ta.

Im lặng

Có lẽ vì là người hoạt ngôn, nên tôi rất sợ sự im lặng.

Ngồi với gia đình, tôi nói rất nhiều. Nói như sợ sẽ không còn được cười, được nói nữa. Ba má giận, im lặng. Con xin lỗi, im lặng. Lắm lúc thèm được nghe tiếng ba má nói, ba má rầy la. Thương cho roi cho vọt mà. Bởi thế, ba má mà im lặng, thì tự khắc thấy lạnh sống lưng.

Ngồi với bạn bè, tôi ghét để khoảng lặng chen giữa. Mà thường hiếm khi vậy, bọn bạn tôi luôn không có đủ thời giờ để trò chuyện cùng nhau. Những câu chuyện đôi khi không chỉ quẩn quanh với đời sống, những bông đùa, nhiều khi còn là nhiều dự tính, nhiều khát khao và mong ước cho tương lai.

Bạn có đồng tình rằng, cảm giác lạc lõng rợn người khi câu hỏi, đề xuất của bạn bị chìm trong im lặng là rất đáng sợ không? Không lời đáp trả. Không lời quan tâm.

Khi với người thương, tôi càng sợ sự im lặng.

“Em ngồi trong song cửa

Anh đứng dựa tường hoa

Nhìn nhau mà lệ ứa,

Một ngày một cách xa”

(Lưu Trọng Lư)

Im lặng làm tôi nghĩ, người ta chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Im lặng làm tôi nghĩ, chỉ có sự mệt mỏi và chán chường bao trùm. Im lặng làm đau lòng nhau.

Nếu nói ra lời cay nghiệt làm tổn thương nhau một phần thì sự im lặng dày vò, cào xé con tim nhau mười phần. Lại còn dai dẳng và âm ỉ khó lòng nguôi. Nhiều khi, còn nghiệt ngã hơn, khi người ta phải rời xa nhau mà suốt đời đau khổ về sau cũng không tìm nổi hay hiểu nổi nguyên cớ là gì. Là bởi sự im lặng đó thôi.

Đời sống ơi, làm ơn đừng lặng im với tôi!

Nhẫn nhịn và cam chịu

Vẫn thường được khuyên nhủ rằng, “một sự nhịn chín sự lành”, “chín bỏ làm mười”, “nhẫn, nhẫn, nhẫn”.

Trong cuộc sống, có rất nhiều tai ương luôn sẵn sàng xảy ra bất cứ lúc nào. Đầy ngỗ ngược và thách thức. Tai ương thì muôn hình vạn trạng, nhưng cái nào cũng thích thử thách sự kiên nhẫn và kiểm chế của chúng ta. Nếu mất đi sức kiểm chế, ắt dễ dàng “xôi hỏng bỏng không”.

Song cam chịu, lại dường như là một cung bậc khác của nhẫn nhịn. Cam chịu lại là triệt tiêu đi sự đấu tranh, phản kháng và làm quen với tai ương, miệt mài lúc nào cũng niệm thần chú, “thôi thì cứ nhẫn, dù gì cũng phải nhẫn”.

Thực tế là, cam chịu là vì vấp ngã quá nhiều mà nhụt chí, mà thoái lui.

“Thân em vừa trắng lại vừa tròn

Bảy nổi ba chìm với nước non

Rắn nát mặc dầu tay kẻ nặn

Mà em vẫn giữ tấm lòng son”

(Hồ Xuân Hương)

Bên đời, học được nhẫn một bước để tiến nhiều bước. Một phút bốc đồng, có thể đánh mất cơ hội.

Bên đời, cũng thấy thương phận cam chịu. Quyết ý, không cam chịu. Cuộc đời cho ta thế, không có nghĩa là cuộc đời bắt ta phải thế.

Vì một người sống cam chịu, mà ta cần phải sống không cam chịu!

Lắng nghe và thấu hiểu

Sau chuyện nói năng thì lắng nghe cũng là một góc làm nên con người. Người ta nói, chúng ta có hai cái tai nhưng chỉ có duy một cái miệng. Ý chừng là đấng tạo hóa muốn chúng ta hãy lắng nghe thật nhiều, hơn là nói. Tôi nghĩ đơn giản là, trong trăm người nói cũng phải có vài người nghe, ai cũng muốn nói, đòi nói trong khi mình chịu nghe, thành ra mình được thương, mình được mến. Còn là bởi vì, nghe để hiểu thấu, rồi nói mới hay được.

Lắng nghe và thấu hiểu không thể xa rời nhau. Nghe mà không hiểu, người ta gọi là “đàn gảy tai trâu”, hay “nước đổ đầu vịt”. Còn không biết lắng nghe thì có nói hoa mỹ cỡ nào cũng không ai thấu. Người không lắng nghe thường nói thứ xa rời thực tế. Người không chịu lắng nghe thường để cảm xúc trôi tuột và nhạt nhẽo. Người không biết lắng nghe thường thấy nuối tiếc về sau...

Có cái, nghe biết rồi để đó.

Có khi, nghe để hiểu, rồi ngẫm ngợi.

Có chuyện, nghe để thấu hiểu, và đồng cảm.

Có điều, nghe để thấm thía, rồi khắc khoải.

Song rõ ràng, không phải cái gì nói ra bằng lời cũng được lắng nghe và thấu hiểu. Và, có lắm khi, có những điều chẳng nhất thiết phải được nói ra mới được lắng nghe và thấu hiểu. Lắng nghe nước mắt. Lắng nghe tiếng thở dài. Lắng nghe tiếng hát xanh xao. Lắng nghe ánh mắt nặng trĩu sầu. Lắng nghe đằng sau nụ cười.

“Cây dài bóng xế ngẩn ngơ...

Hồn em đã chín mấy mùa thương đau?

Tay anh em hãy tựa đầu,

Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi...”

(Huy Cận)

Bên đời, tôi dần thích lắng nghe người khác kể chuyện. Để chiêm ngưỡng cách nhìn đời, cách ứng xử đời của họ.

Bên đời, tôi dần học được cảm xúc từ việc lắng nghe. Bởi vì lắng nghe cũng là một cách để trưởng thành. Bởi vì lắng nghe cũng là một cách để thêm yêu đời, yêu người.

“Chao ôi! Đối với những người ở quanh ta, nếu ta không cố tìm mà hiểu họ, thì ta chỉ thấy họ gàn dở, ngu ngốc, bần tiện, xấu xa, bỉ ố... toàn những cớ để cho ta tàn nhẫn; không bao giờ ta thấy họ là những người đáng thương; không bao giờ ta thương...”

(Nam Cao)

Trong một chiều mưa rỉ rả, tôi ngồi ở thềm ngắm nghĩ, mình sinh ra có cái duyên nghe. Nhờ cái duyên nghe mà bạn bè chung quanh, thân sơ thường hay ghé ngang mà thở than, tâm sự đôi chút, đôi chút. Có những người dù chỉ gặp đôi lần trong đời, cũng tin tưởng mà sẻ chia.

Ngoài cái duyên nghe ấy, chắc cũng bởi mình là kẻ kín tiếng nên tâm sự của họ luôn được giữ gìn, đây là điều khiến họ an tâm để gửi trao nỗi lòng. Ngoài cái duyên nghe ấy, chắc cũng bởi tôi có thể thấu cảm mà an ủi, mà nói vài câu động viên với họ. Vài câu giản đơn thôi, nhưng với họ, những con người đang chênh vênh bên bờ cảm xúc lại quý lắm.

Tới lúc tôi cũng chênh vênh, tê tái thì chẳng biết tìm ai...

Có duyên nghe để san bớt gánh tâm tư cho người. Thôi thì, đời cho ta thế.

Thành công và thất bại

Thành công không buộc phải là dẫn đầu, là xuất chúng. Thành công đúng nghĩa là khi bạn là chính mình, thắng được bản thân mình. Thành công đúng nghĩa không phải là bạn vượt qua bất kì ai khác, mà là vượt qua chính bạn của ngày hôm qua.

Thất bại không phải chỉ là thua cuộc, là kém cỏi, là mất mát. Thất bại là khi bạn đánh mất bản thân, là bạn bị chết chìm trong cái bóng của mình và kẻ khác. Thất bại là khi bạn chạy theo đầy mê mải những cái đích của người khác, do người khác chọn đặt ra.

Thất bại chưa bao giờ - và chẳng bao giờ - là dấu chấm hết hay sự kết thúc vĩnh viễn. Thất bại chỉ đơn giản là một trạm dừng chân nho nhỏ, để chúng ta nhìn lại chặng đường đã đi, nạp tiếp nguồn lửa nhiệt huyết và dẫn bước đến những chốn khác, nơi có gã mang tên thành- công đang chờ.

“Làm trai đứng ở trong trời đất

Phải có danh gì với núi sông”

(Nguyễn Công Trứ)

Cũng từng có thời, tôi loay hoay với những thứ gọi là công danh được ướm sẵn vào người như một tư tưởng cố thủ. Rồi, sau đó, tôi nghĩ, bộ cánh nặng trĩu ấy được khoác lên người thì đời chắc sẽ vui thêm sao? Rồi, cũng tự mình, tôi nhận ra, câu trả lời là không. Vì thứ áo xống ấy, đơn giản là không được ướm may vừa vặn cho ta. Đơn giản là, hãy làm những gì bạn thích và trở thành bậc thầy ở đó, tự khắc áo xống trọng vọng sẽ được khoác lên bạn. Ai đó dạy tôi, hãy làm những gì bạn thích, bạn sẽ chẳng phải đi làm ngày nào vì ngày nào cũng là kì nghỉ với thú vui bạn ưa thích.

Bạn ưa cắt may, biết đâu bạn sẽ là một nhà thiết kế thời trang trứ danh. Bạn thích chơi đàn, biết đâu cả thế giới sẽ lắng nghe âm nhạc của bạn nay mai. Bạn mê mẩn hội họa, tin tôi đi, có người đến năm ngoài ba mươi mới cầm cọ, anh ta vẫn trở thành bậc thầy như thường. Gì cũng được, quan trọng là bạn dám làm điều mình thích, dám ước mơ, dám hi vọng và có gan biến ước mơ không chỉ dừng lại là mơ ước.

Bên đời, tôi muốn sống bằng nhiệt huyết và đam mê.

Bên đời, tôi mong mấy thứ tửn mủn, vụn vặt chẳng cản nổi bước chân này.

Bên đời, tôi mong mình không vô hình, vô nghĩa, vô vị giữa nhân gian.

Bên đời, dầu điều gì đang chờ phía trước, vẫn mong đời cho tôi vững đôi chân, chắc đôi tay, mạnh mẽ khối óc và ấm áp con tim.

Xao xuyến

Rồi cũng có lúc, trong đôi chút, người ta tự dừng khựng lại giữa khoảnh khắc của đời sống để ngắm nghía một cái gì, để thưởng thức một cái gì, hay chỉ đơn giản là dừng lại vì một điều gì. Cái cảm xúc khi dừng lại vừa vắn ngộ nghĩnh để làm người ta sờn hay tự mỉm cười với chính mình, để rồi tự thấy rồi ren trong tâm trí.

Tôi gọi đó là xao xuyến.

Đôi khi chỉ là một nụ cười tình hiền hiền, để làm rục rở một ngày u ám. Chẳng là gì, chẳng là hò hẹn, chẳng là tương tư. Chỉ là chút xao xuyến hương tình nửa mùa. Là xao xuyến. Có lẽ, khi người ta trẻ thì người ta dễ xao xuyến, hay xao xuyến. Bởi vì đời còn nhiều cái đẹp chưa khám phá ra, bởi còn chưa được gặp nhiều nên sự háo hức là còn hoài.

Xao xuyến rồi cũng lắm con đường để đi. Có khi chỉ là chút xao xuyến vương vấn, thoang thoảng để tô vẽ thêm chút gam màu sáng cho đời sống, để lạc quan ngắm nghía vào những bất ngờ đang đợi chờ ngoài kia. Có khi lại là những xuyến xao mãnh liệt, rồi thành tương tư, rồi thành luyến nhớ.

Đáng tiếc là, chẳng phải xao xuyến nào cũng may mắn được gặp lại, chẳng phải hai nửa xao xuyến nào cũng tìm được thấy nhau. Đường vẫn dài, phố vẫn đông, người ta vẫn cứ bước hoài trên những cung đường xa lạ để tìm gặp bằng được xao xuyến của mình.

Bên đời, tôi vui vì biết xao xuyến. Còn xao xuyến, nghĩa là còn xúc cảm, nghĩa là những giác quan đang cựa quậy, đang sống và lớn dần lên trong ta.

“Đừng nhìn em nữa anh ơi

Hoa xanh đã phai rồi

Hương trình đã tan rôi”

(Phạm Duy)

Đôi khi bên đời thường tự hỏi, sao mà những điều đáng yêu, những
mối duyên xao cứ trôi hoài, trôi mãi trên phố không thôi?

Tình yêu

Thử nhớ lại lúc mới bắt đầu chập chững vào yêu đương nồng nhiệt. Mới đầu đó người ta còn ngây ngô với tình cảm trắng tinh như màu áo hay trang vở, bỗng chốc tự nhiên mà người ta lớn, tự nhiên mà người ta đến một trời nhưng nhớ, thương tư và sầu mộng.

Lúc mới yêu, là lúc bắt đầu rớt rơi những giọt long lanh và nóng hổi đầu tiên dành cho những dĩ vãng hay một kỉ niệm đẹp đẽ nào đó. Ai đó gọi tuổi biết yêu là tuổi biết buồn. Ấy là sự buồn vương vương của tình yêu.

Vì người ta trẻ nên tình yêu cũng trẻ: nồng nhiệt và mãnh liệt. Có lẽ vì thế, những va vấp là điều chẳng thể tránh khỏi. Rồi từ trong long lanh rơi, người ta lớn lên và dung dưỡng nhiều thứ. Có thể đẹp, có thể lành, nhưng cũng có thể là buồn, là rách nát.

Những ngày tháng bên đời, tôi nhận ra rằng tình yêu sao ngộ nghĩnh ghê. Lắm khi dẫu biết người ta đối xử với mình tồi tệ lắm, nghèo nàn lắm nhưng vẫn lao vào hơn một con thiêu thân. Lúc ấy con tim đã hạ gục lí trí. Dù người ta có đang tâm xé nát tim mình, dày xéo lên niềm thương tổn mình, mình vẫn yêu người, dù sao đi nữa. Đó là sự trớ trêu của tình yêu.

“Tình yêu như trái phá

con tim mù loà.

Một mai thức dậy,

chợt hồn như ngất ngây,

chợt buồn trong mắt nai,

rồi tình vui trong mắt,

rồi tình mềm trong tay”

(Trịnh Công Sơn)

Lạ lòng thay. Có lẽ nào, người ta chẳng thể bình an yêu nhau được?
Chân tình vốn đã ít ỏi. Thêm những gian dối, lọc lừa và toan tính trong
tình cảm, lại càng giết chết chút chân tình hiếm hoi ấy.

Có đôi khi tôi hoang mang giữa cái gọi là tình yêu trong cuộc đời tù tội
này.

Nhưng dù gì, vẫn hãy cứ tin vào nó. Sau rốt, tình yêu vẫn là làn gió
tươi mát ướp hương tâm hồn, là cứu cánh và niềm tin để bầu vút vào.

“Có nghe đời nghiêng?”

Giữa đời sống bộn bề và tấp nập, có khi nào bạn kịp thời nhận ra mình đang đi quá nhanh?

Có khi nào bạn nghe được đời sống đang nghiêng nghiêng, thậm thì?

Có khi nào bạn ngoái lại nhìn một điếu gì trong nuối tiếc?

Sẽ có những thứ mang thật nhiều ý nghĩa và cảm xúc bên đời. Những thứ đẹp để ấy, tôi chép lại trong một vài tản mạn có đặt tên.

Sau rớt, vì một câu hát của Trịnh mà tôi quá cảm mến. To lớn đến nỗi, tôi chỉ có thể xin mượn vay để đặt tên cho những chép ghi này, vì cảm thấy không còn chút từ vựng nào đủ đẹp và hay hơn được nữa.

Má...

Nghĩ về má, xem ra việc kể lể, ngợi ca thật là xoàng xĩnh và thừa thãi. Nghĩ về má, tôi luôn muốn là những cảm xúc - thứ quý giá nhất. Luôn là những điều sâu lắng và trù mến nhất có má trong đó.

Tôi và má thân thiết với nhau nhiều lắm. Ngày trước, ba thường đi làm xa, chỉ có hai má con tôi bầu bạn với nhau. Riết rồi, sau này lại thành thói quen, tôi ưa tâm sự với má hơn là ba.

Nhà tôi được bao quanh bởi đồng lúa bạt ngàn. Đôi khi sẽ thấy xanh mướt mướt những tháng gieo mạ, lắm khi sẽ là vàng ươm một cội ngày gặt. Cũng có những sáng tôi thức dậy cùng tiếng máy cày ì ạch đầy đồng và tiếng vịt chạy đồng kêu cạp cạp.

Những buổi chiều gió mát, má hay nắm tay tôi đi mon men theo đường bờ ruộng nhỏ hẹp. Nhỏ hẹp tới nỗi cảm thấy được ngọn lúa lạo xào dưới chân, hay là vài tia nước tung tóe lên theo nhịp nhảy của con nhái bén nào đó. Chỉ là đi trong vô thức giữa biển vàng thế thôi. Má tôi thích đi dạo lắm. Má nói, đi dạo cho thanh thần đầu óc. Lớn thêm một chút, hễ có chuyện gì buồn phiền tôi cũng hay lao ra đồng này ngồi khóc tãt tức một mình. Sau này, tôi ngộ ra là, bay nhảy thoáng chốc như giúp người ta gượng lại sức lực để chịu đựng tiếp với tù túng hay trời buộc.

Nhớ có những buổi trưa mùa thu nắng hanh hanh, má cộc cạch chở tôi trên chiếc xe đạp cũ kĩ. Hai mí mắt tôi nặng trĩu, chực díp lại cho kịp giấc trưa vầy gọi. Má phải vừa đi vừa kể chuyện, hỏi han tôi đủ kiểu để quên đi cơn buồn ngủ. Sau này, mỗi khi tôi mệt lả đi vì làm việc, và thường cáu gắt với mọi người quanh mình, đôi khi tôi lại hỏi hoài về má. Sao không thấy má bực mình mà phát cho tôi vài cái cho tỉnh ngủ.

Má tôi mê ca nhạc. Má hay để cái máy cassette cũ ở đầu giường, bên cạnh có mấy cuốn băng cũ kĩ má nghe hoài. Có nhiều sáng, tôi tỉnh dậy thấy sương còn giăng giăng ngoài song thì tiếng nhạc đã dập dìu bên tai.

Má cũng thích hát nhưng chẳng bao giờ hát đúng nhịp được một bài nào. Nghe nhạc, đến nhiều đoạn điệp khúc thích ơ là mê, má lại lú lú theo giai điệu của cô ca sĩ. Nghe mà thương lắm kìa. Bởi vậy, má hay kêu tôi học hát rồi chỉ lại cho má hát theo. Rảnh rồi là hai má con lại ê a tối ngày.

Mãi cho đến khi má sinh cậu em, cũng là khi tôi dậy thì, tôi bắt đầu co vào một góc riêng của mình. Một cách thật bình thường, tôi thấy mình đang lớn.

Ngày cũ, có thể ôm cổ rồi hôn má, hít hà thật thỏa hơi thở của má rồi thì thăm vô tai con thương má nhứt nhà. Vậy mà giờ hồi han bữa nay trời nắng mết hông má cũng thấy khó khăn, ngượng nghịu.

Ngày chập chững hai mươi, tôi xa nhà bước vào cuộc đời riêng.

Những ngày ở xa, không còn được nghe gió lộng trong chiều, tiếng nhái bén và giọng má tỉ tê. Những ngày ở xa, hay len lén nhìn má người đứng trong quán cơm dọc đường. Những ngày ở xa, dễ mủi lòng với mấy người đàn bà trong xóm ưa hỏi han, thăm nom vì thấy bóng dáng má đâu đó. Những ngày ở xa, có ngày đã khóc òa vì tủi thân ghê gớm, vì nhớ má hay những phút lầm lỗi ngày xưa bất chợt ủa về làm dấy lên bao nhiêu niềm ân hận.

Từ lúc không còn tôi cạnh bên, má ưa gọi điện vào hỏi thăm. Những câu hỏi tủn mủn, đời thường như đã ăn chưa, hôm nay có đi học hay không, đại loại vậy, rồi kết cuộc bao giờ cũng sẽ là nhớ chăm chỉ đi học, đừng ham chơi ghen con. Vậy đó, trăm lần trả lời như một, lắm khi cũng bực mình cần nhằn sao má hỏi hoài, con nói bữa hôm rồi mà. Vậy đó, mà bằng đi ít bữa, má không gọi là lại nhớ, rồi tự trách có khi nào má giận mình không ta.

Những ngày sống xa nhà, sợ nhất má hay hỏi câu chừng nào con về.

Miền đất mới, nhiều đam mê và thú vui mê đắm, nhiều hấp lực hơn cánh đồng lộng gió và con nhái bén nhảy nước, nên dễ dàng lôi kéo những trẻ trung và mãnh liệt tuổi hai mươi. Nhiều khi mãi mê với cuộc vui mới, tôi nhiều lần cất đi nỗi nhớ nhung. Chắc chỉ có má, với buồn

bán và căn nhà bên cánh đồng gió, nỗi nhớ là còn đây. Bởi, nhìn đâu cũng thấy bóng thằng Hai chỗ này, chỗ kia.

Càng lớn, má càng hay kể chuyện đời xưa. Mấy câu chuyện hồi còn nhỏ xíu. Cái hồi bị ghẹo bắt con chuồn chuồn cắn lỗ rốn cho mau biết bơi. Cái hồi, tổ tổ theo má không nhẽo đòi được dẫn đi chơi. Cái hồi lóc chóc đi chưa vững đã ù chạy, chạy va vào cạnh bàn máu lênh láng. Thấy máu không khóc lại còn cười toe, chỉ giỡn làm má hờn vía lên mây.

Chuyện đời xưa má kể, nghe vừa mắc cười, vừa ngượng nghịu, lại vừa thương. Vì trong đôi mắt má có ánh gì chút níu kéo ngày cũ kĩ. Ngày nào con còn lẻo đẻo trong vòng tay má. Một tiếng cũng là má. Hai tiếng cũng là má.

Má ơi, đời sống riêng nhiều điều tù tội và mệt nhọc quá, đôi lúc con cũng chỉ muốn quay về nằm co tròn bên má, lắng nghe gió thổi dịu hiu sau hè. Nhưng mà, con thương má, là niềm thương to lớn, vì thế con phải bước đi và dấn thân. Con không thể vì phút yếu lòng mà nuông chiều theo cảm xúc của nhớ thương.

Má ơi, con vẫn sống cuộc đời của con, trong con vì má. Dẫu thương nhiều nhưng con vẫn phải bước đi xa.

Bên đời, tôi nhớ má nhiều trong những chiều lộng gió, ngồi co ro nhạc buồn và rũ tóc âm u.

Ba ơi, mình đi đâu?

Mấy mùa thương yêu trong đời sống, người ta gán cho tình cảm của ba đôi chữ “lặng thầm” và “yên ắng”. Suy tưởng chung là ba thì ít nói, ngại bộc lộ tình cảm. Nói với ba, thường cũng kiệm lời. Cũng không lạ lắm mấy khi bài *Lòng mẹ* lại phổ biến, được nhớ đến nhiều hơn bài *Ơn cha* cũng của nhạc sĩ Y Vân.

Phải chăng, ai đó đã trót đặt ra lời huấn bất di bất dịch rằng, hễ với ba thì tự ngấm ngấm hiểu, chớ nói gì nhiều thêm. Dẫu là người vị cảm tính, nhưng trước ba, tôi cũng phải lóng ngóng, vụng về. Chỉ có kỉ niệm và cảm xúc là chảy dài hoài trong miềm suy nghĩ.

Trong miềm suy nghĩ ấy, ba là người phóng khoáng và mang nhiều tâm thế nổi loạn, u uất trong ấy là khát khao được yêu thương và quan tâm. Ba ghét những quy tắc và lễ thói vô lí gò bó con người vào khuôn mẫu hẹp hòi. Và vì thế, ba hay thích làm ngược lại cái gì ưa ràng buộc, tù túng.

Như một phần phóng khoáng ấy, ba ưa thích lắm sự xê dịch. Tôi nghe nội kể nhiều về những chuyến thoát li và rong ruổi phong sương của ba. Những chuyến dài, miệt mài và bất tận. Cứ thế mà bước đi, ba đi cùng cái quần bò phai màu nắng và cây đàn ghi-ta cũ sờn vân gỗ. Tôi đã nghĩ về ba khi đọc *Đàn ghi-ta của Lorca*.

Những miềm xê dịch chỉ dừng lại khi nội tôi cắt ngang và khung trời tự do của trai tráng phải khép lại, thay vào đó là mái nhà và những trách nhiệm của một người đàn ông.

Ba chưa từng kể cho tôi nghe về từng ấy thứ, thay vào đó, ông lại hay hăm he mỗi lần tôi toan nổi loạn. Qua những tấm ảnh bạc màu, tôi nghe thấy từng đợt sóng réo gọi của tuổi thanh xuân ba đã đi qua...

Những ngày tôi chập chững, bi bô, đã cuống quýt theo ba vào những miềm rong ruổi nhỏ. Tôi nhớ hoài những mùa lúa trở đầy đồng, ba chở tôi

trên chiếc Chaly màu gạch, đi băng băng trên đường ruộng, đi xuyên qua những biển vàng, nghe mùi hương của bông lúa nhẹ nhõm. Có đôi chiều chênh choáng hơi men, ba và con đổ kênh xuống bùn nước, xe vẫn ịch nổ, ba đã vội vàng hỏi có sao không con? Thằng nhỏ sún răng cười toe híp mắt dạ hồng. Vậy rồi, hai ba con len lén vô nhà bằng ngõ sau, tránh má thấy để khỏi bị la.

Má hay cần nhần, hai ba con vẫn cười sảng khoái. “Đàn ông mà!”.

Có những tối trăng soi vời vời sau hè, ba hay rủ rê tôi trèo lên cái mái hiên sau nhà ngồi ngắm trăng và hóng gió. Trăng ở nhà quê, ánh sáng bạc được dịp thỏa thuê bao phủ một vùng rộng thênh thang và mát ngọt khó tả nổi. Những lúc ấy, tôi thấy mắt ba hấp háy nhìn về phía chân mây rồi tôi buột miệng hỏi, “Ba ơi, mai mình đi đâu?”.

Khi những miền rong ruổi khép lại và cánh cổng trường học mở ra, ba dắt tay tôi lò dò đi qua cỏ non ướt ướt sương khuya chưa kịp ráo. Những ngày nước lớn ngập cả cây cầu dẫn ra đường lớn, ba sẽ xoắn quần rồi cống tôi qua lầy lội. Bàn tay thô ráp sương gió của ba nắm chặt lấy tay tôi như nâng niu một vật gì quý giá. Những ngày trời giăng đầy sương mờ, là lúc tôi nghe vai ba run run nhưng bàn tay nắm lấy tay tôi vẫn ấm nóng vô chùng.

Mười mấy năm sau đó, tôi thành cậu trai dậy thì, hay chui tọt vào góc cửa riêng mình. Ba thì tóc đã sớm điểm bạc và cũng thôi hấp háy đôi mắt về phía chân mây trong những đêm trăng sáng. Tôi cũng thôi giả bộ ôm rúc lấy ba những khi trời có sương giăng giăng. Cũng không còn những ngày ba nắm lấy tay tôi bước giữa những khúc lầy lội hay những đường đê bông lúa trĩu nặng.

Rồi một ngày, tôi khăn gói theo mùa thi cử lên thành phố chật hẹp. Những sáng lạ lẫm người và xe ở miền đất mới, tôi hay nhìn quanh quất và lơ đãng. Những bước chân hăm hở của tuổi trẻ dẫn đường cho tôi đi băng băng.

Lúc ngập ngừng đi qua phố đông, bất giác, ba đưa tay nắm chặt lấy tay tôi, như một phản xạ. Bàn tay thô ráp và thêm nhiều run rẩy của thời

gian. Thằng tôi hai mươi trên mình, nghe điện chạy dọc sống lưng. Tôi nghe ào ạt về lại ngày nào đó, những đêm trăng sáng ngọt ngào, mùi bông lúa trổ đồng, ngày lấy lợi và nhiều nhiều nữa rong ruổi hoang vu.

Tôi ngoái lại nhìn. Tôi thấy mắt ba đánh lại, canh chừng hai hàng xe chạy ngược chạy xuôi. Vẫn vậy, vẫn như là cái gì trân quý mà ba nâng niu. Có lẽ, ba vẫn hằng nâng niu suốt nhiều năm qua, chỉ là tôi đâu hay.

Qua đến bên kia đường, ba bỏ tay tôi ra tập lự. Mắt ba vẫn tỉnh rụi.

Trong tôi có cái gì rưng rưng. Sao không nắm tay con thêm chút nữa, ba ơi.

Những ngày hai mươi, tôi từng suýt òa khóc vì cái nắm tay của ba. Tôi nghe mình nhỏ lại, cuống quýt theo chân ba, như thừa nào.

Trưa hôm ấy, đi thênh thang dưới những hàng cây mát rượi, tôi thủ thỉ, ba ơi, thi xong mình đi đâu...

Mắt ba hấp háy nhìn ra xa.

Tôi run run đưa tay nắm lấy bắp tay ba. Thật khẽ và thật chặt.

Hai mươi năm tình cũ

Những ngày đầu của năm mới Nguyệt lịch lại là những ngày tháng cuối cùng của hai thập kỉ bên đời của tôi. Hai thập kỉ của những tình cảm non trẻ và khờ dại. Hai thập kỉ của những tiếng động, của đi lại loanh quanh, của ra đi và trở lại, của quên và nhớ, của mất đi và lớn lên.

Một ngày nọ, nắng chiều đẹp rực rỡ, tôi mon men và thận trọng đi quanh nơi mình đã lớn lên, như âm thầm đi trên những lối về ấu thơ. Nơi tình yêu khởi đầu và lớn lên.

Tôi có nhiều người bạn quen biết, có người rất thị dân, có người rất nông dân. Nếp sống cũng vì thế mà khác biệt. Tôi thấy mình may mắn. Song thân nhà tôi một người hành nghề thuốc, một người là tiểu thương. Nhưng hai vị lại chọn đặt mái nhà nhỏ giữa một vùng mênh mông đồng ruộng và hoang sơ. Nơi tôi sống như một ốc đảo, bao vây bởi rừng cây táo nhân, vượt qua một vòng cua hẻm bo ngọt ngào là vào hẳn một giang san khác hẳn rồi.

Vậy mà hay, ban ngày tôi ra thị thành nhịp nhàng gót chân, chiều tàn lại lò dò đi trên cỏ non mát rượi. Thị dân, hay nông dân, tôi thấy mình đều nửa mùa. Vậy mà lại hay. Tôi, lúc này, đủ ngọt ngào để chiêm ngưỡng nắng chiều rực rỡ và trù mển gọi từng ấy thứ đẹp như một mạch nước ngầm không quên lãng.

Tôi nhớ bờ cỏ dại tôi và cô em họ tên Nhật Hạ ngồi ngóng gió và hát cho nhau nghe. Tôi nhớ bờ mương mùa nước vào đồng đầy ắp, tôi nhảy vội qua bên kia và trượt chân đến sũng nước. Tôi nhớ trưa hè xách cần đi câu cùng cô út Hoài Thảo của tôi, cười ngan ngát như bông quỳnh nở muện. Tôi nhớ những đêm lạnh và sao thưa, tôi chạy vô vọng ra gò bãi, khóc hoang mang những chuyện của tuổi lớn lên...

Cứ thế tôi đi hoang hoải trong chiều và nỗi nhớ đầy ắp. Nỗi nhớ nằm trọn trong tôi khi thưởng thức cái rực rỡ của nắng chiều qua đây.

Có nhiều thứ sẽ phai màu theo thời gian. Khi đi qua nhiều khổ hạnh đời người, chuyện nhìn lại tựa hồ lá úa trong cơn mê chiều. Nhưng ấu thơ này, khi nhìn lại cùng thi vị trải qua, tôi lại hân hoan thấy thắm tươi là màu kỉ niệm. Tôi không xin đi lại ngày nào. Tôi chỉ thấy vận may cho mình vì những định mệnh đã bước qua. Tưởng tượng nếu vắng đi từng ấy thứ, đời này mình sẽ tẻ nhạt dường bao.

Mỗi góc là một kỉ niệm. Mỗi kỉ niệm là một lần ta gói ghém như một liều thuốc thanh xuân vĩnh cửu. Những khi vấp phải hố đen buồn bã, ta có thể tìm về ngày cũ, tìm đến những liều thuốc thanh xuân để chữa lành, để lại sức, để tiếp thêm niềm tin và để bước qua. Đó là giá trị lớn nhất của cái gọi là kỉ niệm. Tôi nghĩ, chỉ nên gọi những trải nghiệm đẹp và ngọt ngào là kỉ niệm. Để kỉ niệm trọn vẹn là một liều thuốc thanh xuân.

Nhìn lại hai mươi năm tình cũ. Thấy thanh xuân rạn vỡ lên thêm trong nắng chiều rực rỡ.

“Nắng còn nắng lê thê thì đêm ơi vội gì

Nắng còn nắng bao la, thì xin đêm đợi chờ”

(Phạm Duy)

Những ngày thứ Bảy trong năm

Thứ Bảy, hẳn là ngày được chờ đón nhất trong tuần của mọi người. Máy ông anh bảo với tôi, chú mày có đi làm đi rồi mới thấm thía được giá trị của ngày thứ Bảy nó ra làm sao.

Trời, cần gì tới đi làm mới biết. Mình đang đi học mà bận túi bụi thì cũng hí hửng mong tới thứ Bảy lắm chứ. Đi gì thì đi, quan trọng là có tắt bật, bận bịu thì mới thấy quý lúc rảnh rang, xả hơi. Nhưng mà, làm như là trào lưu cảm ơn trời đất, tới thứ Sáu rồi, mai thứ Bảy nghe đã thành câu cửa miệng của chung tất thấy, dù người ta có làm quần quật hay rảnh rang hàng quán.

Thứ Bảy - ngày tụ tập của bè bạn. Là ngày hàng quán các thể loại buôn may bán đắt. Là ngày phố phường nhộn nhịp bước chân qua. Là ngày người ta tự chiều chuộng bản thân với những thú vui hay ham thích cá nhân: có người thích ngủ vùi trong chăn nệm quên giờ quên giấc, có người lại tranh thủ hẹn hò hay vun vén, cũng có người lại xem thứ Bảy là dịp để... xài tiền.

Những ngày thứ Bảy trong năm của tôi lạ kì lắm.

Cũng có ngày hăm hở, thích tụ tập cùng bạn bè. Nhưng cũng lắm khi, tự dừng nổi trơ trọi, hay hụt hẫng dâng lên bất tận. Thật quá hoang mang để gọi tên cảm xúc ấy. Chỉ thấy một màu cô đơn và xa xôi tưởng như cách nghìn trùng giữa những con người vừa nói vừa cười cùng mình kia. Để rồi nụ cười, hay câu nói về sau cũng thật gượng gạo, gượng nghịu. Lúc nào đó, cũng hoang mang nhiều lắm chứ. Nổi hoang mang thì có thể “thuyên giảm”, vì dường như đã học được cách hiểu và võ lể cho ngọn nguồn của câu chuyện. Song sự trơ trọi chỉ càng gia tăng giữa những tụ tập và đám đông, giữa những dị dạng lòng người.

Những ngày thứ Bảy trong năm của tôi về sau là một mình và... thêm người.

Có những con chiều đi đi về về một sông soài, tôi chỉ còn đủ hơi sức với tay bật bản nhạc cho chiều tàn, rồi ngồi rũ tóc âm u trước song cửa sổ gió thổi rèm bay phơ phất.

Rồi sẽ có một chiều, hoặc nhiều buổi chiều, bạn bước về cửa nhà trong ử rũ, hoang tàn và mõi mệt. Rồi sẽ có những chiều bạn chỉ muốn ngồi co ro trong một góc tối tăm, nhìn hắt hiu ra phía vùng trời nắng đang dần chết lịm, chỉ có tranh sáng tranh tối trong căn phòng lẻ loi. Rồi sẽ có những chiều bạn chỉ muốn ngồi thông thướt nhìn qua khung cửa sổ, lắng lắng theo bản nhạc mơ hồ nào đó, buồn muôn thủa...

Rồi sẽ có những buổi chiều như thế. Những buổi chiều lằng đằng trôi, lòng người mõi trong hoài nghi chất ngất, những buổi chiều ta chẳng buồn làm gì cả, chỉ muốn... lắng thính.

Rồi cũng có những chiều như thế, cần rút và dần vặt. Trào dâng nỗi thèm khát vô hạn được trò chuyện cùng ai đó, được chung hơi thở, chạm đôi tay, sóng đôi chân bước và trao ánh mắt. Tôi gọi đó là cảm giác thèm người. Dù gì, bên đời vẫn không thể lẫn tránh đám đông, hay ít nhất với một con người, khao khát và mong muốn được giao tiếp và sẻ chia vẫn là quá to lớn.

Những ngày thứ Bảy trong năm, đợt khi phố thị lên đèn, tôi cũng sẽ lò dò bước đi trên phố đông. Sẽ cố tình đi vào con đường hay kẹt xe để thấy quanh ta vẫn còn nhiều những người. Để không thấy bên đời quạnh hiu. Đôi khi nghe tiếng chửi thề vì giành nhau từng tắc đường, hay cái nhú mày trong mõi, và nhiều nữa những hỉ nộ ái ố chỉ trong một chạng đường để nhắc nhở rằng mình vẫn đang sống cùng trong xã hội loài người. Và nỗi cô đơn hoang hoải kia chỉ là những huyền hoặc nhất thời mà thôi.

Những ngày thứ Bảy trong năm, tôi thích thú những điều bất ngờ.

Những đêm thứ Bảy rớt rơi, sẽ có thói quen ngồi lê la quán cà phê vỉa hè yêu thích. Quán không máy lạnh, không có cảnh trí đẹp để chụp hình đăng lên mạng xã hội. Quán chỉ có đường phố và con người đủ lớp. Quán

chỉ có mùi cà phê rang xay thơm ngan ngát quyện trong khói thuốc lá đặc quánh ai đó nhả ra từng cơn quên đời. Thứ mùi cô độc đầy ngạo mạn.

Ngậm một ngụm đắng nghét rồi thở hắt ra. Định buồn thần thơ gì đó thì gió đi lạc thổi tung mớ lá cây, bay lững lơ trước mặt. Nhẹ nhõm đến vậy mà không cười thì cũng uống. Vậy rồi, nhoẻn miệng cười. Ngồi cà phê một mình thu lu, có hôm lại được ai đó e dè chuyển cho mẫu giấy kèm số điện thoại. Dễ thương vậy, không cười làm sao được. Vậy rồi, nhoẻn miệng cười.

“Ôi có đôi khi, thèm như thú đi hoang...”.

Đi hoang thật. Những khuya tù túng và ngột ngạt thứ Bảy trong năm, hay len lén đi băng băng dưới ánh đèn vàng vọt. Rủ rê thêm ông anh cho đỡ lạnh lòng trong đêm vắng. Đang cao hứng thì mưa đổ ào ạt. Cũng đầy bất ngờ và phá phách như cái sự đi hoang của một cái tôi âm thầm nổi loạn này vậy.

Hai anh em ngồi thu lu dưới mưa, nhìn nước chảy buồn thiu, nhìn màn mưa giăng mắc quanh bóng đèn tẻ nhạt trên kia. Anh cao hứng buông vài câu ca thương đời mà lại hạp tâm ý thằng em. Lú lú theo được vài câu, nó nói, phải chi mà em biết đàn ha, thôi để em về học gấp, mai mốt trời mưa, ra đây kéo violon cho anh hát. Mới nghĩ thôi mà đã dễ sợ. Anh cười nó khùng sảng. Nó cười hình hích vở vai ông anh bôm bốp. Tui trẻ mà, phải cho tui điên chứ. Điên mà điên đẹp là được rồi. Tui mà không điên vậy, tui... thành ông mất rồi. Phá ra cười, hai anh em chìm đắm tiếng hát trong mưa.

Đang cao hứng trong nỗi buồn đầy ngạo mạn thì chuông điện thoại reo. Là tin nhắn từ ai đó: *“Về đi em”*. Vừa kịp nhớ ra ban nãy, trước khi đi có kể cho người ta nghe vì sự nổi loạn đêm này. Khẽ bật facebook lên xem, vừa kịp thấy người ta đăng vài dòng của Trịnh:

“Thương ai về xóm vắng

Đêm nay thi ếu ánh trăng

Đôi vai gầy ướt mềm

Người lạnh lắm hay không?”

Bất giác mỉm người và nghe chất men, có lẽ là hạnh phúc, đang từ từ dâng tràn. Bên đời cũng sẽ dễ dàng vui lạ kì khi biết lần khuất đâu đó, vẫn có người đợi chờ hay ngóng trông. Nhất là khi thật tình cờ giữa khi mưa nửa đêm ngày thứ Bảy như vậy.

Những ngày thứ Bảy trong năm là vậy, ẩm ướt, ngọt ngào và thèm người. Muốn làm điều chi đó bứt phá ra khỏi hàng lớp cũ kĩ, sáo mòn. Muốn đổi thay và mới mẻ. Sợ hoài phí và thừa thãi. Để rồi nhận ra rằng đắm chìm trong những chuỗi xúc cảm của cá nhân cũng là một thú vui rất vị kỉ. Hãy yêu thương bản thân trước khi kịp chèo kéo theo những cuộc vui chung rồi rồi trong hao mòn và hụt hẫng.

Nghe những tàn phai

Tôi có một thói quen, mỗi khi đi đâu ra ngoài một mình, dĩ nhiên là ra ngoài với chủ ý, khi quay về đều mở ngay bản *Nghe những tàn phai* do Thái Thanh ca lên mà nghe.

Chủ ý ở đây là chủ ý muốn trôi giữa dòng xe đông đúc, một mình, một cỏi để trút hết những mớ bòng bong trong cỏi lòng lạ kì sao mãi quẩn quanh. Ra ngoài có chủ ý là lúc tôi có thể chầm chậm ngắm đời, ngắm người và chiêm nghiệm về ngấn ấy thứ giữa lúc mình đương một mình. Hẳn là tôi chẳng thể làm thế nếu đi với một người hay một nhóm người nữa vì bận hòa theo câu chuyện chung.

Tôi giữ cho mình trọn vẹn trong đầu ngấn ấy cảm xúc rồi đợi cho tới lúc Thái Thanh trong trẻo cất lên “*chiều nay em ra phố về...*” là vỡ òa ra cả. Có khi, tôi cũng chẳng đợi Thái Thanh ca mà đã vội vã hát vang vang trên từng góc đường. Tôi hát cứ như đang cố để được lọt vào mắt xanh của một ông bầu ca nhạc nào đó đang lang thang trên đường, rồi đắm say giọng hát tôi, để rồi mời tôi về ca cho phòng trà của ông như trong những kịch bản phim ảo mộng mà tôi có dịp xem vài lần. Dầu, tôi hát chả hay gì mấy. Lú lú bắt chước theo từng thanh âm của danh ca Thái Thanh âu cũng là một thú tiêu khiển tao nhã.

Ra đường hát hò vang vang chán chê, tôi lại về nhà cắm hoa. Đời sống bởi có những thú vui nho nhỏ như vậy mà bớt đi phần nhàm chán và xám xịt. Thực tế, có một bình hoa để đầu giường thì thi thoảng có thể tự nhắc mình, ít nhất vẫn còn thứ quá đẹp để là hoa cạnh bên, vậy nên không có gì là quá mức tồi tệ.

Mùa chớm thu, tôi cắm hai bình cúc vàng và đặt ở đầu giường, cạnh cửa sổ rèm rủ êm đềm. Thi thoảng chiều, nắng hắt qua song: tôi thức giấc thấy cô đơn.

Thức dậy giữa chiều hoang tàn và lộng gió

Bình hoa cúc vàng ươm màu nắng của tôi để trên bàn cạnh cửa sổ bị cơn gió quái ác nào đó đánh ngã. Vỡ tan hoang. Từng mảnh vụn vỡ, cánh hoa ướm đẫm và màu buồn hiu quạnh.

Tôi lặng người, chỉ biết ngồi thừ trên giường, nhìn chăm chăm vào chỗ hoa vỡ vụn ấy.

Thường thì, cái gì mình càng nâng niu, càng trân trọng lại càng dễ tan vỡ, dễ mất mát. Cuộc đời vốn đầy rẫy những éo le, còn con người thì chỉ biết lặng lẽ đón đau. Im lặng, thờ dài mà thôi.

Tôi nặng nhọc gom mấy mảnh vụn lại. Hoa hãy còn tươi lắm, sắc vàng chưa phai đâu, hãy còn thấy mùa thu mưa giăng lá đổ trong từng cánh, từng cánh hoa. Nhưng hẳn là bình hoa thì chẳng còn đẹp được như lúc ban đầu.

Tình cảm có thể bị tổn thương, người thương có thể thành người dưng. Tan nát vậy đó, nhưng tình yêu đẹp vẫn tồn tại trên thế gian này. Con tim ta chỉ là hư hao vì cuộc tình tù tội này nhưng hẳn là nó vẫn còn đẹp, còn rực rỡ những thương yêu cho những nơi khác xứng đáng gửi trao.

Hoa rồi cũng sẽ tàn, nên thôi, hãy tươi hết lòng khi còn có thể. Đời sẽ buồn khi một chiều nao trao nhau nụ hôn cuối, trao nhau cái nắm tay tiễn biệt, trao nhau ánh nhìn chia li. Nên còn yêu, xin hãy cứ yêu. Nên còn thương, xin hãy cứ trân trọng.

Cho những ai thức giấc còn thấy cô đơn, xin hãy đừng thôi hi vọng...

“Này em xin cứ phụ tôi

Đời sống quanh đây có vạn lời mời

Đời sống quanh đây tiếng người mừng gọi em vào

Đời đã quen với những kiếp xa nhau...”

(Trịnh Công Sơn)

Tiếng nhạc im bật. Nắng chiều hoang dại chiếu qua song. Ánh mắt thu buồn hiu quạnh, ngó quanh quất. Long lanh.

Băng đi suốt mùa thu, những ngày dần sang lập đông, tôi lại lò dò kiếm một ít thạch thảo tím tím để cắm. Một cách vô thức, chiều tàn lạnh lạnh trên phố đông, “*ta ngất đi một cụm hoa thạch thảo, em nhớ cho mùa thu đã chết rồi*” tự nhiên chạy ngang qua óc tôi. Vỗ đùi cái đét, tôi reo lên, thôi phải rồi, phải cắm một bình thạch thảo để “ăn mừng” mùa thu... chết.

Mấy bông thạch thảo be bé và tím tím nhìn rất duyên. Tôi chọn thạch thảo tím vì chỉ có nó mới ánh lên được trong đêm đen, còn thạch thảo trắng thì chỉ long lanh đẹp được trong nắng mà thôi.

Thạch thảo nở bung trên bàn, lại một mùa tàn phai. Tôi lại nhớ về mấy tháng trước, một ông anh lí lắc mua tặng tôi bó hoa cẩm chướng từng cánh trắng muốt, thứ hoa mà tôi ưa thích vô cùng và tìm thấy nhiều điều đồng cảm. Thương nhau lắm thì người ta mới tặng nhau hoa mà.

Tôi lại nhớ về lọ hoa cúc vàng ươm vừa vỡ tan lúc chớm thu. Tôi vẫn mỉm cười nhìn bó thạch thảo tím ngăn ngắt để tiễn đưa một mùa vàng úa trên từng ngón tay hao gầy.

Mùa thu này, lại tiễn người ra đi. Lá vẫn rơi ngập ngừng chỗ góc phố tôi ngồi nghe li cà phê nhỏ giọt tí tách và mưa thu vẫn triền miên nơi góc đường tôi hát du ca cùng ông anh hớn đời. Với tôi, thu này là trọn vẹn. Tôi đã khép lại chuỗi đau thương tàn tạ. Tôi đã kịp mở ra những ước mơ và chân trời mới.

Thu ơi, em không buồn đâu, chỉ có lòng người làm úa màu trên sắc hương của em mà thôi.

Nghĩ ngợi mông lung lúc thay nước cho bình thạch thảo. Muốn hoa tươi lâu thì nên thay nước thường xuyên. Tình yêu cũng vậy, muốn mau chết thì cứ sáo mòn cũ rích, nhưng mà dẫu đổi cách mấy, một bên chẳng buồn tiếp nhận thì thừa thãi là tất yếu. Tình yêu đâu thể là chuyện của riêng một người.

Giống như một người đàn bà tôi rất ngưỡng mộ, danh ca Thái Thanh có lần nói: “*Cư xử với cây khó lắm, nhất là hoa lan, không như cư xử với người đâu. Nếu mình không chăm sóc tử tế, không khéo, không làm đúng những gì mình phải làm, thì cây nó bỏ đi. Còn với người, người ta sẵn sàng chịu đựng nhau, đôi khi người ta giả dối để vẫn liên lạc với nhau vì những điếu gì đó. Còn với cây, mình có yêu cây thì cây mới ở lại với mình*”.

Vậy đó, cứ mùa tàn phai, tình yêu tàn phai, đến thức đẹp như hoa mà cũng nở phai tàn thì liệu còn thứ gì thoát khỏi nỗi sự hữu hạn của đời sống này. Bên đời, sao nghe nhiều quá những nỗi tàn phai. Tàn phai đôi khi ra đi không chỉ để lại những héo hon mà còn là những kỉ niệm. Và kỉ niệm thì chỉ đẹp khi nó là chính nó. Mọi sự níu kéo miễn cưỡng để quay lại, sống lại là không tưởng. Để rồi cũng phá hủy nốt thứ đẹp để nhỏ nhoi ấy.

Nghe tàn phai hẳn không phải để sầu bi lụy, nghe tàn phai là để trân quý vô cùng hiện tại dầu tròn trịa hay méo mó mà mình phải đối diện.

Hãy bước ra đường và hát vang vang để thấy tuổi xuân đang tàn phai trong vui tươi.

Hãy yêu thương đi để tàn phai trong hạnh ngộ và kỉ niệm thu về.

Hãy thưởng ngoạn đi cái đẹp của cuộc đời, kịp thời trước khi nỗi tàn phai bước qua nhanh.

Còn gì tàn phai nữa? Hãy để tâm hồn chứa đựng nhiều nỗi tàn phai qua đi, rồi tươi mới hoà cùng những dư âm để lại. Sống bằng nhiều dư âm lắng đọng, tâm hồn ới chẳng tàn phai nổi.

“Chiều nay em ra phố về

Thấy đời mình là con nước trôi,

Đèn soi trên vai rã rời

Ngày đi đêm tối còn chút hao gầy”

(Trịnh Công Sơn)

Cho đời chút ơn

Anh, có lần nói với tôi rằng, thứ mắc nhất ở chốn này là niềm tin và không phải ai cũng có khả năng để mua đủ cho mình. Lúc ấy, tôi đang mãi vẫn vơ với những suy tư mong manh và chất ngất cùng men cà phê nên cũng chẳng kịp nghĩ ngợi hay hỏi ngược lại anh điều gì. Chỉ gật gù và ậm ờ cho qua chuyện.

Một buổi khuya khác, lại cùng anh rong ruổi trên những chuyến đi về sáng. Cả hai đều thích ra đường lúc gần khuya cho tới sáng để nghe khí lạnh hồ hởi phủ kín khắp đường xá vắng tanh. Hai đứa đang ngồi cà phê khuya thì một vài lời mời gọi mon men đến gần, dăm tờ vé số, vài thức ăn vặt hay chỉ đơn giản là... xin. Tôi chỉ kịp ngạc nhiên: thời buổi khó khăn, ai cũng phải cạnh tranh để tồn tại, không lẽ đến những người sống mòn nhờ vào lòng thương cảm của người khác cũng phải cạnh tranh nhau? Chẳng thể suy nghĩ lâu, xót xa và động lòng, tôi cũng san sẻ đôi chút với những con người ấy.

Khi một nhóm đi qua, anh quay sang nói với tôi, trời ơi khờ ghê, bà đó đi xin được cả cái nhà lầu rồi đó, mình chưa chắc giàu bằng bà đâu nghen. Ôi chao, tôi chỉ biết cười ngất nghẽo. Ái chà, nếu vậy thì làm sao mà biết ai xin thật, ai xin giả. Ai là người đáng thương thật và ai thì chỉ là người làm xói mòn niềm tin và tình thương của xã hội này?

Họ là có thật, và họ vẫn tồn tại vật vờ quanh đây.

Đêm về khuya, sẽ thấy những cô mặt hoa da phấn đứng ở men vài con đường, cô nào cô ấy áo quần ngắn cũn giữa tiết trời se lạnh, mắt chờ trông mòn mỏi và ánh lên chút van nài. Tôi thấy thương họ nhiều. Nếu đời sống đủ phương tiện để mưu sinh, tôi tin chắc chẳng một ai dưng đến thân xác và tự trọng của mình làm vật để bán buôn, để người ta chọn lựa và dày vò, để rồi rước về lại là sự nghiệt ngã và bể bàng song hành cùng đồng bạc có mùi.

Nhiều đêm lạnh, tôi hay lằm lũi và suýt xoa tay lái để nhanh về nhà. Lòng cũng thầm miên man về một vòng tay ấm áp. Rồi tôi lại thấy một người đàn bà rách rưới cùng những đứa con nheo nhóc nằm co ro dưới mái hiên một nhà đã tắt đèn. Căn nhà có cái cửa sắt cũ và lạnh, duy chỉ mái hiên là đủ dài và rộng để chở che cho những thân phận con người qua một đêm dài. Ngày trời bão qua nơi đây, tôi bỗng thấy bồn chồn nên tìm đến góc ấy xem họ ra sao. Rốt cuộc, tôi cũng chỉ nghe được tiếng chuông giáo đường ngân vọng, cùng tiếng cầu kinh chiều mà thôi.

Nhiều lần lắm, tôi tự hỏi, họ rồi sẽ đi về đâu, những cô gái thanh xuân kia rồi sẽ già nua, khi cùng cực không còn gì nữa để bán, họ sẽ làm gì hay bán gì? Những đứa bé theo mẹ rong ruổi từng góc chợ, rồi mái hiên nào sẽ che hoai đến hết đời cho em. Những bà già còm côi chặt chiu từng đồng bạc bán vé số, nhặt nhanh bữa cơm qua ngày, rồi sẽ đến lúc nào thân già rệu rã không cất nổi lời mời mọc, ai sẽ nhặt nhanh bữa cơm khan cho họ?

Tôi nhớ có dạo, dân chỗ này từ ngõ ngang rồi đến quen dần với hình ảnh chú bé bị liệt đôi chân, lê hết khắp các con đường để bán vé số. Em không mời ai, em chỉ lê đi, ánh mắt lằm lũi, miệt mài rồi long lanh, hấp háy niềm vui sướng mỗi khi có ai dừng lại bên em. Ánh mắt em lúc ấy làm cho tôi, và hẳn là những người khác, cảm thấy mình thật to lớn khi dừng lại với em. Người ta dừng lại: có người mua, có người chỉ đơn giản là cho em. Những ngày mùa nắng, nắng muốn long óc, nhựa đường hâm hấp bốc nhiệt, thấy rát khắp da thịt khi nhìn em lê giữa trưa. Những ngày mùa mưa, xối xả và lạnh tê, vẫn thấy em ướt nhẹp trong mưa, mãi miết, mãi miết lê đi.

Vậy đó, được ít lâu thì người ta thấy có thêm vài ba người lê cùng với em. Tôi thấy họ lê thật giống em. Duy chỉ có ánh mắt ấy của em, tôi chẳng tìm thấy ở họ.

Đời sống bây giờ chưa bao giờ niềm tin lại trở nên quý báu và đắt giá đến như thế. Quá nhiều những dị dạng lòng người và lừa mị lẫn nhau làm cho người ta phải e dè, sợ hãi và co về để phòng. Người ta không dại dột gì mang niềm tin của mình đi đặt cược nơi lòng người đa đoan.

Tôi có một người chị từ xa về, chị vẫn than thở sao bây giờ thật nhiều nhưng. Nhìn đâu cũng thấy lừa lọc, ghê quá. Mỗi sáng mở mắt ra, thể nào cũng thấy chỗ này một chuyện, chỗ kia đôi ba chuyện. Ra đường, thấy một người rớt đồ, rớt tiền, thay vì cùng giúp nhặt nhanh, người ta lại hè vào hôi của. Quẩn quanh tầm mắt, toàn những kẻ cơ hội!

Mình lúc ấy cũng gật gù mà bụng buồn so. Không lẽ, rồi cứ nhìn đời sống u ám luôn luôn vậy sao? Lúc đó, tôi đã nói với chị, quan trọng nhất vẫn là tâm mình hướng tới điều thiện. So với việc khư khư giữ mối nghi kỵ rồi sẽ làm mình trở thành tũn mủn, nhỏ mọn, chi bằng mang điều tốt lành cho đi để khiến bản thân được nhẹ nhõm.

Với chút nhỏ nhoi niềm tin trao đi, ít nhất chúng ta sẽ thấy đời sống bớt u ám và xám màu, chúng ta sẽ bớt nặng nề khi nhìn theo cảnh khổ quanh mình. Tôi tin rằng, niềm tin của điều thiện sẽ vẫn mạnh mẽ giữa bao nhiêu cùng cực. Xin hãy cho đời chút ơn - chút niềm tin như là chút ơn huệ quý giá giữa cõi buồn.

Ngày hôm sau đó ít lâu, anh kể với tôi một chuyện vui vui trên đường đi làm về nhà. Chả là một cậu thanh niên đang chờ hàng thì dây ràng bị đứt, chai lọ nước giải khát văng đầy đường. Điểm thú vị là không có cảnh hôi của, thay vào đó, người ta xúm vào nhặt nhanh thật nhanh giúp cậu trai trẻ. Có hai chiếc xe buýt kể đó cũng nhẩn nại đứng đợi chờ với không một tiếng còi inh tai thúc giục. Chẳng mấy lâu sau thì đường lại thông thoáng, cậu thanh niên mặt mày hớn hởi cảm ơn mọi người tương trợ. Anh nói, coi bộ ở đời vẫn còn chuyện hay, chuyện tốt, chuyện tươi vui, không tới nỗi xám xịt hết cả.

Tôi nói, cảm ơn anh đã cho đời chút ơn.

Đôi mắt anh mở tròn xoe nhìn tôi.

Mấy thú vui vật vãn

Một bữa nọ, một người bạn chợt hỏi ngang: “Mày thương bản thân tới mức nào?”. Tôi ngắc ngư. Chà, phải thừa nhận rằng ai cũng rất thương bản thân mình, và đĩnh ninh như thế, nhưng để hỏi thương cỡ nào, thương ra làm sao thì không tài nào nói được. Chỉ biết thương là thương vậy thôi, mà cũng không chắc vậy là có thương thật không, hay chỉ là lầm tưởng.

Chuyện lầm tưởng là nhiều. Nếu thật sự thương thân-ta-này, thì sẽ không để nó phải quay quắt quá lâu trong sầu não và buồn bã, sẽ không để nó phải bám bụi rong rêu của ử rữ và nhếch nhác, sẽ không để nó phải gồng lên cùng nhiều gò bó...

Nếu thật sự thương bản thân, người ta sẽ có những thú vui thật đáng yêu để chiều chuộng bản thân. Những thú vui đáng yêu như một liệu pháp dung dưỡng tâm hồn và giúp người ta chẳng hề thấy lẻ loi trong tình cầu của riêng mình. Thỏa thuê với bản thân một mình cũng là một nghệ thuật của những cảm xúc.

Một bữa nọ, tôi nghe chàng Lê Hiếu hát ngân nga buổi sáng: “*Đôi lúc tôi hay ngồi một mình và hát vu vơ*”. Giật mình, rồi tự dừng phì cười như thể ai đó đã đọc vị được bản thân vậy. Tôi chợt nghĩ, khi chúng ta ở bên cạnh nhiều người, chúng ta sống cuộc đời của đời sống chung; chỉ khi chúng ta một mình, chúng ta mới được là chúng ta và sống đời sống riêng của chính chúng ta. Muốn thấu cảm về một ai đó, chỉ cần nhìn xem lúc một mình, anh ta thường làm những gì. Bởi, khi một mình, người ta có thể dễ dàng cởi bỏ tấm áo khoác vẫn khoác lên mình, có thể chẳng cần nhọc lòng gồng gánh cái thân xác mệt nhọc này.

Tôi thích ngồi viết tay lúc được một mình. Những khi đi cà phê hay thành thơi ngóng chờ, sẽ thường mân mê giấy bút, viết ra vài câu thơ, lời nhạc mà mình rất yêu thích; có khi chỉ là những suy tưởng phiêu diêu nhất thời nảy ra trong đầu bởi chất men đắng. Những con chữ uốn lượn cũng là một cách bộc hiện cảm xúc thật hay. Người đang buồn bã, cô

quạnh thì nét chữ thường sẽ rời rạc, mỏng manh, yếu ớt. Người đang vui mừng, phấn khích thì nét chữ sẽ nhanh nhẩu, phóng khoáng, còn người đang hạnh phúc thì nét chữ sẽ uốn lượn nhiều, bay bướm nhiều.

Tôi cũng thích viết thư tay nữa. Những lúc không quá gấp gáp, tôi thường viết giấy nháp hay vài dòng nắn nót gửi lại cho ai đấy. Và, cũng thích thú vô cùng khi nhận được thư tay từ ai đó. Cảm giác mân mê cái bì thư bằng giấy còn rõ mùi keo dán, lần mò mở nó ra và lần giở bức thư kín những con chữ mà ai đó đã kiên nhẫn ngồi viết cho mình. Và yên tâm rằng, cảm xúc và chữ nghĩa trong ấy là rất chân thật, không phải được soạn thảo sẵn để gửi trong vài giây; và vì ngồi thăm thì lâu bên trang giấy nên cảm xúc người ta cũng bình tĩnh, cân bằng trở lại, chứ không phải là những phấn khích, hân hoan nhất thời.

Đôi lúc khi một mình, tôi hay mở một đĩa nhạc ưa thích, ôm lấy quyển sách ưa thích, nằm dài thông thượt bên cửa sổ hiu hiu gió, vừa đọc sách, vừa nghe nhạc, và miệng nhắm một thanh sô-cô-la đắng. Tôi gọi đây là thú vui quá sức nuông chiều bản thân. Những lúc ấy, dường như mình là con mèo mướp lười biếng sưởi nắng bên khung cửa mùa đông. Con mèo mướp lim dim đầy mơ màng đợi chờ người đến đánh thức nó, đợi chờ người đến bế thốc nó lên và ôm sát vào lòng với đầy những ve vuốt, âu yếm.

Một thời, tôi nhớ, người ta hay hỏi han nhau cuốn sách gối đầu giường của bạn là gì. Một thời, tôi nhớ, văn hóa đọc vẫn còn ở đỉnh cao, trước khi cuộc xâm lăng của công nghệ nghe nhìn diễn ra. Tôi vẫn giữ cho mình thói quen đọc sách, vẫn để một cuốn sách mến thương cạnh chỗ ngủ. Có khi là một cuốn thư tình của Trịnh Công Sơn, hay là tiểu thuyết đầy những góc khuất bí ẩn của Haruki Murakami, hay là những mảnh truyện đời buồn, lạnh băng của Nguyễn Ngọc Tư. Đây, chính là nó, một góc nhỏ của nghệ thuật cảm xúc mà tôi đã nói khi người ta một mình.

Đôi lúc khi một mình, tôi thường thong dong đi dạo dưới những hàng cây tầm tối, để nhìn nghiêng trông đời buồn rữ rượi tới chừng nào; hay đi dạo về miền giáo đường, nhìn tượng chúa buồn dỗi theo nhân loại, chờ tiếng chuông chiều ngân vang, hỏi lòng chọn rộn nhớ ai không.

Tôi sẽ đi một mình và mặc cho những suy tư nhảy nhót trong tâm óc, nhưng chân vẫn bước đi hoài, bước đi đầy ngẫu hứng và không chủ đích, bước đi trong khắc khoải với chút hi vọng về một cuộc hạnh ngộ nào đó. Thầm mơ tưởng sẽ gặp được một kẻ đồng điệu thi vị lạc mùa. Là hai con người lạc mùa tìm thấy nhau giữa đông đúc và nhanh hun hút. Nhưng mà, tôi thì vẫn đi mà đường thì vẫn hun hút.

Đôi lúc khi một mình, à không, khi đã chán một mình vào những lúc nhàn rỗi như vậy, tôi sẽ tìm gặp vài con người bên bàn trà. Tôi thích tiệc trà lắm. Nhìn những li tách được bày biện sạch sẽ, thơm tất bên ấm trà nóng và khói bốc nghi ngút; hay là những chiếc bánh con con đầy màu sắc thật là nhiều mê đắm. Thực ra thì, đến một lúc nào đó, trà hay bánh cũng chỉ là một cái cớ để người ta bên nhau và có dịp chuyện trò.

Tôi chọn uống trà vì nó kìm mình lại theo sự chậm rãi của nó. Chẳng phải đời sống ngoài kia đã đủ nhanh rồi hay sao? Tôi chọn uống trà vì những công phu và ý nhị ẩn chứa đằng sau, từ cách rót trà đến thưởng hương và nhấp môi từng ngụm một. Đây hồ hởi trong nhẹ nhõm. Với tôi, đây cũng là một phần thưởng lớn khác dành để chiêu chuộng bản thân.

Đôi khi, một mình chưa hẳn đã là một nỗi buồn mang tên cô đơn. Nó cũng có thể là một chuỗi nhiều thương mến cho riêng ta. Tôi gấp lại quyển sách vừa đọc và thì thầm với gió lời Trịnh viết:

“Có những hạnh phúc không bao giờ mình đến gần được. Bình thường thôi. Anh sống một mình và cố tìm một niềm vui của riêng anh”
(Trịnh Công Sơn).

Mối tình đầu

Người ta hay nói, tình đầu thường khó quên. Có người yêu một lần rồi khổ đau một đời. Có người yêu một lần rồi hạnh phúc bên nhau mãi lâu về sau. Có người yêu một lần rồi... thôi.

Tôi còn nhớ hồi cuối thập niên 1990, đầu thập niên 2000, nhiều bộ phim truyền hình Hàn Quốc được lên sóng quốc gia. Lúc bấy giờ, mấy phim như *Trái tim mùa thu*, *Hương mùa hè*, *Bản tình ca mùa đông* hay *Anh em nhà bác sĩ*... lấy đi không biết bao nhiêu nước mắt của mọi người. Rồi, từ đó, tình yêu đẹp nhưng mang vị buồn, vị chia lìa, cách xa kiểu Hàn Quốc được người ta ưa thích và lên ngôi. Tới nỗi, ngoài đời, cũng ráng làm sao khổ đau cho ra màu sắc của mấy bộ phim.

Rồi, từ mấy bộ phim đến mấy anh chị học trò nhà mình. Thấy cô lúc đó nói, không cho mấy em bắt chước, nên cấm dữ lắm. Thật ra thì học trò thời nào mà chẳng có những chuyện thương yêu, lén lút trao thư tay cho nhau. Thời trước, các cụ nhà mình cũng trao nhau nào Xuân Diệu, nào Huy Cận đấy thôi.

“Có một bạn, em ngời xa anh quá,

Anh bảo em ngời xích lại gần hơn.

Em xích gần thêm một chút; anh hờn.

Em ngoan ngoãn xích gần thêm chút nữa”

(Xuân Diệu)

Học trò thời của tôi thì không còn thú chơi thơ. Thời đó, đã có Blog 360, và những bản tình ca ngọt ngào theo kiểu mới. Người ta lên mạng, tán tỉnh và hẹn hò nhau trên đó. Đến nỗi, giận hờn, vui sướng, khóc vu vơ cũng qua từng “khung cửa sổ” trò chuyện của mạng internet. Cũng bởi, chẳng có khung trời nào vừa tự do lại vừa riêng tư, và còn nhanh chóng đến thế. Quá lí tưởng cho một mối tình lén lút nhưng vẫn đẹp vô cùng

với những bản nhạc và hình ảnh tình tứ mà người ta chia sẻ cho nhau. Tôi nói, dù không được thực sự chạm vào nhau, nhưng vài cái biểu tượng hôn môi ảo thôi cũng làm người ta sướng điên và cười toe toét cả buổi.

Nhờ dễ dàng bên nhau rồi nhanh nhẩu đến với tương tư hay là những cảm xúc khác của yêu đương nên sự chóng vánh cũng là điều khó tránh của nhiều cuộc tình dựa dẫm vào công cụ mạng. Nên, đôi khi chợt hỏi, ai là tình đầu của bạn, có thể họ sẽ không nhớ tên, thay vào đó là “nickname” hay cái gì khác đại loại vậy. Cũng giống như bây giờ, người ta gọi nhau và giới thiệu về mình bằng tên của facebook nhiều hơn.

Rồi sẽ hỏi, tình đầu của bạn đẹp chứ, chắc cũng sẽ ít người nhớ nhưng ra. Sớm nở và chóng tàn.

Tôi cũng là một kẻ nhiều lưu luyến với thế giới mạng. Tôi thấy nó hay đấy chứ. Nhưng với tình yêu, may mắn cho mình, tôi có nó ngoài đời thực.

Mối tình đầu của tôi là những năm tháng học trò, sáng sáng đạp xe hối hả cho kịp giờ đóng cổng. Sẽ nhìn thấy nhau, tóc tai bù xù, trông thật ngố nhưng hể người ta cười toe lên, rồi sẽ lại thấy ôi sao mà đáng yêu thế. Đến những giờ giải lao, lại mon men đến gần hành lang lớp học của người ta rồi thập thò, ngấp nghé ngoài cửa đợi chờ ánh mắt nhìn ra. Lúc ấy thì mắc cỡ muốn chết, sợ là bạn của người ta sẽ cười phá lên mà chọc quê. Nhưng rồi cảm giác thiếu thiếu, muốn gặp nhau để nói băng quơ vài câu lại mãnh liệt hơn nhiều. Vậy đó, chỉ cần ngồi nhẹ nhõm bên ghế đá, dưới những tán phượng chực chờ bung cánh lựa đỏ thắm, đã thấy an vui và reo hò ở trong lòng.

Mối tình đầu của tôi gắn liền với những cơn mưa và mùa thi. Tôi còn nhớ, một hôm thi xong, người ta tẽn tò đến đưa len lén cho tôi cuốn *Mắt biếc* của Nguyễn Nhật Ánh, biểu đọc đi. Tôi cầm lấy cuốn sách vuông vắn, lòng sướng rơn mà mặt giả bộ lơ lơ hỏi, “Ủa hay hôn mà đưa tui đây”. Người ta phụng phịu, “trời ơi tui đọc tui khóc quá trời đó”. Sau đó rồi, hai đứa sẽ đạp xe rong ruổi khắp mấy con đường lộng gió. Mùa hè mà. Rồi những cơn mưa bất chợt. Đạp xe bên nhau, dưới mưa. Thỉnh thoảng lại âu yếm nhìn sang nhau, giữa hai hàng nước mưa rồi hỏi nhau

lạnh không. Những đoạn đường thật vắng, sẽ len lén và thì thầm đưa tay cho nhau.

Mối tình đầu của tôi là những sớm mai mùa hè trời nhiều gió cuốn và lác đác sương khuya. Mùa hè năm đó, hai đứa thường mượn cố đi chạy bộ buổi sáng để gặp nhau. Hành trình của buổi chạy bao giờ cũng sẽ dừng lại ở biển. Có những hôm, mặt trời thức dậy muộn, hai đứa sẽ ngồi dưới bóng cây thùy dương, tay ngắt lò vò mấy cọng muống biển, trò chuyện linh tinh với nhau mà thẹn thùng quá chừng. Ngày nào cũng vậy mà như mới hẹn hò lần đầu tiên.

Khi mặt trời ửng hồng nhô lên từ đường chân trời đang thắm xanh màu biển còn vương vài sợi màu sẫm của đêm đen, hai đứa sẽ lặng im thật khẽ và cùng nhìn nghiêng về phía ấy. Duy chỉ có một lần người ta lên tiếng bảo tôi ngồi thật yên nha, vì nhìn mặt trời qua khố môi của tôi trông thật đẹp hơn nhiều.

Tôi gói ghém câu nói ấy cho suốt phần đời còn lại của mình.

Mối tình đầu của tôi cũng có những hờn giận vu vơ và tẽn tò đi làm lành. Đôi khi thật lòng rất thương nhưng vẫn giả bộ hờn giận để làm tình làm tội người ta. Cảm giác người ta loay hoay vì mình là thứ cảm giác mãi nguyện đặc quyền chỉ những người được thương yêu mới có. Tôi sẽ nhớ hoài những khi có người ngồi buồn hiu, dấm dúi một bài thơ xin làm lành. Là thơ, những câu chữ vụng về mà sao đọc nghe thích và sướng vui quá đỗi. Những bài thơ hay những mẫu viết ngắn ngủi của hai đứa, được người ta chép tỉ mỉ vào một cuốn sổ tay nho nhỏ. Tôi hay gọi đùa nó là cuốn biên niên kí thương yêu.

Nhiều lúc chẳng biết đi đâu, cũng chẳng muốn đi đâu, thành phố thì quá đỗi nhỏ bé mà tình yêu này thì quá lớn nên chỉ cần được quanh quẩn cạnh nhau là thấy sướng vui rồi. Nhiều bữa liền nằm dài lười nhác bên tiếng nhạc, những bài nhạc mà cả hai chọn lọc riêng ra vì thật thích và tự hứa sẽ nghe nhiều cùng nhau. Nhiều bữa liền nằm đọc vắn vơ một cuốn sách, hay kể lể về cuốn này, cuốn khác. Nhiều bữa xa nhau, đêm nằm nhà sẽ xem phim (bộ phim thời đó mà hai đứa rất thích là *Có lẽ nào ta yêu nhau* và mê luôn cả từng giai điệu trong phim) và nhắn tin cho nhau

để cảm thán, “trời ơi đoạn này hay quá”, hay “tui khóc rồi nè”. Để rồi, nhiều khi buồn có thể lấy tin nhắn ra đọc rồi tủm tỉm một mình.

Bởi vậy, niềm hạnh phúc lớn lao nhất của một đời người là yêu thương và cũng nhận lại được sự yêu thương từ phía ấy.

Những tháng ngày cuối của cuộc tình đầu đẹp để đủ để dành cho suốt cuộc đời ấy thật chẳng thể nào quên được. Vì những hoang mang của bản thân và thời cuộc về sự khác thường, lạ lẫm, những cảm đoán và nhiều chiều cảm xúc của tội lỗi nên tôi đã tìm cách thoát li khỏi nhau. Tôi đã làm người yêu tôi khóc. Những giọt nước mắt làm tôi đốn đau mãi về sau mỗi khi nhớ lại.

“Khi người yêu tôi khóc

Trời cũng giăng sầu”

(Trần Thiện Thanh)

Năm tháng về sau, hai đứa ai cũng có con đường riêng và cuộc đời riêng. Những ngày đầu sau khi rời xa nhau, tôi thường khoác lên vẻ mặt lạnh lùng với người ta. Đến khi người ta đã hết đau buồn vì những mất mát và những gì nhận được ấy, lại là lúc tôi suy sụp và đau nhiều. Có lẽ, đó là thứ tôi đáng được nhận cho những gì mình đã lỡ tay đánh mất.

Trong những ngày tình cờ, tôi và người ta vẫn vô tình chạm mặt nhau trên phố. Người ta vẫn cười với tôi, thật tươi. Nhưng tôi biết, đấy không phải là nụ cười tình tứ và âu yếm của năm xưa. Đơn giản, tôi đã làm mất nó từ lâu và không mong gì có thể tìm lại được nữa.

Những ngày buồn về sau này, tôi vẫn thường ngồi co ro và nhớ thật nhiều về những tháng ngày mộng đẹp mà tôi đã hằng gói ghém, để dành. Giống như một thứ thần dược để chữa lành những vết thương trong ngày tháng u ám này, để tiếp thêm niềm tin vào tình yêu đã bị sút mẻ nhiều.

Có lẽ, bởi người ta coi tình đầu như một phép cứu rỗi tinh thần để mãi tin vào tình yêu đời này nên tình đầu vốn đã đẹp, lại càng khó có thể phai mờ...

Nhận ra rằng, tình đầu đẹp, vì đã yêu không tính toán, đến với nhau bằng con tim hăng hái, nồng nhiệt và nóng hổi nhất. Về sau, nhiều mệt mỏi và nghi kỵ làm tình yêu trở nên lí trí hơn, khi ai cũng muốn tạo đường lui và giảm thiểu tổn thương cho mình. Còn khoảng cách nào lớn hơn thế cho một tình yêu?

Bên đời, nhìn về mối tình đầu. Thăm cảm ơn người, trong những tháng ngày đã qua, trên những đoạn đường sắp tới. Phần tình yêu để dành, chắc chắn đủ cho cả một phần đời về sau.

Con người không có bạn, chính hạnh phúc mới có

Tôi rất thích đọc ngạn ngữ, hay những câu nói bất hủ của nhiều nhân vật có sức ảnh hưởng lớn đến nhân loại và thời đại. Chỉ là, thi thoảng bắt gặp ở đâu đó thì hay, trong một tờ lịch chẳng hạn, hay từ một người bạn chép tay trao cho. Còn để lấy một cuốn chỉ toàn ngạn ngữ hay danh ngôn mà đọc thì thật sự quá sức cho sự lười nhác lắm khi của tôi. Một lần nọ, khi đang dò ngày trên lịch điện tử, phần mềm nhảy ra cho tôi một danh ngôn đọc đầy hoang mang của ngài Napoléon. Ông nói: **“Con người không có bạn, chính hạnh phúc mới có”**. Ái chà, cũng “căng thẳng” nhiều.

Con người không có bạn, họ chỉ có khi nào họ cảm thấy hạnh phúc, hay là ai đó hạnh phúc và đủ đầy thì người khác mới tìm đến làm bạn? Rồi vậy, chẳng lẽ lúc bất hạnh và sầu hận thì người ta chỉ có thể sầu hận một mình, lẻ loi, bóng chiếc? Nghe phi lí quá đỗi. Nhưng mà, hẳn phải có lí lẽ riêng thì người ta mới tôn vinh nó thành danh ngôn như vậy chứ. Sáng suốt và bình tâm mà nói thì mỗi người bạn là một niềm hạnh phúc.

Nghĩa là, ta có bạn, ta kết bạn nghĩa là ta đang tìm đến hạnh phúc, giao kết hạnh phúc cho bản thân. Bạn chỉ có thể là người mang lại hạnh phúc, họ gắn liền với nhau như hình và bóng. Người mang lại khổ đau và hận sầu hay đau đớn và tổn thương thì không thể và không đáng gọi là bạn. Bản thân một thân thể gầy úa và vô hồn, trơ ra với mọi cảm xúc thì chẳng thể nào buồn giao kết bè bạn hay hưởng gì thú vui hạnh phúc khi có người kề bên bầu bạn. Vì điều thay, quả đúng vậy, chính hạnh phúc mới có bạn. Mỗi người bạn đến với ta là một niềm hạnh phúc. Vậy, không lí nào ta trân quý hạnh phúc của chính mình mà lại không thương quý bè bạn ta, người mang lại hạnh phúc hiện hữu cho ta trong đời sống này.

Song, nếu đúng như Napoléon nói, tôi thực là kẻ kém hạnh phúc. Bởi lẽ, tôi rất ít bạn. Như những gì tôi đã đọc thoại về những “dị dạng lòng người”, tôi e dè nhiều và cân nhắc nhiều khi chọn và sẽ chia tình cảm cùng những câu chuyện đời sống với một ai đó. Nhưng, những ai tôi tin mến thì tôi quý thương họ vô cùng tận. Tôi ý thức được những ít ỏi của hạnh phúc và chân tình khi đến với nhau, nên với tôi, mỗi người bạn bên đời là một kho tàng cần khám phá và quý trọng.

Tôi có một cô bạn thân. Từ một sự nhiệm mầu nào đó của đời sống, tôi lại thân với cô ấy, vốn dĩ là tuýp người tôi rất kém thích. Tôi thường ấn tượng nhiều hơn bởi phụ nữ mạnh mẽ, cá tính, dạn dĩ, năng động và bản lĩnh. Cô ấy của tôi lại khác: rụt rè, thùy mị, dịu dàng và vô cùng yếu đuối. Có lẽ, chỉ có nỗi buồn là thứ chung duy nhất của hai đứa, thế nên chúng tôi dần tìm thân với nhau chăng?

Cô nàng hay tâm sự cho tôi nghe nhiều về những buồn đau trong đời sống. Cũng bình thường như tôi tự biết về “duyên nghe” của mình. Cô nàng rất trẻ và thường hoang mang về nhiều lẽ trong đời sống. Những lúc ấy, cô sẽ tìm đến tôi như một phép màu cứu rỗi và nguồn căn của niềm tin vào đời sống. Duy chỉ có một lần, không rõ vì lẽ gì, cô buồn khá lâu và đầu tôi có gợn hỏi bằng phương cách chi, cô cũng lặng lẽ và im ắng đến dị thường. Tôi, ban đầu rất hoang mang, về sau nữa, ngẫm lại thì dưng nhiều nỗi buồn. Tôi tự dần vật, lẽ nào mình đã không còn đủ tin tưởng để cô ấy sẽ chia những niềm u uẩn nữa chăng? Vậy là đã mất đi một kho tàng hạnh phúc quý và hiếm hoi rồi sao...

Sau đó, trong một buổi chiều trầm ngâm, tôi viết cho cô ấy một bức thư, một bức thư mang tâm sự kèm một tấm hình hai đứa chụp chung với nụ cười tươi tắn nhất, trong thời kì cả hai đứa đều ở đỉnh cao của sự vui.

Tôi viết:

“VIẾT CHO LYNH.

Tui biết là bồ đang buồn nhiều. Nhưng tui còn buồn hơn khi hỏi hoài nhưng bồ không chịu sẽ chia, rớt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Với nhau hai

năm hơn, tui đã thấy bao lần bồ buồn hay khóc, chỉ là không nói ra mà thôi. Tui còn nhớ hoài có lần bồ run run níu cánh tay tui mà nước mắt không kịp ngăn cho khỏi rớt rơi. Tui thường nói, rất sợ nước mắt phụ nữ vì đời sống này, tui phải chứng kiến nhiều, và lần đó với bồ, tui thấy mình thật to lớn mặc dầu chỉ là đưa một cánh tay cho bồ dựa dẫm và thõn thức trong phút chốc.

Hôm nay, mầy hôm nay, bồ lại buồn. Lâu lắm rồi mới thấy bồ tiêu cực và co ro như thế. Lynh ơi, hãy nhớ nhung luôn luôn rằng, đời sống có nhiều chiếc bẫy mang tên tình yêu và nỗi buồn, hay sự khổ hạnh và điểu bị lụy. Những thứ luôn sẵn sàng giăng bẫy ta trong nhiều con chiều sụp xệ và u ám. Những chiếc bẫy như những nấc thang, có thể nâng ta lên những tầm cao mới, cũng có thể là đưa ta về với thẳm sâu. Đỉnh cao hay vực sâu là do ta chọn lựa lấy. Đối với những chiếc bẫy mang tên nỗi buồn, đừng hòng né tránh nó. Đó là điểu không thể. Vì buồn và vui là một phần tất yếu của sự sống nhân loại này. Hãy cứ buồn và hãy cứ vui để rồi mãi nguyện rằng mình vẫn sống đời sống tuyệt diệu.

Và rồi, hãy mỉm cười sải chân, từng gót ngọc ngà để đi về phía ngày gió mới. Đừng dừng lại quá lâu, hay để cho một cái bẫy làm chậm chân mình giữa thênh thang cuộc đời.

Vậy đó, cách an ủi bồ tốt nhất là sự im lặng. Chỉ có nó mới mang phép nhiệm màu của chữa lành. Nhưng, dường như bồ đang dừng lại quá lâu bên chiếc bẫy kia. Và tui hử, sẽ viết cho bồ vài dòng sáng tươi này, Lynh ơi.

Vì mái tóc ta còn xanh và mùa thì chưa ngả chiều hôm nên mau đi thôi, xin cứ an lành”.

Tôi thờ người ra. Viết xong thì phòng tối om, tôi cũng không buồn thấp đôi ngọn đèn. Lặng lặng gửi đi cho cô. Đêm hôm ấy, cô gọi ngay cho tôi và bật khóc nức nở. Ôi, cô gái, cô biết thứ tôi sợ nhất mà còn đem nó ra thử thách tôi cơ đấy. Tôi lúnh quýnh và quờ quạng, chẳng biết phải làm gì vì vốn dở vô cùng trong việc dỗ dành ai đấy. Chỉ biết đực mặt ra nghe cô thõn thức qua cái điện thoại trơ trọi. Phải mà công nghệ

cao hơn một chút có thể kết nối không gian thì tôi hẳn là đã ướt đầm bờ vai áo.

Một lúc sau, cô ả tự bình tâm lại và bắt đầu ngao ngán kể cho tôi nghe về những cố sự làm cô trở nên nhàu nhĩ nhiều ngày nay. Chuyện không có gì quá to tát. Chỉ là, khi người ta gặp trục trặc, và người ta tự co cụm bản thân lại thì sẽ thấy vấn đề vô cùng lớn, để rồi tự đưa mình vào vòng rối rắm, bế tắc thêm. Hẳn là vậy. Nói với tôi, cô từ từ như tơ vò được gỡ rồi. Tôi an ủi và cô bình tâm thêm nhiều. Ngày hôm sau, Lynh lại nhắn cho tôi, hỏi han về những kế hoạch gần với nụ cười nhẹ nhàng sự lạc quan tươi mới.

Trong vụ đó, tôi đã thầm cảm ơn Lynh vì cho tôi bài học về niềm hạnh phúc khi có bạn. Rõ ràng, bạn thân tôi đã tìm được niềm hạnh phúc khi bên cạnh tôi, nói với tôi và chia sẻ nỗi buồn với tôi. Tôi chẳng làm được gì, cũng không thể làm gì nhiều, chỉ cần ở đó, im lặng và mỉm cười là có thể tiếp thêm sức mạnh tinh thần cho Lynh, mang đến niềm tin cho cô. Đôi lúc, ta hoàn toàn có thể đi trên đôi chân của mình, chỉ là ta không dám tin là mình có thể làm được điều ấy. Làm bạn với một ai, không hẳn là để “nhờ vả” lẫn nhau, chỉ giản đơn là khối sức mạnh tinh thần dồi dào để tiếp thêm năng lượng cho niềm tin nội tâm của nhau mà thôi.

Và nữa, im lặng đôi khi không thành toại hết trong mọi trường hợp. Như vừa rồi, tôi và Lynh cũng vậy. Nếu tôi không lên tiếng vì những thao thức cho tình bạn của mình thì có lẽ Lynh đã buồn sâu hơn và tôi đã hoang mang dữ hơn, và, biết đâu, nhiều hố sâu đã thành hình giữa tôi và Lynh.

Có những khi cảm xúc bị nhấn sâu trong u tối, dễ dàng thấy đường như cả thế giới đang chống lại mình, nhưng một nụ cười “xả láng”, không chút toan tính của bạn, làm ta nhẹ nhõm hoàn toàn và phỉ tay: vậy ư, cả thế giới có chống ai đi nữa, tao vẫn còn mày cạnh bên thì ngán gì chứ.

Bên đời, tôi nhận ra, một trong những món quà quý giá của đời sống này trao cho tôi là bạn. Một người bạn không chỉ là hạnh phúc mà còn là một đức tin to lớn khác để bầu vùi vào.

Nhật kí cà phê

Tôi hay có thói quen ngồi cà phê một mình để thời gian trôi lơ đãng qua miền kí ức. Những lúc thần thờ ấy, tôi sẽ lấy giấy và viết tay lại thành dòng những suy nghĩ vẫn vơ chợt nảy ra trong óc, những chuyện vừa chạm mắt, hay những thứ đáng yêu nghe được từ bàn bên cạnh.

Ngồi cà phê để ghi chép tình đời xem ra cũng là một thú vui đầy đáng yêu bên đời.

Cà phê Vỹ, ngày... tháng... năm...

Hôm nay, Sài Gòn nắng rất lớn. Dường như mọi mây mù và gió cuốn đều bị hút về vùng tối tăm ngoài kia. Nắng và khô làm bệnh của mình trở nặng thêm. Nghe rõ ràng những rệu rã trên mớ xác thịt trần tục. Ủ rũ pha trà cũng không buồn chép miêng. Nặng nhọc nghe Ý Lan cũng không còn thấy vui. Lúc này nghe Khánh Ly đòi sống đòi chết lại thấm đẫm vô cùng. Kiểu như muốn nằm xuôi theo tay ai vỗ nhẹ nhẹ vô lưng mà thủ thì vào tai “tôi ru em ngủ một sớm mùa đông”.

Nhưng không, chỉ là mộng ảo. Chỉ có tiếng Phương Dung ỉ ôi từ nhà ai đằng sau thêm phần ám ảnh thân xác bệnh vùi thân tâm trong kiếp ở trọ.

Nhiều khi, mọi tưng quăn cùng đến một lúc khiến đời quá đổi mệt nhọc và đón đau.

Cuộc đời vốn dĩ là bạc hạnh nên hãy tử thủ cho mình vài mối tình thâm. Ít nhất là cho những lúc như thế này.

Bình thạch thảo đã chớm héo...

Quay quắt mãi cũng tìm đến quán cũ.

Cà phê Vỹ, ngày... tháng... năm...

Hãy chôn giấu và cất giữ thật chặt những tháng ngày này, phút giây này, cảm xúc này cho đến khi thật bình tâm và viết nó ra thành dòng như nước mắt tuôn trào.

Hoặc có thể sẽ không đi qua nỗi vì vừa kịp đón đau đến chết.

Faulkner nói, con người là tổng cộng những khổ đau của chính họ.

Cũng được một tháng ngày dần bước ‘ra đi’. Thấy, nỗi buồn đau nào rồi cũng vượt qua, bằng phương này hay cách khác. Có thể là vô cùng ‘tốn kém’ về nước mắt và nỗi đau. Sau cùng thì, nỗi nhớ không phải là cái gì đó quá đáng sợ. Nó là một điều hiển hiện và có thật. Là kết tinh đẹp đẽ của một thứ đã vào mùa chết chóc.

Qua mùa tang chế, nhiều màu sắc ập ủ. Rồi cũng dần bước. Đã có lúc muốn nói cảm ơn người đã ra đi. Nhưng rồi, thấy sắc màu bạc bẽo không phải là của mình. Và dù tìm ai có bạc cữ nào...

Đi thôi, mùa chưa ngả chiều hôm.

Cà phê Vỹ, ngày... tháng... năm...

Tình yêu, khi rũ bỏ được chuyện nhục dục và tiền bạc thì thực sự thăng hoa nhiều lắm. Chả phải, hai thứ ấy, nó làm lung lay tình cảm theo một kiểu cách nào đó sao?

Tiền bạc làm tình yêu bị nhuộm màu toan tính.

Nhục dục làm tình yêu bị úa màu xác thịt.

Không phải ai cũng đủ kiên nhẫn để còm côi ôm một khối tình chân chất lãng mạn. Vậy nên, người ta cứ đi, cứ bước rồi bơi, ngụp, lặn trong bể tình trần ai ấy. Lắm lúc than vãn, rồi mất đi niềm tin. Rồi sầu úa.

Thực ra, tình yêu không phải bộ môn để áp dụng phương pháp “thử, sai, làm lại”. Tình yêu cần sự thận trọng và trân trọng. Thực ra, không phải người ta, nhiều người cô đơn vẫn hay nói mình cô đơn, thèm khát

tình yêu, mà phải chăng họ chỉ đang thèm thuồng cảm giác ấp iu, thương mến và đóng vai là một người đang yêu mà thôi.

Ai có đi trong mưa đêm, mới thấu là mưa rất lạnh lẽo. Ai có buồn trong kỉ niệm, trong nỗi niềm cô đơn, mới thấu hiểu ôi tình sao quý giá.

Cà phê Vỹ, ngày... tháng... năm...

Phải nói là dân Việt rất khoái buồn, thích buồn, muốn buồn và ưng buồn. Buồn quanh năm, buồn muôn thuở.

Có lẽ tại vì nhân tình thế thái buộc người ta không buồn không được. Mà, cũng có thể là người ta thích được buồn để... lãng mạn.

Bởi thế cho nên, quanh năm bốn mùa, mùa nào cũng có bài buồn hiu quạnh.

Mùa hè, ông Thanh Sơn viết *Phượng buồn* thì cũng chính ông “chơi” luôn *Hạ buồn* như sợ người ta không biết mùa hè buồn triền miên bởi chia li.

Sang mùa thu thì khỏi phải nói rồi. Đây thì *Buồn tàn thu* của ông Văn Cao, thấy ôi thôi nào nề. Mà mấy bài về mùa thu có bài nào không buồn cho cam. Kể vanh vách: *Nước mắt mùa thu*, *Mùa thu chết*, *Mùa thu không trở lại...*

Đến mùa đông thì ông Đức Trí cũng ráng hốt hụi chót cho có *Sầu khúc mùa đông*, hay ông Anh Bằng thì *Mất nhau mùa đông*.

Qua mùa xuân, ai nói mùa này hết buồn? Qua tới đây cũng có *Xuân sầu*, *Xuân sầu lữ thứ*, và bao thể loại sầu úa khác.

Nói mà hổng tin, dân Việt ưa buồn sầu lắm. Sầu hết bốn mùa, sầu hết nguyên năm đó thấy chưa. Bởi vậy, *Gọi tên bốn mùa* mà ông Trịnh Công Sơn cũng phán một câu xanh rờn: “*Tin buồn từ ngày mẹ cho mang nặng kiếp người...*” là xám hồn ghen.

Cà phê Vỹ, ngày... tháng... năm...

Đang ngồi cà phê một mình, nghe cô nhỏ phục vụ gọi anh Ơi, anh Ơi... giọng ngọt xớt. Tự dưng thấy hay hay, vui vui.

Phải công nhận là cái chữ “Ơi” mang nhiều mê lực thật. Tiếng gọi anh Ơi, em Ơi, bé Ơi, nhỏ Ơi... nghe sao mà trêu mếu đến dường thế. Thêm một tí xiu ngọt ngào, thêm cái mắt lúng liếng tình tình thì gọi một chữ “Ơi” thôi cũng muốn rụng tim! Lạ lắm là bản thân rất dễ dãi với những rung động nhưng vẫn hoài sống mòn trong tình yêu...

Tình yêu, bản thân nó đã là đẹp, nên không cần quá cầu kì. Hãy nhường chỗ cho cảm xúc. Có lẽ vì bạn quá mờ mắt với những hoành tráng và diễm lệ nên đâu thấy rằng người ta dễ dàng thấu mình thành con mèo con nhỏ xiu bên bạn chỉ vì những thứ rất nhỏ, rất nhỏ.

Vì là nhỏ, nên có thương mới để ý...

Cà phê Vỹ, ngày... tháng... năm...

Người lạ xuất hiện.

Người lạ nói: “*Thôi được rồi, mỗi cuối tuần anh sẽ đến cà phê cùng em... anh không muốn thấy em cô đơn*”.

Mùa thu yêu đương

Tình yêu là một lát cắt đầy thú vị của đời sống. Bởi khi yêu, người ta như được trôi theo đủ mọi loại cung bậc của cảm xúc. Từ đỉnh cao đến vực thẳm.

Có thể là mối tình đầu, đẹp để nhưng mong manh và nhiều nỗi tiếc. Có thể là mối tình sau, nhiều vững chãi, lưu dấu và khó quên.

Dù là nụ cười hay nước mắt, bên đời, thấy đều đẹp để và đáng để trân quý.

Mùa thu yêu đương là một chuỗi những cung bậc cảm xúc, tạo thành một câu chuyện tình yêu có chỗ mập mờ, có chỗ rõ rệt. Viết tiếp theo sau **Nhật kí cà phê**, có thể gọi nó là một truyện ngắn, hay có thể là một chuỗi tản văn cũng thích hợp. Trên hết, đó là một câu chuyện tình buồn, tôi kể lại bằng từng đoản khúc đầy xúc cảm.

Ngày đó, thì thầm...

Nhật kí cà phê, tôi đã không còn chút dịp nào để viết thêm những trang tiếp theo. Vì lời hứa và nỗi lo lắng cho sự cô đơn của tôi đã được thực hiện. Hắn đã đến thật, mỗi chiều cuối tuần.

Những chiều cuối tuần lơ đãng trôi, tôi thường ung dung và chăm sóc hơn đôi chút cho diện mạo của mình. Thật lạ, mấy thứ đáng vẻ bề ngoài vốn dĩ không quá quan trọng với tôi. Có phải khi tim bắt đầu xao xuyến thì người ta sẽ làm ra những điều kì quặc, chẳng phải để cho mình, mà thực sự là vì con mắt của người khác?

Tôi thường cầm theo một quyển sách đang đọc dở dang và thơ thẩn đi bộ đến quán vắng quen quen. Trong lúc đang đợi chờ ai đó đến, sẽ chẳng có con chữ nào lọt được vào tâm trí, chỉ có những ngón tay mãi miết mân mê từng trang sách, bồn chồn và trông ngóng.

Hắn sẽ đến một cách bất ngờ nhất, thường là đến từ đằng sau, nhẹ đặt tay lên vai tôi, khe khẽ thì thầm vào tai: em đến lâu chưa? Những lời thì thầm luôn có sức quyến rũ và lay động mạnh mẽ một cách đầy phi lí, nhất là với những con tim đang xao xuyến. Đã nói, khi xao xuyến thì người ta trở nên kì quặc mà...

Vậy rồi, chiều cuối tuần gió rồi, tôi sẽ ngồi cùng với xao xuyến của mình, huyền thuyên về thật nhiều thứ cho đến khi đèn đóm được thắp lên trên từng góc phố.

Một chiều cuối tuần thật khác, hắn bảo đi dạo nha.

Hai đứa bước thênh thang trên con đường xa vắng. Trời chuyển tím bảng lảng và hơi lạnh dần sa xuống từ những hàng cây thẳng thớm. Bất giác, hắn đưa những ngón tay khẽ đan vào tay tôi, trong ánh mắt ngờ ngàng của tôi nhìn sang. Hắn cười nhe răng và nói ngờ nghệch: thấy trời có vẻ lạnh, sợ em bị lạnh. Tôi chỉ biết phì cười và nắm chặt tay của gã khờ ấy. Khờ thật, nên làm sao biết, đi bên hắn thì khó thấy lạnh.

Cuối con đường là một ngã tư, hấn quay sang hỏi tôi: đi đường nào em nhỉ? Tôi lơ đãng, đường nào cũng được, đâu quan trọng mấy, là đi dạo mà. Bất chợt, hấn ghé vào tai tôi, lại là những lời thì thầm: vậy hãy đi về phía anh, nhé. Lại một ngõ ngàng. Lúc tôi chưa kịp quay sang tròn mắt ngạc nhiên thì hấn đã kịp hôn khẽ lên má tôi. Nóng bỏng và đỏ rực.

Tôi với tay mở một bản nhạc từ điện thoại. Là *Mùa thu yêu đương* của Ý Lan hát với nhiều tình tứ. Rồi, tựa trán vào ngực của hấn mà thì thầm: *tình ta mãi là mùa thu yêu đương...*

Khi người ta yêu

Ngày đó, có anh đi nhẹ nhàng vào đời. Anh thì thầm sau những đêm về bên nhau trong cà phê muộn... Rồi từ ngày bập bẹ nói lời thương trên môi, thật khế vào tai nhau, người ta bỗng chốc thấy đời sống chung quanh mang nhiều gam màu thật khác. Người ta dùng đời sống của riêng mình và bắt đầu sống đời sống của cả hai. Vì tình yêu, như một ai đó nói, là công việc toàn thời gian mà.

Ngày đó, tôi đã thường ngủ quên trong giấc mơ trưa. Cho đến khi, cơn mưa bất chợt ngang qua và sấm chớp ầm ầm đánh thức tôi dậy trong cuồng phong, tôi khép hờ cửa sổ và ngồi lơ đãng đôi lát để mưa tí tách ngoài kia dâng tràn nỗi nhớ về nhau. Lúc đó, tôi sẽ lấy ra một mảnh giấy trắng phau để bẻ vụn nỗi nhớ kia ra thành từng con chữ. Từng con chữ chảy tràn trong tâm óc, qua con tim rồi đến đôi tay tỉ mỉ. Phải viết thư trong nỗi nhớ nhưng này để rồi nhận ra có những nỗi nhớ quá dài mà câu chữ lại quá ngắn ngủi và hạn hẹp nên bất lực để tạo thành hình trên mặt giấy. Tôi gấp lại từng yêu thương, cất vào phong thư và ghi lên đó tên chủ nhân của nỗi nhớ kia.

Ngày đó, khi ngồi im lìm trong đêm, tôi hay nghĩ ngợi và ước gì sẽ biết chơi đàn, violon hay là cello chẳng hạn. Tôi sẽ rủ rê người ta thức trong đêm muộn, rồi nhẹ nhàng cầm vĩ kéo cho người ta nghe bản *Kiếp nào có yêu nhau*. Bây giờ thì tôi chỉ có thể lẩm nhẩm bài ấy bên tai người ta, dẫu đôi lúc bị chê ỏng eo sao tôi cứ léo nhéo như con mèo hoài vậy.

Ngày đó, tôi tự dưng thích đi dạo nhiều cùng nhau. Việc đan tay và bước đi đều đặn dưới những hàng cây tăm tối quả là một hình ảnh có sức quyến rũ lạ kì. Hay bởi chẳng, những ám ảnh đẹp đẽ và ngọt ngào như một tối thì thầm nào kia quá trù mển đến nỗi tôi cứ muốn lặp lại thêm nhiều lần nữa. Nhưng, đáng tiếc, có những cái chỉ đẹp khi nó là khoảnh khắc, chỉ là khoảnh khắc.

Ngày đó, tôi thích để lại giấy nhắn mỗi khi rời xa nhau, hay gửi gắm một thứ gì đó nho nhỏ, vụn vặt và ngọt ngào. Tôi không phải là kẻ vụng

về câu nói, nhưng hình ảnh người ta bất ngờ tìm được mẫu giấy nhắn ai đó để sẵn và mắt hấp háy cười khi đọc lại mang đến cảm giác thú vị, cho cả bản thân mình lẫn người kia. Đơn giản là, khi yêu, người ta thích làm nhau bất ngờ. Và bởi, tình yêu sẽ thêm tươi mới khi được ấp ủ, vun vén trong những cảm xúc đẹp đẽ. Tình yêu càng nhiều dư vị, lại càng thắm và thêm chất ngất.

Khi yêu, ai cũng sẽ thật khác và nhìn nhiều thứ thật khác.

Thức giấc nghe tiếng dương cầm

Tiếng mưa rơi dồn dập, xôn xao mái hiên và gió khe khẽ lùa qua song, tôi giật mình trở lạnh, co ro đưa mắt nhìn quanh quất. Nhưng chẳng phải kiếm tìm lâu, môi mắt anh đã hiện hữu kể bên. Tiếng dương cầm réo rắt, ngọt dịu làm tôi tỉnh hẳn khỏi cơn mộng mị ban này. Anh xoa xoa mái tóc nhàu nhĩ của tôi: dậy rồi hả con mèo khờ của anh? Tôi hí mắt, đầu dụi vào ngực anh. Căng tràn và ấm nóng.

Tiếng dương cầm vẫn réo rắt, một bản nào đó du dương đầy quen thuộc của Yiruma. Tôi thầm hỏi, sao hẳn biết mình sắp thức giấc, sẽ nghe mưa rơi xôn xao ngoài kia mà bồi hồi để rồi nệm nệm chút dương cầm thật trúng ý mình vậy nhỉ. Vậy rồi, tôi mỉm cười. Nụ cười mềm và êm như từng phím đàn đang lả lướt từng thanh âm. Đôi vai anh, như ướp từng nốt nhạc, vỗ về tấm lưng e ấp của tôi đang nép về phía mưa rơi ngoài song.

Tôi khẽ xoay người và long lanh ánh nhìn vào mắt anh, cảm kích và mãn nguyện. Anh - đôi ánh mắt đầy âu yếm, ấp iu và hạnh phúc.

Tôi còn nhớ, ngày nào đó, đêm nào đó, anh thở thở vào tai, em ơi ngày đó, anh còn ngại ngần chẳng dám nhìn vào mắt em đâu. Có lẽ anh sợ. Vậy mà, một lần trót nhìn vào đôi mắt này... Giờ thì, anh chẳng thể nào dứt ra được. Có vẻ như không nhìn thì không thể được, em ơi...

Tôi lại mỉm cười. Anh thường ưa hỏi, sao em hay cười bất chợt đầy bí ẩn thế? Thế giới chỉ cần một nàng Mona Lisa thôi em à. Mà anh thì cũng chẳng đủ tài giỏi bằng Léonard de Vinci để khắc tạc lại dấu môi em, để làm chao đảo địa cầu này thêm lần nữa đâu...

Chẳng biết là anh khờ dại thật hay chỉ giả vờ dại khờ để chẳng thèm gọi tên lên niềm sướng vui, và nổi niềm dâng trào ánh lên từ đôi môi cười hạnh phúc của tôi. Là vì anh, nên tôi cười ngơ ngẩn, mỗi khi trái tim anh - đầy bất ngờ, ngẫu hứng và hồ hởi - lay động tâm thức tôi. Đơn

giả là, tôi chợt nhận ra mình đang đắm chìm trong tình yêu ấy. Tôi hạnh phúc.

Tiếng dương cầm âu yếm lấy “*vai em gầy guộc nhỏ*”.

Anh thủ thỉ vào tai: em thích chứ?

Em thích lắm, anh.

Sao em biết anh hỏi về điều chi mà vội trả lời.

Đâu cần chứ, đôi mắt anh đã ánh lên tiếng dương cầm.

Lời anh nói

Đôi khi yêu nhau, người ta thường cố sức nhìn trông vào những điều lớn lao, ai cũng luôn cố và luôn muốn hướng mình vào những cảm thức cao đẹp. Vậy mà, người ta lại dễ dàng “chết” trong nhau vì những điều tưởng chừng nhỏ nhặt nhất, bé mọn nhất. Có lẽ, hoài mong trong chuyện lớn, người ta lại dễ sướng vui vì những điều nhỏ bé.

Yêu thương, nghĩa là bạn thôi nói về tôi, mà sẽ nói nhiều hơn về chúng tôi, chúng ta. Thay vì nói bạn sẽ làm gì, bạn lại thường hay nhắc, bạn và tình yêu của mình dự tính ra sao. Và điều ấy hiện hữu rõ ràng, chẳng giấu đàng nào nổi, niềm hân hoan trong từng âm tiết bạn phát ra. “Chỉ hai đứa mình thôi nhé...”.

Yêu thương, nghĩa là khi ai đó hỏi liệu chúng ta có làm điều gì đấy không. Thay vì trả lời rằng không, anh lại nói là “chưa”. Chao ôi, chữ “chưa” bé nhỏ, vậy mà chẳng nhỏ bé chút nào. Vì, tôi tin, trong khoảnh khắc lời nói phát ra theo phản xạ, anh đã thẩm thía những dự tính cho tương lai và những mong mỏi đã nằm trong tiềm thức về tình yêu của hai ta. Chẳng cần phải cố gắng, hay gượng gạo. Lời từ con tim sẽ đến được với con tim.

Nhưng, cũng có đôi khi...

Người ta có thể mãi hoài sống trong thương yêu chỉ bởi một lời nói. Và cũng chỉ với một lời nói lại làm đau suốt một đời. Những lời nói chỉ trong khoảnh khắc, đôi khi chỉ là phút nóng giận, hay là lời day dứt giấu giếm... Nhưng, nói một lần mà đau một đời.

Bởi lẽ, khi đã yêu nhau, người ta chỉ muốn như uống từng lời của nhau. Những lời nói chỉ bình thường với người này sẽ thành thánh kinh với kẻ khác - kẻ tình si.

Tôi đã thương và tôi đã nhủ, dù điều chi cũng sẽ hóa hèn mọn, nhỏ bé, tủn mủn và vụn vặt trước tình yêu mà tôi hằng ấp iu, nồng đượm.

Nhưng, anh ơi, lời của anh, trước khi vào tâm thức em để kịp nghĩ suy, nó phải đi qua con tim em trước, anh à. Vậy đó, nên xin đừng làm đau trái tim này, trái tim chỉ biết thổn thức cho một hình dung.

Em chỉ thích những lúc anh sát bờ môi, kề đôi tai và nói với em thì thầm, về những nỗi nhớ nhung của anh. Những nỗi nhớ nhung dài hơn câu chữ tâm thường và bất lực. Em chỉ thích những lúc anh gọi em là của anh, là của anh mà thôi.

Hãy để lời anh nói, khe khẽ, chảy vào tim em.

Lạc trong đêm vắng lặng

Sau nhiều những im lặng lạ kì của anh khi đan tay bên nhau, tôi đã hoang mang. Sự lặng im đó chẳng thể nào là của những cảm xúc chất ngất hay đê mê vì hân hoan bên tình ái. Sự im lặng ấy là nỗi giấu giếm hay che đậy nhiều mối ngờ vực, nghi hoặc. Sự im lặng mà tôi nghe như nhiều mũi gai cào nát gót chân trần của mình. Đau đớn và không thể nào thoát ra khỏi.

Có nhiều hôm, tôi đã thấy anh thẫn thờ nhìn ngắm vật gì đó, nhưng mỗi khi tôi đến gần, cái nhận được chỉ là sự sợ sệt, lén lút và giấu giếm.

Một ngày anh đi vắng, tôi, một con mèo đồng đặc trong thênh thang yêu đương của ngày nào, lại lén lút và thấp thỏm lục lợi góc nhỏ riêng tư của anh. Cảm giác tội lỗi và tôn trọng trở nên quá nhỏ bé, tủn mủn trước lời thúc giục mang tên tình yêu nội tâm. Có mấy ai đủ can đảm để chứa chấp những mập mờ và nhiều nghi ngờ trong ái tình của mình đâu.

Là một chiếc nhẫn. Vòng nhẫn của người cũ.

Mọi thứ xung quanh sụp đổ, tôi thấy hố sâu vừa kịp thành hình giữa tôi và anh thêm rộng rãi.

Đêm đó, thật muộn, tôi nằm co ro một góc, nhạc phát *Suối lệ xanh*. Dẫu có quen với nỗi buồn cách mấy, thì nỗi buồn của hôm nay là một nỗi buồn quá đổi lạ lẫm với tôi. Những chiều suy nghĩ cứ mãi va vấp vào nhau. Phải trách điều gì? Đó đâu thể gọi là sự phản bội, vì chẳng có ai mới mẻ ở đây? Chính tôi mới là người mới mẻ bước vào tình cầu vồng đã có người của anh kia mà?! Không, người ta đã đi rồi và tôi hoàn toàn có quyền đến bên anh với những ngày sáng tươi khác chứ.

Tôi oằn mình thêm nhiều đớn đau cho đến khi anh lại khế đến bên tôi. Cái chạm tay, quá lạ, lúc này, lại mang đến cho tôi nhiều dự cảm chẳng lành.

Mình nói chuyện nha.

Vậy đó, rồi tôi chết điếng. Tôi muốn vỡ òa nhưng toàn thân tôi tê dại đi như một xác chết trống rỗng.

Anh nói, người cũ vẫn chưa chịu trả nửa mảnh hồn kia lại cho anh, không thể nào trọn vẹn trao cho em. Anh nói, anh chỉ làm khổ tôi thêm mà thôi. Anh không muốn tôi loay hoay với những nhỏ nhặt và tủn mủn của anh đâu. Chân trời rộng mở đang chờ tôi phía trước.

Tay tôi run run, chỉ có thể co ro một mình. Nằm cạnh nhau mà muôn trùng xa vạn dặm. Anh vẫn ôm lấy tôi, vẫn dỗ dành và vuốt ve. Nhưng thay vì là sưởi vui, nó chỉ làm tôi thêm đau. Nỗi hụt hẫng từ những lời nói kia nặng trĩu và kéo tôi xuống vực thẳm sâu nhất, lạnh lẽo nhất. Đến nỗi đóng băng mọi suối nguồn nước mắt.

Chỉ có *Suối lệ xanh* vẫn chảy đều trong tê tái.

Trong đêm u tối, tôi thấy mình đi lạc. Lạc trong đêm vắng. Bên cạnh nhau mà chỉ thấy lẻ loi.

Gói ghém và hơi men nồng

Sáng hôm sau, tôi hoang hoải quay lại góc tối tắm mà anh đã nói lời định mệnh tàn nhẫn ấy. Tàn nhẫn là hai chữ duy nhất tôi có thể thốt ra sau những cú sốc và hụt hẫng ác liệt mình phải oằn mình kinh qua trong đêm tối. Đến sáng này, tôi vẫn không tài nào khóc được.

Tôi gói ghém tất cả. Rồi, lôi giấy và bút ra để viết thư cho anh. Lá thư viết dở tôi vẫn chưa kịp trao tay. Tay cầm bút run run, những con chữ mất phương hướng ngã nhào. Tôi phải cầu cứu đến men bia, mong vị đắng của nó át hết chất đắng nghét trong cổ họng mình.

Bia lạnh ngấm vào trong lại làm nóng bùng bùng tâm óc. Rã rời. Đôi khi chất men sẽ làm con người ta mù quáng mà quên đi nỗi sợ hãi, chứ thực chẳng có sự mạnh mẽ hay dũng cảm nào được sản sinh ra cả.

Khi những con chữ đầu tiên hiện ra, cũng là lúc nước mắt tôi rớt rơi trên mảnh giấy trước mặt. Tôi vẫn viết. Dù nghẹn ngào, một tay thì ngăn để giọt sầu không làm ướt giấy, một tay vẫn thản nhiên tuôn chữ.

Thừ người nhìn vào gương, tôi đã hoảng hốt không tài nào nhận ra ai kia. Nhàu nhĩ và thảm hại. Tình yêu làm ta hóa con mèo mướp ngoan lành và ngạo nghễ. Rồi cũng chính nó hất hủi ta thành một con mèo rừ rươi và tan nát như dằm dể dưới những cơn mưa lạnh lẽo. Kỉ niệm như những con mèo khờ dại.

Tôi thất thểu bước đi và chạm vào từng góc như muốn nuốt trọn hết toàn bộ những kí ức quẩn quanh vốn từng đẹp để trước kia. Giờ thì hạnh phúc chỉ mang một màu xám. Tôi như muốn ôm lấy cho bằng hết. Cả ngọt ngào và chua chát, cả hạnh phúc và đớn đau.

Dấu mang tên là “tàn nhẫn” cũng chẳng thể ngăn được những dấu yêu của tôi đã mù quáng mang theo. Trớ trêu của tình yêu mà nhiều người đã gọi tên hay chẳng thể gọi thành tên: “*nhưng ai bạc bẽo mình vẫn không đành lòng quên*”.

Tôi lại ngồi co ro và dòm quanh quất bên những lạnh lẽo bủa vây. Đã sẵn sàng cho một chuyến ra đi chưa? Đã sẵn sàng để vượt qua anh chưa? Tôi cũng không biết và chẳng tài nào trả lời được. Chỉ có nước mắt là thực sự đang vương trên khóe mi mà thôi.

Nước mắt trong mưa

Tôi ngồi lặng bên những thùng đồ đạc vừa được gói ghém gọn gàng, sẵn sàng cho một sự ra đi. Lúc cất những cuốn sách cuối cùng vào túi, tôi run lên bần bật và nước mắt tuôn trào như suối nguồn. Nó quá sức. Tôi nhìn mình thảm hại và bất lực trong gương. Là tôi đó ư, chuyện gì đang xảy ra? Tôi không tài nào tin nổi, tận đến hôm nay... những điều anh vừa nói, những thứ anh vừa làm lại là sự thực. Sự thực đầy tàn nhẫn. Vậy mà, tôi vẫn huyênh hoặc đấy chỉ là cơn mộng ảo dài thắm, một cơn ác mộng truyền kì.

Có tiếng mở cửa. Là anh về.

Tôi lóng ngóng giấu giếm những mảnh khăn thấm đẫm nước mắt và lau vội đôi mắt nhẹ nước. Tôi ráo hoảnh và chết lặng, ngồi thừ bên ngổn ngang. Tiếng anh loay hoay dưới nhà, hẳn là anh đang nhìn nghiêng những thùng đồ tôi vừa chất cao kia.

Anh lò dò bước lên cầu thang, đưa mắt nhìn tôi. Mím chặt môi, tôi xách ba lô lên và đi xuống nhà dưới.

Cánh cửa mở toang hoác như vết thương đang hoang hoải rỉ máu trong tim tôi. Tôi nặng nhọc bê từng thùng đồ chất lên chiếc xe cộc cạch của mình. Mưa rơi lất phất và lạnh lắm. Tôi mỉm cười, dù gì thì cũng phải đi. Dẫu trong mưa, vẫn đi.

Đau đớn thay, trong tôi lúc ấy, lại trỗi lên một van nài rằng anh sẽ nói em Ơi đừng đi và tôi sẽ vỡ òa trong anh ngay tức khắc. Nhưng anh đã không nói, tôi cũng không ôm anh cho lần cuối hay thốt lên câu hỏi mà tôi vẫn khắc khoải: anh đã từng yêu em chút nào chưa...

Tôi đi xuyên màn đêm và màn mưa. Thùng đồ phía sau nặng trĩu và ép vào lưng, nhưng tôi nghe tim mình bị ép nhiều hơn. Khó thở và đau đớn. Tôi mím chặt môi để không khóc lên thành tiếng, dẫu nước mắt đã chảy một cách tàn nhẫn từ lúc nào.

Trời đất như vụn tan khi tôi đi ngang góc phố mình trú mưa ngày nào. Cái nơi mà tôi lầm nhấm “*j’irai pleurer sous la pluie*” (tôi sẽ òa khóc trong mưa). Anh đã day day sống mũi tôi mà nói, “*mais non, tu iras sourire sous la pluie*” (không đâu, em sẽ tươi cười trong mưa). Tôi đã cười thật nhiều suốt cơn mưa trắng trời chiều tối hôm đó. Những lần sau này anh vẫn đưa tôi về ngang phố cũ mà chỉ trở “*sous la pluie*” của em kia.

Những kí ức xập xệ, chúng quay lại hạ gục nốt chút ý chí và sức mạnh nội tâm đang vơi dần trong tôi. Tôi nấc lên thành tiếng, đau đớn thốt lên tên anh.

Chẳng có ai đáp lại tôi. Chỉ có mưa nặng hạt dần.

Người ta từng nói, hãy khóc trong mưa, vì sẽ chẳng ai biết là mưa hay là nước mắt của bạn. Nhưng, than ôi, ngay cả mưa lúc này cũng chưa đủ mãnh liệt để che đậy cho những giọt sầu úa tuôn ra dữ dội trong tôi.

Còn nợ gì nhau?

Những ngày tháng nơi đây, trong tình cầu lẻ loi, tôi thường bầu bạn với trần nhà lạnh băng và ngọn đèn vàng heo hắt đôi lúc chớp tắt trong đêm. Sẽ là tiếng mèo hoang kêu gào trong nỗi cô đơn của chính nó và những xiềng xích trói buộc thân xác của nó, tạo thành nhiều mối ngăn cách chúng lao đến với nhau. Tiếng mèo gào khô khốc, lạc trong đêm vắng làm lạnh lẽo thêm nhiều chỗ tôi nằm.

Giờ đây, tôi ngồi trong quán vắng. Không có những cơn mưa đến muộn. Không có những *Sous la pluie*. Chỉ có nỗi muộn phiền và bi lụy là mãi hoài khắc khoải trên từng hơi thở khó nhọc mà thôi. Sáng sớm hôm nay, khi dừng chân đứng lại bên bờ sông đang bốc lên từng hơi lạnh se se của mùa cuối thu, tôi đã run lên bần bật và suýt bật khóc trong một khoảnh khắc. Là khi môi bắt thần, như một phản xạ có điều kiện, bật lên câu hát “*tình ta mãi là mùa thu yêu đương*”. Bỗng chốc, tôi thấy mình nhỏ nhoi, tủn mủn như thứ tình yêu bạc hạnh đi lạc kia.

Từng buổi chiều, tôi thỉnh thoảng cho phép mình nhìn trời qua song cửa sổ hẹp, và trời thì nhạt mây, thưa nắng. Những ngày xa nhau thật xa rồi, và tiếng chuông chiều hay ánh đèn màu chẳng còn làm buồn nhớ anh, tôi lại hay tự vấn bản thân bằng nhiều câu hỏi.

Sau những ngày tuyệt vọng trong mưa, tôi chợt nhớ, lâu quá chưa được nghe Thái Thanh ca *Buồn tàn thu*. Đêm nay nghe, thấy thu đã tình cờ dần cách xa. Giật mình, nhớ, thấy thu nào qua cũng buồn kể từ khi vào tuổi biết buồn.

“*Thôi tình em đấy*

Như mùa thu chết

Rơi theo lá vàng”

Rồi, lại đôi lúc, tôi tự hỏi, có nợ gì nhau không? Câu hỏi mãi chẳng bao giờ tôi trả lời nổi, cũng chẳng thấy có duyên cớ và mong muốn nào để hỏi anh. Chỉ có mỗi im lặng thường trực và day nghiêng tôi nhiều.

Đường về đêm đêm ướt bước chân tôi bằng nhiều sự lẻ loi và những chữ nhân tình chộn rộn quanh chân run. Mỗi bước đi là mỗi bước nghe sâu hơn những vết thương rứt rứt và sự yếu mềm của con tim vừa kinh qua những biến cố dữ dội của tình yêu. Càng tôn thờ điều gì thì khi nó sụp đổ, nỗi đớn đau và tổn thương lại càng sâu.

Tôi, bất giác, tự hỏi liệu ngoài tôi ra, còn ai nữa khóc thương cho một tình cảm đẹp vừa đổ vỡ?

Hôm xưa, ta vì người mà rớt một giọt nước mắt. Hôm nay, người vì ta mà nở một nụ cười. Vậy rồi ta có nợ gì nhau chẳng? Là người nợ ta một giọt nước mắt hay ta mượn vay một tiếng cười? Ta cũng không làm sao trả lời nổi. Chỉ biết rằng giữa phố buồn, đôi ta đã lạc mất nhau. Mãi mãi. Ta chỉ mong, người dẫu cười hay khóc, ta vẫn thôi đau nhói một cõi lòng.

Đêm tiễn biệt.

Đêm có lạnh không anh?

Băng đi khá lâu. Tôi ra ngoài nhiều hơn, hòa với đời sống quanh đây. Tôi thay đổi kiểu tóc và làm nhiều công việc một lúc. Tôi chuyển sang ăn chay và nghĩ về nhân sinh. Tôi chuyển sang nghe nhạc vui và viết lách về sự yêu đời.

Băng đi một giây, tôi chìm trong đêm lạnh. Giọt cà phê đêm nay lạnh buốt chẳng chịu tan trên môi.

Đốt lòng tôi câu hỏi: “*Đêm nay lạnh nhiều không anh?*”.

Tôi đã giằng xé từ trong sâu thẳm để ngăn mình không thốt lên, “nhớ quá anh Ơi”. Nhưng chẳng thể buộc lòng thôi nói gì đó với anh. Bởi nỗi nhớ, bản thân nó là một ma lực vô hình. Tôi, đâu biết là đêm rất lạnh. Bởi chính tôi cũng co ro chặt hẹp trong mớ áo xống nhặt nhòa và cái khăn cổ mỏng manh trong đêm ken đặc gió. Tôi vẫn muốn hỏi về một góc phòng, nơi có anh, thiếu tôi.

Tôi run run nhắm nghiền mắt như sợ vấp phải câu trả lời nào đó sẽ làm tôi chết giữa phố buồn. Tôi đã hỏi anh vì tôi hi vọng, nhưng tôi lại không dám hoặc là không đủ hi vọng đợi chờ câu trả lời.

Nếu anh nói lạnh thì sao? Tôi sẽ chạy đến bên anh ư? Chà nát cái tôi rách rưới của mình ư? Xóa bay biến những chuỗi nước mắt mặn chát và đắng ngắt một đêm nào đó ta tình cờ ra khỏi đời nhau ư?

Nếu anh nói không đâu, và anh đang ấm áp thì sao? Có phải là tôi tự chuốc lấy khổ đau cho chính mình rồi không? Có phải là tôi tự khơi lại vết thương rức rở kia chẳng?

Từng ấy thứ làm tôi ngọt ngạt giữa quán cà phê về khuya vắng ngắt. Vài ba vị khách ngồi buồn tẻ châm điếu thuốc để chạy trốn cái lạnh len da.

Tôi bầu víu vào một chút nhạc của đời này. Cái tên duy nhất chạy qua tâm trí tôi là *Cho lần cuối*. Tôi chọn Ý Lan, người phụ nữ tôi mến. Nhưng rồi, hình như mềm mại như Ý Lan là không đủ. Tôi cần một liều thuốc mạnh hơn từ giọng của Lê Uyên, và quả là vậy thật. Từ Lê Uyên và Phương, tôi thấy nát tan trên da thịt mình là tình yêu đang hoang hoải tan ra, ngấm đốn đau vào thẳm sâu của vết thương rức rở.

Tôi là người cuối cùng ra khỏi quán.

Giữa khuya, tôi khắc khoải chìm vào màn đêm.

Sân nhà. Trăng vàng một góc thềm không còn hoa nữa.

Anh nhả: “*Em mu ốn anh trả lời sao?*”.

Tôi ngồi lặng bên thềm. Chỉ nghe lạnh xé tim gan.

“*Đời việc gì đến sẽ đến. Nhưng ai bạc bẽo mình vẫn không đành lòng quên*”.

Tôi tưởng mình đã lãng quên được anh. Tôi ngỡ mình đã đứng lên được từ nước mắt.

Đến lúc thực sự để phát tang một mối tình đoản mệnh rồi sao anh?

Trên nỗi đau muộn màng

Sài Gòn hôm nay lạ quá. Lạnh tanh và mưa lất phất bay. Là một chiều cuối tuần và tôi quyết không để mình cô quạnh trong góc phòng.

Tôi chạy, thoát li khỏi cái ngột ngạt đang sau đang than thở.

Tôi chọn con đường đông nhất. Con đường chắc mãi luôn kẹt cứng người. Con đường làm anh nhớ vì khói bụi và hơi người len đặc trong vài lần đón đưa. Bám víu vào chút hơi người tàn tạ giữa đường phố dài để cứu vãn nỗi trống trải đang lớn lên trong mình.

Mưa. Mặc kệ. Tôi vẫn mãi miết nhấn ga.

Là quán cũ. Lạ, là quán cũ.

Là cái quán tôi hay ngồi trầm ngâm trong nhiều mùa cô đơn hoang hoải. Là quán cũ chơi với, hoài chơi với cho tới khi anh xuất hiện.

Chiều tàn hôm nay, tôi chọn những giọt đắng màu đen đặc quánh. Sự khác lạ cho ngày khác lạ. Thứ giọt đen và đắng và bám dai đắng nơi đầu lưỡi mà tôi chưa từng dám thử cho những mùa cô đơn trước. Bây giờ, tôi nghĩ, chắc mấy thứ con con này không là gì so với vị đắng tôi vừa được nếm qua đâu.

Giọt đắng đưa tôi vào cõi tái tê.

Ai đã từng nói, chẳng muốn em cô đơn đâu, nên sẽ cùng em chơi với mỗi chiều cuối tuần, em nhé. Vậy mà, bây giờ, tôi rồi cũng bị bỏ lại cùng nỗi cô đơn chơi với muôn thuở, và cả nỗi buồn tình mong manh anh vừa kịp trao.

Chỉ còn mình tôi trượt dài thăm thẳm.

Bài hát ngày xa xôi, chiều nay tôi vẫn thì thầm, nhỏ nhỏ. Mưa vẫn đang đầy trong chiều mong ngóng. Đường thì dài hun hút như anh ra đi,

nhưng mắt tôi không còn thắm sâu vì đã nhòe nhoẹt nước.

“Chiều nay còn mưa, sao anh không lại?”.

Khờ quá, tôi đã tình cờ quên mất nhiều thứ vỡ tan theo bong bóng mưa rồi sao.

Tình yêu này chẳng hạn.

Lời hứa kia chẳng hạn.

Dĩ vãng, nhiều khi, chỉ là một định mệnh buồn mà thôi.

Mấy vần thơ thơ

Tôi nhớ một thời người ta yêu thơ lắm. Một thời áo trắng ấp ủ những vần thơ trao tay. Thơ học trò nên ngây ngô và dung dị. Nhớ những tờ tuần san **Mực tím**, **Hoa học trò** hay **Áo trắng** với chuyên mục thơ mỗi kì.

Mấy vần thơ thường ngắn mà chữ nghĩa thì dài và sâu. Nên nhớ và ám ảnh hoài.

Đọc văn để đắm mình vào khung trời vẽ vời.

Đọc thơ là để đắm chìm vào cảm xúc. Để rồi một thoáng nào, thứ thốt lên lại là đôi câu thơ.

Mấy vần thơ thơ là chút hoài niệm về một thời đẹp đẽ - thời người ta còn thương nhiều những vần thơ.

Những hoàng hôn dốc ngủ quên

Những con dốc trải dài
Chiều Đà Lạt hoang hoải
Đã quỳ thôi say ngủ
Người tình bỏ ra đi

Đà Lạt mà anh nhớ
Không có anh, có em
Chỉ úa màu kí ức
Hoàng hôn dốc ngủ quên

Một con chiều tuổi trẻ
Giữa thung lũng nông cạn
Mãi miết đi qua đường
Trên triền dốc tìm nhau

Một mùa hoa bỏ lại
Anh tiếc ngày em ngủ
Và cảnh pensé tím
Quên chiều trên vai anh

Con dốc đầy hoàng hôn
Vẫn nằm đó chờ nhau
Nhưng người tình đi mãi
Bỏ anh chiều bơ vơ.

Không đề số 1

Hoa mùa cũ vẫn buồn chơi vơi

Duyên tình cũ vẫn hoài nơi đâu

Em bây giờ chắc đã

Sang sông được mấy mùa

Tôi bây giờ chẳng khác

Hoài loay hoay, lang thang

Đời buồn tựa nhánh sông

Cứ chảy hoài mãi miết

Cho nên yêu ngày cũ

Rồi mất nhau đời này

Cho tôi mơ mùa cũ

Sóng tình mang em về.

Sông

Tim em như dòng sông
ngọt ngào nhưng lãng du
dịu mềm và lắng trong
chảy hoài tựa tiếng ru

Anh như là mây trôi
dạt dào nhiều chứa chan
tình mềm nhưng chóng phai
miệt mài rong ruổi thôi

Anh mang ngày thương yêu
cùng màu xanh ái ân
dệt tình bên ánh sao
bằng bạc bên ánh trăng

Nên thơ, dòng sông trôi
chợt bùng cơn gió kia
thổi tình mây với sông
rồi cùng mây viễn du

Sông đau buồn khôn nguôi
chảy dài trong đốn đau
nghìn trùng con sóng trôi
hòa vào nơi biển xa

Em bên dòng thương đau
giọt lệ rơi đã khô
tình sầu thôi ngủ yên
ngậm ngùi theo gió mây.

Vòng nhẫn của anh

Em là kẻ ích kỉ nhiều lần mạn
hay ngồi trong chiều vàng ngóng mưa sang
hay là đi tìm quên nơi quán xá
bạn đồng hành: lá úa và cà phê

Anh là gã trai trong đời trần thực
không mộng mơ cũng chẳng biết ân cần
người tìm đến trong đêm em thao thức
mỗi cuối tuần lại sợ em cô đơn

Rồi hoang mang trong chiều vàng rực rỡ
tình yêu em tan vỡ buồn co ro
dù cho bao lời thư em đã viết
dù cho nghìn giọt lệ long lanh rơi

Vòng tay em nhỏ bé mong manh quá
chẳng thể nào ôm trọn trái tim anh
nên mãi miết anh tìm vòng nhẫn cũ
của người ta bỏ anh đi xa xăm

Ngày em đi âm thầm trong mắt ướn
tay anh lại tròn vành vòng nhẫn xưa
mặc cho em chìm đau trong tuyệt vọng
mặc cho người vẫn bỏ anh ra đi

Gởi lại anh tập thơ tình dang dở
anh ơi, người từng có em trong tim?

Cơn mưa giả dối

Cơn mưa giả dối làm vai em ướt
Còn anh giả dối làm mắt em khô

Em về chiều nắng tắt
Bờ vai nghiêng thật gầy
Môi cười nào im bật
Lẻ loi tay tìm tay

Anh đi chiều nắng nhòa
Nghe giá lạnh buông lời
Trông trời thơ hóa đá
Nghe xót xa từng lời

Từ một nơi rất khuất
Em nhìn anh bước qua
Mặc mưa tuôn rỉ rả
Mặc mắt khô lệ sâu

Vì mưa là gian dối
Vì anh là dối gian
Vì em lỡ thương mưa
Vì em lỡ thương anh.

Em đến thăm anh ngày tàn đông

Em đến thăm anh ngày tàn đông
Một chiều không nắng vàng rực rỡ
Một chiều tàn nghe dạ xốn xang
Một chiều nhiều mộng mị hình dung

Vườn nhà anh hiên lá xạc xào
Và ngọn đèn đứng buồn tỉ tê
Từng ô cửa và từng ô cửa
Nửa muốn vào, nửa lại muốn đi

Vườn nhà anh sao mà thiêu thiêu
Như muôn thửa Lục Xâm em tìm
Như Ba Lê và những nụ tầm xuân
Là tay tìm nhau giữa vườn yêu

Hoàng hôn rớt thắm trên ngõ nhỏ
Bước chân trần ngập ngừng lối đi
Mặt nhìn mặt nhìn nhau không nói
Để tiếc hoài xanh buốt đường chiều xa.

Anh còn nợ em một nụ hôn

Anh, người đã cho em
Nghìn lần quên vực thẳm
Vạn lần say mật ngọt
Triệu lần buồn nhớ nhung
Để nghe tim yếu mềm
Để nghe tình lên men

Làm sao em quên được
Đêm mùa thu lá đổ
Tiếng vĩ cầm xa xôi
Ta dìu nhau qua phố
Nghe lạnh từng gót chân
Nghe ngọt từ dấu môi

Mùa đông tàn phai chớm
Tình anh rồi tan theo
Dòng sông Seine cuộn sóng
Vườn Lục Xâm héo tàn
Người lạnh lòng rời xa
Còn em say với em

Đừng ngại ngần lối đi
Trời ngoài kia đã lạnh
Đừng ngại ngần bước chân
Trái tim em đã hoài
Đừng ngại ngần hỏi anh
Hãy hôn em, rồi xa.

Màu của đêm xa nhau

Đêm xuân màu trắng
Duyên anh màu chàm
Tình màu thiên thanh
Như áo em mặc
Niệm khúc muộn màng

Em ơi màu nắng
Bây giờ phai phôi
Môi em còn đỏ
Xinh màu hường xanh
Nhưng đành chia xa

Phù du màu nhớ
Nhặt màu thương nhau
Đậm màu chia li
Vẹn màu thương em
Nghẹn màu buồn lời

Này ôi em ôi
Sắc hoa màu nhớ
Bây giờ anh thôi
Bây giờ em đi
Là chim tung trời.

Ru em tình buồn

Ru em hoa nở âm thầm
Tình yêu anh thấp bên thềm đời em
Ru em nỗi nhớ ngắn dài
Mùa sang chưa ứa phai màu tóc em
Ru em tình khúc muộn phiền
Lời kinh anh khấn đêm buồn thiếu nhau
Đường xa bóng nắng đợi chờ
Tình anh thôi đã phai mờ trong em
Bao lần anh nói tiễn đưa
Nhưng tim mù quáng vẫn chưa nhận nhòa
Bây giờ trời đã đổ mưa
Đường xa ướt bước chẳng đưa em về
Ưu tư thảo vàng tay, môi đắng
Ru em thôi đã chan hòa lệ rơi
Thương em ngày cũ mòn hao
Đành thôi quên hết ru em tình buồn.

Không đề số 2

Ôi,

Tình yêu đẹp thế

Sao nhiều người sợ

Lắm kẻ e dè

Day dứt không xa tình lỡ cũ

Ngập ngừng chẳng đón tình mới sang.

Hồ hững

Có một đêm ít cười đi tí chút
Một chút mãi tận hưởng mật tình ngon
Anh hờn trách sao em hồ hững thế
Em phì cười hỏi anh muốn ra sao

Anh nũng nịu cho em vội dỗi dành
Thầm thì hỏi, thế thôi hồ hững chưa
Anh lim dim hãy còn xa cách lắm
Yêu anh thêm một chút, chút nữa đi

Gã tình si tham lam là anh mãi
Biết bao nhiêu cho đủ để anh thôi
Hờn dỗi kìa sao em hồ hững thế
Chữ đủ trong tình ái là hư vô

Một nụ hôn hay ngàn vạn nụ hôn
Khi chia xa vẫn làm tim trống vắng
Mỗi sáng thức giấc đều thấy nhớ nhung
Hát mãi “chờ anh chờ đến bao giờ...”

Kìa, em phải vờ giả hững hồ thôi
Xa một chút để anh thêm sợ hãi
Những nỗi nhớ mang anh về thật mau
Này anh, em đang hồ hững anh đó.

Yêu một người thờ ơ

Hãy cứ yêu đương, hãy cứ đại khờ

Nếu bạn yêu một người thờ ơ,
Tình yêu bạn hẳn phải thật lớn,
Con tim bạn hẳn thật kiên trì
Dẫu chỉ nhận toàn nỗi thờ ơ.

Bạn sẽ không đôi khi làm nũng
Chẳng được mong tìm nơi dỗ dành
Khép vào trong những nỗi buồn nhỏ
Sẽ mỉm cười và nói cho qua

Bạn sẽ đôi lần tay hụt hẫng
Vì trượt tay nắm lấy tay
Đám đông người qua vẫn bước
Người thờ ơ cũng bước dẫu song đôi

Bạn sẽ thêm nhiều bao la thứ
Nụ hôn bất ngờ và chủ động
Hay cái vuốt ve đầy âu yếm
Kể cả lời thì thầm vào tai

Vì bạn yêu một người thờ ơ
Thờ ơ chẳng biết điều bạn muốn
Thờ ơ để bạn phải loay hoay
Chênh chênh đường về mòn mỗi trôi...

Đưa tay níu nắng vàng

Một ngày trưa tháng Tư
Ngồi bên nhau chẳng nói
Buồn ôi sao diệu vợi
Anh nói lời chia xa

Trên xe đưa anh đi
Qua bao phố bao đường
Qua muôn vàn kỉ niệm
Hóa lạnh lòng nắng trưa

Trên xe đưa anh về
Chưa bao giờ buồn thế
Đưa tay toan níu lấy
Chỉ nắng vàng hư không

Mắt nhìn anh lần chót
Môi mấp máy nụ cười
Chào nhau, người tình lỡ
Dấu gì, gọi cố nhân

Là trưa hè tháng Tư
Nắng xuyên thấu đường về
Đau mòn trên lối nhỏ
Nửa giọt buồn, em mang.

Nắm lấy tay nhau

Ta hứa đưa nhau về chân trời nắng
Nơi có mây và gió màu thiên thanh
Ta sẽ quên bằng hết sự trần gian
Quên hết tháng ngày nằm vạ đường đời

Em hứa sẽ kể anh nghe câu chuyện
Những tâm tình của biển cả bao la
Nơi con thuyền ngoài khơi xa kia đậu
Để bãi bờ chờ mong hoài nhớ thương

Anh hứa sẽ kể em nghe câu chuyện
Những lãng du của đời núi và mây
Những phiêu lưu của ái tình mây gió
Nhưng chung tình rồi cũng nhận tình chung

Nhắm mắt lại một trời mơ ước
Mở mắt ra đâu vẫn là đời thực
Nhưng vẫn còn nhiều ơn phước tràn trề
Đó là khi ta còn nắm tay nhau.

Sài Gòn mùa khô

Ừ thôi ta xa
Anh về tỉnh lẻ
Em ngồi nơi đây
Gối mộng nhạt tình

Trời đêm tỉnh nhỏ
Có gió không anh
Có còn khao khát
Vầng trăng chuyện tình

Còn em nơi đây
Mùa khô Sài Gòn
Từng đêm gác nhỏ
Trăng gầy qua song

Mùa khô Sài Gòn
Cát sét vụn nhỏ
Nghe Hoàng Oanh ngâm
Khúc tình chia xa

Rằng thương nên giận
Rằng yêu nên hờn
Vì xa nên nhớ
Ai sầu hơn ai

Mùa khô Sài Gòn
Về Trương Minh Giảng
Nghe lá me bay
Mơ bước chân ai

Mùa khô Sài Gòn
Còn ai mong nhớ
Bóng nhỏ đường xưa
Tình xa nhạt nhòa

Mùa khô Sài Gòn
“Đêm buồn tỉnh lẻ”
Thanh Thúy ru đêm
Chuyến bay thật dài

Ví dầu trời mà
Đổ một cơn mưa
Chàng ơi có nhớ
Đành lòng quên nhau

Mùa khô Sài Gòn
Khát một cơn giông
Thái Thanh còn hát
“Giã từ đêm mưa”

Thấp một điệu thuốc
Ngắm bạch lạp tàn
Khóc giọt nước mắt
Ngậm ngùi tình ta.

Mùa hè trong thung lũng

Tôi đã để mùa hè đi rất xa
Những hò hẹn cũng xa rồi, nuối tiếc
Ô cửa sổ chẳng buồn khép, buông rèm
Người nằm thên thang, thưa dần, khách vắng

Tôi đã trót ngủ vùi trong sớm mai
Ngày quên reo tiếng chim hót bên đời
Đêm cố tìm tên nhau, nhòe men chữ
Tìm đâu ngày con gái em bỏ quên

Tôi thôi nhớ bao lâu không cất tiếng
Bao lâu không nhìn một đôi mắt trong
Bao lâu chẳng còn một bàn tay nắm
Ở thung lũng quên mất mùi tình nhân

Tôi đợi gì một mùa hè sắp tắt
Những lỡ làng quá xa khôn níu kéo
Thấy luyến tiếc đồng hoa sao lỡ hẹn
Thung lũng mòn trông, tôi còn chờ chi?

“Còn tuổi nào cho em?”

(Thay lời kết)

Tôi tin chắc rằng, đời sống của ai cũng đẹp cả. Vì bản thân mỗi người chúng ta là một tác phẩm nghệ thuật của đời sống. Thực ra chúng chỉ khác nhau về trường phái mà thôi. Mà, mỗi trường phái lại có những chuẩn mực và đánh giá, nhìn nhận hoàn toàn khác nhau.

Người ta thường nói: đừng để ai giữ cây bút vẽ nên giấc mơ và tương lai của bạn.

Thật vậy, hãy sống một cuộc đời là của chính ta. Đẹp theo cách của riêng ta. Và hết mình theo cuộc đời mà ta mong muốn.

Chào tiễn biệt những qua đi để đón hạnh ngộ và phước lành với những điều đang đến và sẽ đến.

Bên đời, hãy cứ độc thoại và ta sẽ thấy chẳng cô đơn đâu khi những bản ngã độc thoại tự chúng tìm thấy nhau như ta mong, ta muốn.

MỤC LỤC

[Lời tựa](#)

[Xê dịch](#)

[Nhớ con sông quê hương](#)

[Nắng trời Nhật Bản](#)

[Người tình Sài Gòn](#)

[Đừng e dè Hà Nội](#)

[Độc thoại](#)

[Chân tình](#)

[Triết lí trái chanh](#)

[Cô đơn](#)

[Chuyện nói nắng](#)

[Hàm ơn](#)

[Chuyện chia li](#)

[Tiến anh - Chuyện chia li \(2\)](#)

[Đường đi](#)

[Đổi thay](#)

[Lòng người](#)

[Nỗi nhớ và thói quen](#)

Ghen

Im lặng

Nhẫn nhịn và cam chịu

Lắng nghe và thấu hiểu

Thành công và thất bại

Xao xuyến

Tình yêu

“Có nghe đời nghiêng?”

Má...

Ba ơi, mình đi đâu?

Hai mươi năm tình cũ

Những ngày thứ Bảy trong năm

Nghe những tàn phai

Cho đời chút Ơn

Mấy thú vui vật vãnh

Mối tình đầu

Con người không có bạn, chính hạnh phúc mới có

Nhật kí cà phê

Mùa thu yêu đương

Ngày đó, thì thêm...

Khi người ta yêu

Thức giấc nghe tiếng dương cầm

Lời anh nói

Lạc trong đêm vắng lặng

Gói ghém và hơi men nồng

Nước mắt trong mưa

Còn nợ gì nhau?

Đêm có lạnh không anh?

Trên nỗi đau muộn màng

Mấy vần thơ thơ

Không đề số 1

Sông

Vòng nhẩn của anh

Cơn mưa giả dối

Em đến thăm anh ngày tàn đông

Anh còn nợ em một nụ hôn

Màu của đêm xa nhau

Ru em tình buồn

Không đề số 2

Hờ hững

Yêu một người thờ ơ

Đưa tay náu nắng vàng

Nắm lấy tay nhau

Sài Gòn mùa khô

Mùa hè trong thung lũng

“Còn tuổi nào cho em?”